

DECEPTION TRILOGY 2

BAŞTAN ÇIKARMA

RINA KENT

BAŞTAN ÇIKARMA

Aldatma Üçlemesi 2. Kitap

Rina Kent

Tanıtım yazısı

Kocam. Benim kötü adamım.

Ölüm ve kanla başladık.

Oyunlarla ve cinsel zevklerle başladık.

Adrian ve ben birlikte olmamalıydık.

O yanılıyor.

Hatalıyım.

Elimizdeki şey tam bir felaket.

Yine de durdurmak mümkün değil.

Kocam ya beni yok edecek ya da ben onu yok edeceğim.

Önsöz – Adrian

yedi yaş

"Sana söyleneni yapacaksın."

Bir kez başımı salladım.

Annem bu durumdayken ya da herhangi bir durumdayken itaatkar olmak daha iyidir.

Birkaç dakikadır küçük dairemizde volta atıyor, bir saniye telefonuna bakıp sonra yazıyor.

Annem yemek yapmaktan nefret ettiği ve bu konuda berbat olduğu için yanmış yiyecek kokan oturma odamızdaki yüksek sandalyede otururken ayaklarım sallanıyordu. Kitabım *Fındıkkıran* kucağında duruyor, ama annemin öfkesinden dolayı okuyamamıştım. Kar yağıyor, pencere Noel filmlerindeki gibi beyaz bir tozla kaplı, ama şömine dışarıdaki soğuktan biraz sıcaklık veriyor.

Uzun boylu ve narin olan annem, ben doğduğumda 'ben onu mahvettim' sonrasındaki 'şeklini' koruyabilmek için beni evde yalnız bırakarak sürekli spor salonuna gider. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sürekli böyle şeyler söylüyor. Zarif bir etekle dar bir bluz giyiyor ve sarı saçları topuz yapılmış.

Dudakları kan kırmızısı ve küpeleri uzun ve bu yıl babam ve eşi Annika Teyze ile birlikte kutladığım Noel'de gelin teli gibi boynundan sarkıyor. Annem bütün ayı bana bir şeyler fırlatarak geçirdi ama buna değdi.

Annem Annika Teyzeden nefret ediyor. Bebeğinin bile olmaması gibi onu inciten şeyler yapıyor ve söylüyor. Üvey annem annemin önünde hiçbir şey söylemiyor, hatta bazen gülümsüyor, bu da annemi daha da

kızdırıyor. Ama sık sık Annika Teyze'yi odasında tek başına ağlarken görüyorum. Yanında duruyorum ve elini okşuyorum. Bazen bu onu durdurmak için yeterlidir.

Annem pes etmiyor ama. Hatta babamın evindeyken Annika Teyzeyi incitmek için kullanabileceği şeyleri aramamı bile istiyor.

Annika Hala'nın acı çekmesini istemiyorum. Benim için kek pişiriyor ve bana çayından yudumlar veriyor. Beni yürüyüşe çıkarıyor ve kendi deyimiyle 'küçük bedenimi' soğuktan korumak için eldiven ve atkılar alıyor. O da bana sarılıp yanaklarımdan öpüyor.

Annem bunu asla yapmaz.

Annem hastanedeki işi nedeniyle evde pek kalmıyor. Ama ben. Okuldan geldikten sonra tek başıma çok zaman geçiriyorum. Geceleri korkutucu çünkü yatağımın altındaki canavarın çıkacağını düşünüyorum.

Annem bunun saçmalık olduğunu ve asıl canavarın Annika Teyze olduğunu söylüyor. O 'orospu' yüzünden babamla olamıyor.

Zamanla, Annika Teyze'nin incinmesini istemediğim için anneme yanlış bilgiler verdim. Annem öğrendiğinde bana tokat attı ve bir keresinde yüzüme kırmızı biber tozu sürdü. O kadar yandı ki yıldızları gördüm ama ağlamadım. Annem ve babam ağlamamdan hoşlanmazlar.

Annem, babamın güçlü bir adam olduğunu ve onu ve onu dinlemem gerektiğini söylüyor. Ama Annika Teyze, babamın her söylediğini dinlememenin daha iyi olacağını söyledi.

"Güçlü olduğu için mi?" Ödevime yardım ettikten sonra bana kitap okurken sordum.

Gülümserken yüzünün üzerinden bir gölge geçti. Gülümsemesi her zaman hüznüldür, kötü bir adamın çizgi filmdeki gibi görünen anneminki gibi değil. "Çünkü o tehlikeli, *malyshonuk*."

"Çizgi filmdeki kötü adam gibi mi?"

"Mm-hmm."

"Ama annem onun güçlü olduğunu söylüyor."

"Kötü bir şekilde." Kollarını etrafıma sardı. "Keşke seni alıp gidebilseydim tatlı turtam."

Ben de bunu diledim. Ben de onun annem olmasını isterdim. En azından beni asla incitmiyor ve beni rahat hissettiriyor. En azından benden hoşlanıyor.

Annem yapmaz.

"O fahişe sana ne söyledi?" Annem sert bir tonda soruyor ve ben irkiliyorum. Annika Teyze'ye öyle demesinden hoşlanmıyorum.

"Hiç bir şey." Sesim küçük.

Bana doğru geliyor ve her zamanki gibi tokat atmasını bekleyerek kitabı daha sıkı tutuyorum. Bana ne kadar vurursa vursun, asla alışamayacağım. Bunun getirdiği acıdan nefret ediyorum ama en çok da onun bana çoğu annenin çocuklarına davrandığı gibi davranmamasından nefret ediyorum.

Bazen Annika Teyzeye neden benim annem olmadığını soruyorum ve o sadece üzgün bir şekilde gülümsüyor.

Annem bu kez bana tokat atmadı ama parmaklarını gömleğimin içine sıkıştırdı ve beni kaldırdı. Yakından, korkutucu bir şekilde güzel. Çizgi filmlerdeki cadılar gibi. "Bana ne dediğini söyle, seni küçük pislik!"

nefes alamıyorum

İlk defa nefes alamıyorum. Annem beni ağlarken yakaladığında susmam için yüzüme yastık koyardı.

Bu yüzden artık yapmıyorum. Bu yüzden acıya alışmak istiyorum ki ağlamaya ihtiyacım kalmasın.

Annika Teyzemin bana aldığı kitap gümbürtüyle yere düşüyor ve ben küçük ellerimle annemin ellerini tutup çekmeye çalışıyorum.

"A-Anne..."

Bana tepeden bakarken ifadesi değişmiyor. "Acı çektiğini mi sanıyorsun, seni kahrolası piç kurusu? Seni doğurmak için çektiğim acıya ne dersin? Gayrimeşru bir çocuk istediğime inanıyor musun? Ben Dominika Alekseev, Harvard Tıp Fakültesi'nde sınıf birincisiyim ve yine de kendimi feda ettim. Senin piç varlığını iptal etmek yerine, o kaltağı terk etsin diye babanın soyunu doğurdum. Ama yaptı mı? Hayır. Ne de olsa o kahrolası bir asilzade ve çocuğu olmasa bile onun için daha değerli. Bu yüzden orada benimle baban arasında bir köprü görevi görmekten başka bir şey kastetmediğini düşünerek oturma. Sen *benim* oğlumsun, ne kadar istenmeyen olursan ol ve o kaltağın tarafını değil benim tarafı tutmazsan seni öldürürüm. Sana verdiğim hayatı bitireceğim. Anladın mı?"

Beni sandalyeye doğru itti ve nefesim kesilerek ve hırıltılı bir şekilde uzun bir nefes aldım. Odun yanıma saplanıyor ve başıboş bir kıymık koluma saplanıyor. Kitabın üzerine düşmeden önce cildimin yüzeyinde küçük kan damlacıkları beliriyor.

İleri atıldım, tahta zeminde dizlerimin üzerine çöktüm ve elimin tersiyle *Fındıkkıran'ın kapağını sildim*.

Annem kitabı parmaklarımdan çekip aldı.

"Anne, hayır!"

Başı yana doğru eğilir. "Bunu sana o verdi, değil mi?"

Bir kez başımı sallıyorum.

"Bana yalan söyleme. Bu çöpü seven tek aptal o." Açarken ve yırtmak için ellerini konumlandırırken kurnaz bir gülümseme dudaklarını boyuyor. "Bana ne dediğini söyleyecek misin?"

"O mu..."

"Ne?"

Kitabımı yırtmasını istemiyorum ama ona Annika Teyzeden bahsetmek de istemiyorum.

"İyi o zaman seni küçük piç kurusu."

"HAYIR!" ona doğru hamle yapıyorum. "O... tatile gideceğimizi söyledi."

Tek kaşını kaldırıyor. "Tatil? Nerede?"

"Rusya."

Gülüyor, mükemmel beyaz dişleri kırmızı rujun altında görünüyor. Ses o kadar yüksek ki iki elimi de kulaklarıma koyup artık onu dinlememek istiyorum.

"Güzel güzel. Model iyi kız ayrılmayı planlıyor. Kitabı elinde tutmaya devam ederek telefonunu alır ve şömineye doğru yürür.

Annem kitaba bakıyor ve "Çöp" diye mırıldanıyor ve onu yanan alevlerin içine atıyor.

Onu geri almaya çalışarak öne atıldım ama ateş onu çoktan yutmuştu. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ve annemin bacağını vurdum. "Kitabımı rahat bırakacağını söylemiştin!"

"Yalan söyledim. Şimdi sus. Beni itiyor ve yanında popomun üstüne düşüyorum. Acı beni ürkütüyor ama çabucak maskelemeyi öğrendim.

Annem telefonu kulağına dayadı ve bir elini beline koydu. "Planlarda bir değişiklik var... Evet... bir kaza... bu gece..."

Telefonu kapattıktan sonra, kötü adama benzeyen muzaffer bir gülümsemeyle bana bakmak için döndü. "Sonunda değerini kanıtladın, küçük piç."

"Bu hafta sonu Annika Teyze'yi görmeme izin verecek misin?"

"Hayır."

"Ama babam dedi ki..."

"Baban artık onun tarafını tutmayacak, Adrian. Çünkü onunla ne kadar uzun süre kalırsa kalsın ve Kaltak Annika ile ben onun ayaklarının dibine ne kadar taparsak tapınlım, onun için önemli olan tek bir kişi var. Onun mirasını sürdürecektir tek kişi." Başını iki yana sallıyor. " *Sen.* "

Ayağa kalkıyorum, onunla yüz yüze görüşüyorum. "Babam hafta sonunu Annika Teyzemle geçirebileceğimi söyledi."

"Artık yapamayacaksın."

"Neden?"

Yüzüme fısıldamak için eğildi. "Çünkü sevgilin Annika sonunda ortadan kaybolacak."

"Hayır..." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Tek düşünebildiğim gülümsemesi, hüznü bile olsa, sarılmaları ve beni ne kadar önemseydi. Ortadan kaybolup beni annem ve babamla bırakamaz.

"Evet. Bunu yapma zamanı geldi. Telefonu tekrar çalar ve gülümser. "Beklediğimden daha hızlıydı."

Diğer uçta birini dinlerken onu izliyorum. Kaşları çatıldı ve kırmızı dudakları kıvrıldı. Göğsümdeki ağırlık sanki hiç yokmuş gibi kalkıyor. Annem kızdığında, Annika Teyze güvende demektir.

"Hayır, Georgy hiçbir şeyden şüphelenemez... Evet...Onu meşgul etmenin bir yolunu bulacağım."

Telefonu kapattıktan sonra, elini beline dayamış ve parmaklarını telefonun etrafında kıvrımış halde şömineye bakıyor.

"Annika Hala iyi mi?" Alçak sesle soruyorum.

Benim orada olduğumu unutmuş gibi aniden arkasını döndü. Gözlerindeki ışıltıyı ya da dudaklarındaki hafif sırıtışı sevmiyorum. "Bunu nasıl düşünemezdim? Georgy'yi oyalamanın en iyi yolu sensin, benim küçük piçim."

Yavaşça bana yaklaştığında tökezledim, bir daha bana vurmasını istemeyerek geri çekildim. Bacaklarım sehpaye çarptı ve sonunda popomun üzerine düştüm.

Annem önümde duruyor, gölgesi üzerime düşüyor ve ateşten gelen ışığı engelliyor. "Neden benden kaçyorsun?"

Tırnaklarını önce yanağımda, sonra saçımda gezdiriyor ama Annika Teyzenin beni uyuturken yaptığı gibi okşamıyor. Annemin eli, yüzündeki ifade gibi soğuk.

Dondurucu kış aylarında Rusya'da olmak gibi.

Annem kolumdan tutuyor ve ben bir taş gibi hareketsiz kalıyorum, hareket edemiyorum. Telefonundan bir numara çeviriyor ve kulağına götürmeden önce biraz burnunu çekiyor. Ah, George! Adrian hakkında ne yapmalı?

Duruyor ve karşı taraftan babamın Rusça çılgınca küfürlerini duyabiliyorum.

Gözyaşları annemin yanaklarından aşağı süzülüyor. Şu anki ifadesi hâlâ kötü adamınki gibi olsa da, babamla konuşurken hep ağlıyor.

"O...düştü ve kolunu kırdı...Ne yapacağımı bilmiyorum! Lütfen buraya gelin, lütfen!"

Babamdan bir küfür daha. Daha fazla Rus.

"O, bebeğim!'" Annem çığlık atıyor ve burnunu çekerek telefonu kapatıyor, sonra birdenbire ifadesi normale dönüyor. "Şimdi, Adrian,

annenine sonsuza dek mutlu olması için biraz fedakarlık yapmanda sakınca görmezsin, değil mi?"

Ben bir şey söyleyemeden, elini koluma dolayıp aksi yönde sertçe çevirdi.

Havada çirkin bir pop sesi yankılanıyor ve ben çığlık atıyorum.

Lia

yirmi dört yaşında

Hiçbir iyi şey acısız gelmez.

Küçük bir kız olduğumdan beri, bu gerçek kanlı parmaklarla kafama yapıştırıldı.

Acıdan doğdum, acıyla büyüdüm ve sonunda onu kucakladım.

Ancak, ne kadar acıya katlanmak zorunda kalırsam kalayım, asla ona karşı hissizleşmeyi başaramadım. Vücudumu bunun için eğitmek için yolumdan çekildiğim bile.

Acı gerçektir, boğucudur ve doğru miktarda baskıyla, tüm engellerimi aşması kaçınılmazdır.

Yine de dayanıklılığım daha güçlü.

Fındıkkıran'ın finali için perdeler kapandıktan çok sonra salonu yüksek sesli tezahüratlar doldurur . Pointe üzerinde duruyorum, gözlerden uzak olsak bile eller selamımı vermeye hazır.

Ayak bileklerim, son birkaç aydır tekrar tekrar yaptıkları gibi, sefaletinden kurtulmak için çığlık atıyor. Uzun provalar ve bitmek bilmeyen turlar duyularımı köreltti, adeta iç içe geçti.

Yumuşak bir şekilde ayak tabanlarıma inmeden önce nefesimi düzene sokarak ona birkaç saniye veriyorum. Bale ayakkabılarım, yaygara kulisinin ortasında duyulmuyor.

Diğer dansçılar ya birbirlerinin sırtına vururken ya da öylece şaşkın bir şekilde öylece dururken rahatlamış bir nefes verirler. Dünyanın en prestijli dans kumpanyalarından biri olan New York City Ballet'e ait olabiliriz ama bu üzerimizdeki baskıyı azaltmaz. Bir şey olursa, on kat daha kötü hale getirir.

Sahneye çıktığımızda mutlak en iyi olmamız bekleniyor. Şirket dansçılarını özenle seçtiğinde tek kural şuydu: Hataya izin verilmez.

Performansımızın sonundaki kükreyen alkışlar umduğumuz bir şey değil, başarmamız beklenen bir şey.

Uzun boylu, zayıf, kel kafalı ve kalın beyaz bıyıklı yönetmen Philippe, koreografi yönetmenimiz Stephanie eşliğinde yürüyor.

Philippe gülümsüyor, hareketle birlikte bıyığı havaya kalkıyor ve hepimiz toplu bir nefes alıyoruz. Mükemmel bir performans göstermediğimiz sürece bir gösteriden sonra gülümseyecek tipte biri değil.

"Harikaydın. Bravo!" belirgin bir Fransız aksanıyla konuşuyor ve alkışlıyor. Tüm vücudu harekete katılıyor, renkli eşarbları uçuşuyor ve dar ceketini vücudunu zorluyor.

Diğer herkes onun liderliğini takip ediyor, alkışlıyor ve birbirini tebrik ediyor.

Ben, baş erkek dansçı Ryan ve ikinci kadın başrol Hannah dışında herkes.

Bazı dansçılar Philippe'le havadan sudan sohbet etmeye çalışıyor, ama o küstahça onları görmezden gelerek bana doğru yürüyor ve elimi ağzına götürüp dudaklarını ve bıyığını parmak boğumlarıma değdiriyor. "En güzel balerinim. Bu gece bir sanat eseriydın, Lia *chérie*."

"Teşekkürler Philippe." Elimi olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekiyorum ve sol bacağımdaki bir tendon ağrıdığına irkiliyorum. En kısa zamanda ağrı bandı yaptırmam gerekiyor.

"Bana teşekkür etme. Senin gibi bir ilham perisine sahip olmaktan onur duyan benim."

Bu beni gülümsetiyor. Philippe kesinlikle birlikte çalıştığım en iyi yönetmen. Beni herkesten daha iyi anlıyor.

Ryan. Başıyla erkek başrolü işaret ediyor ve dramatik bir şekilde *R'yi çeviriyor* . "Mükemmeldin."

"Beklenildiği gibi." Ryan kibirli bir kaşını kaldırıyor. Kare yüzü, koyu mavi gözleri ve yarık çenesiyle tam bir Amerikan yakışıklılığına sahip.

Philippe onu önemsemez bir tavırla, Sen de Hannah, dedi. " *Giselle* için puanın üzerinde çalışman gerekecek ."

Bana sırtıırken yüzündeki ifade aydınlandı, sonra boğazını temizledi. Hannah sarışın, benden biraz daha uzun ve kalın, gölgeli makyajıyla her zaman vurguladığı kedi gözleri var. "Bu, başrol için seçmelere katılacağımız anlamına mı geliyor?"

Stephanie, Philippe'in yanına gelir. Koyu siyah teni ve pembe bir bantta topladığı doğal kıvrık saçları var. NYC Balesinde eski bir baş balerin olarak, kendisinden önce gelen bir üne sahip ve Philippe kadar azimli, ancak şaşırtıcı bir şekilde bir ekip olarak iyi çalışıyorlar. "Bir seçme olacak ama başrol için değil."

"Ama neden-" Hannah son anda hiddetlenmekten vazgeçti.

Stephanie başını bana doğru salladı. "Yapımcılar zaten Lia'yı Giselle olarak seçtiler."

Hannah'nın bakışları kin dolu bir şekilde benimkilerle buluşuyor. Karşılığında ona soğuk bir tane veriyorum. Beş yaşımdan beri balede olmak bana onların küçük kıskançlıklarının ve kız kavgalarının üstesinden gelmeyi öğretti. Buradayım çünkü dans etmeyi ve gerçek hayatta olmadığım karakterleri canlandırmayı seviyorum. Diğer her şey beyaz gürültüdür.

Muhtemelen bu yüzden hiç arkadaşım yok. Bazıları kendi çıkarları için kıcımlı öpüyor, sonra sırtımdan bıçaklıyor ve diğerleri her şeye karşı kötü niyetli.

Buradaki herkes sadece bir meslektaş. Ve büyükannemin dediği gibi, zirvede yalnızlık var.

Tendonlarım yeniden ağrımaya başladı ve yüzümü buruşturdum. Bu maraton gösterileri sırasında kendimi fazla çalıştırıyorum ve sonrasında bakıma ihtiyacım var.

Şimdi.

Başımı Philippe ve Stephanie'ye çevirdim. "Eğer izin verirsen."

" *Nasıl yani?* Kutlama partisi için bize katılmayacak mısın?" diye haykırıyor yönetmen. "Yapımcılar bundan hoşlanmayacak."

Bakıma ihtiyacım var, Philippe.

"Öyleyse yap ve sonra bize katıl, *chérie* ."

Korkarım yapamam. Yoruldum ve dinlenmeye ihtiyacım var. Lütfen özürlerimi iletin."

Philippe ve Stephanie hoşnutsuz görünüyorlar ama başlarını sallıyorlar. Bir baş balerin için kutlama partilerine katılmamak duyulmamış bir şey ama dansın dışındaki ilgi odağından ne kadar nefret ettiğimi biliyorlar. Ayrıca o yapımcıların çoğu cinsiyetçi, sapık pislikler. Mecbur kalmadıkça onlarla tanışmamayı tercih ederim.

Dansçılar kendi aralarında sohbet ederek yavaşça soyunma odasına damlıyor.

Hannah eğilerek fısıldadı: "Belki de yapımcılar sonunda senin ne kadar yeteneksiz bir orospu olduğunun farkına varırlar."

ona bakıyorum. Neyse ki, beni küçümseyecek kadar uzun değil. "Gittiğin kadar sıkı prova yapsaydın, muhtemelen bazı başrolleri benden alma şansın olurdu."

Dilini şaklattı ve yüzü, ona cadı gibi bir görünüm veren cesur makyajını öne çıkararak buruştu. "Kaç yapımcıyla yattın Lia? Çünkü hepimiz biliyoruz ki, fahişelik yapmasaydınız bu kadar çok başrol alamazdınız."

Sözleri acıtmıyor. Sadece doğru değiller, aynı zamanda yıllar boyunca tüm bale topluluğundan bu tür yumruklar duydum. Başlangıçta fahişe olmadığımı ve kendime işkence ederek buralara kadar geldiğimi kanıtlamak istedim ama çok geçmeden bunun anlamsız olduğunu anladım. İnsanlar ne düşünmek istiyorlarsa onu düşünecekler.

Bu yüzden artık onlara alıştım ama aynı zamanda Hannah'nın ya da başka birinin üzerime yürümesine izin vermeyeceğim. Omuzlarımı dikleştirip alaycı bir sakinlikle, "O zamana kadar, İki Numaralı Bayan olarak kalacaksın," diyorum.

Bana tokat atmak için elini kaldırdı ama Ryan bileğini kavradı ve onu kendisine doğru çekti. "Şimdi, Hannah, hiçbir anlamı olmayan insanlar için kendini üzme."

Başını eğdi ve onu ağzı açık sertçe öptü ama gözleri bana sabitlenmişti. İçlerindeki ve dar pantolonundaki şehvet benim pozisyonumdan belli oluyor.

Arkamı dönüp özel soyunma odamın kulisine doğru ilerliyorum ama üzerimi değiştirmekle uğraşmayacağım. Bir keresinde kıyafetlerime kaşındırıcı bir şey koyduktan sonra, duşa girmeden önce mutlaka her şeyi kontrol ediyorum ama bu gece havamda değilim, bu yüzden evde halledeceğim.

İçeri girince ayaklarım duruyor. Hayranlardan ve yapımcılardan gelen sayısız buket odayı dolduruyor ve benim hareket etmeme bile zar zor izin veriyor.

Bir buket beyaz gül bulana kadar onları taradım. Dudaklarımı göğsüme bastırıp derin bir nefes almak için başımı eğdiğimde, bu gecenin ilk gerçek gülümsemesiyle kıvrılıyor dudaklarım. Ev ve mutluluk gibi kokuyorlar.

Anne, baba ve parlak anılar gibi kokuyorlar.

Onları her şeyin sona erdiği günle ilişkilendirmeyi reddediyorum. Gülleri masaya geri koydum ve okurken sırtarak kartı aldım.

Sen dünyadaki en güzel çiçeksin Düşes. Sadece sert kaldırımda büyümele kalmadın, aynı zamanda geliştin. Büyümeye devam. Küçük Düşesimle gurur duyuyorum.

1

Luca.

Birbirimizi sık sık göremeyebiliriz ama onunla olan dostluğum her zaman orada olacak.

Aynaya bakmak için başımı kaldırdığımda gülümsemem durdu. Müslin korse ve tül etekli yumuşak pembe bir tütü içindeyim. Göğüslerimin ve belimin etrafında dar ama alt kısmı geniş.

Saçlarım toplanmış ve yüzüm parıltı ve kat kat makyajla dolu. Çıkarmaya vaktim yok çünkü hemen gitmezsem yapımcılardan biri beni köşeye sıkıştıracak ve gösteriş partilerine katılmaya zorlayacak. Sanki satılık besi hayvanıymışım gibi beni bir ortaklarından diğerine geçirecekler.

Tokaları çıkarıyorum ve saçımı serbest bırakıyorum, sonra bale ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ayak başparmağımdaki kan damlacıklarının yüzünü buruşturup masaj yapmasıyla irkildim. Endişelenecek bir şey yok.

Acı, elimden gelenin en iyisini yaptığım anlamına gelir.

Rahat ayakkabılarıma geçtikten sonra uzun kaşmir kabanımı giyip boynuma ve yüzümün yarısına bir fular sardım.

Luca'nın çiçeklerini göğsüme bastırıp çantamı kapıp otoparka koşmadan önce odamın dışında kimsenin olmadığından emin oluyorum.

Yolcu koltuğundaki çiçeklerle tek yol arkadaşım olarak yoldayken derin bir nefes bırakıyor göğsümden.

Keşke şu anda Luca'yı arayıp onunla konuşabilseydim. Ama sahne arkasında benimle buluşmaya gelmemiş olması, dikkat çekmediği anlamına geliyor.

Çocukken tanıştığımızdan beri, tüm hayatı aksiyonun gölgesinde kalmak ve yanlış kalabalıkla uğraşmakla geçti.

Ben aptal değilim. Benimle ne kadar ilgilense de Luca'nın parasını yasal olarak almadığını biliyorum ama onun da dediği gibi, ne kadar az bilirsem o kadar iyi. Beni tehlikeye atmak istemiyor, ben de istemiyorum.

Yani uzaktan birbirimizi izliyoruz.

Ama onu özlüyorum.

Ona bugünkü şovu ve bileğimdeki ağrının beni nasıl gergin tuttuğunu anlatmak istiyorum. Ona kandan bahsetmek istiyorum çünkü acı çekmenin ne demek olduğunu anlayacaktır.

Hem ailem hem de dostum diyebileceğim tek kişi o. Ve onu son görüşümden bu yana aylar geçti. Bugün bir istisna yapıp gölgelerden çıkacağını ummuştum ama görünüşe göre durum öyle değilmiş.

Otuz dakikadan az bir sürede binamın kapalı otoparkına varıyorum. New York City'de sakin bir banliyö mahallesinde bulunuyor ve kendimi evimde güvende hissetmemi sağlayan mükemmel bir güvenliği var.

Arabadan indiğimde bileğim zonkluyor. Nefes almak için kapıya yaslandım ve bir kramp yüzeyi kırmaya çalıştı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kilitleri öttürüyorum, sonra buketimi hatırlıyorum. Luca'yı canlı olarak göremeyebilirim ama en azından çiçeklerin arasından onun varlığını hissedebiliyorum.

Onları almak üzereydim ki garajı lastiklerin gıcirtısı doldurur. Eğildim ve ardından başka bir çığlık geldiğinde yerimde kaldım.

Normalde herhangi bir kargaşa için durmam ama benimki gibi bir apartmanda gece geç saatlerde rahatsız edici sesler duymak nadirdir. Aslında, neredeyse imkansız olmalı.

Her köşede kırmızı yanıp sönen kameralara baktım ve titrek bir nefes verdim.

Güvendeyim.

Ama nedense arabamın yanında saklandığım yerden çıkmıyorum. Şu anda hayati görünüyor ve ayağa kalkarsam feci bir şey olacakmış gibi hissediyorum.

Bileğimdeki ağrı, sanki stresimi hissediyor ve buna katılıyormuş gibi daha hızlı atıyor.

Siyah bir Mercedes keskin bir şekilde görüş alanımda duruyor, lastikleri arkasında öfkeli siyah izler bırakıyor.

Yine de kimse çıkmıyor.

Arkasında başka bir siyah araba, bu sefer bir minibüs fren yapıyor. Sonra camının alçalmasını ve mermilerin Mercedes'e doğru uçuşmasını dehşet içinde izliyorum.

Zıpladım ve yüksek sesli silah seslerini duymamak için iki elimi de kulaklarıma koydum. Geri adım attığımda kendimi arabamla duvar arasında çömelmiş buluyorum. Tanrıya şükür, her zaman biraz boşluk bırakıyorum.

Silah sesleri bir müzikalin kreşendo'su gibi devam ediyor, yukarı ve yukarı, daha hızlı, daha sert ve *daha yüksek* . Bir an hiç bitmeyecek sandım. Sonsuza kadar devam edeceğini.

Ama durur.

Kalbim boğazımda atıyor, biraz hışırtı ve ardından yabancı bir dilde küfürler duyduğumda neredeyse bağırsaklarım yere dökülüyordu.

Bir kabusun tuzağına düşebilir miyim?

Tırnaklarımı bileğime geçirip acı benimde patlayana kadar sıkıyorum. Hayır. Bu bir kabus değil. Bu gerçeklik.

Sesler artık tiz, kızgın ve geri durmuyor. Muhtemelen bakmamalıyım ama neler olduğunu görmezsem bu korkunç *Black Mirror bölümünden* nasıl kaçacağım ?

Vücudumun hâlâ arabanın arkasında olduğundan emin olduktan sonra kaputu alıp etrafına baktım. Vurulan Mercedes'in ön camında çok sayıda kurşun deliği var ama cam kırılmadı.

Tüm kapıları açık ve ben ölü insanları bulmaya tamamen hazırlanırken araba boş. Bunun yerine, koyu renkli giysiler giymiş üç adam dışarıda,

hepsi de silah tutuyor. Bunlardan ikisi takım elbise giyiyor. Biri hantal ve sarışın, asık suratlı; diğeri zayıf ve ensesinde toplanmış uzun kahverengi saçları var. Tombul bir adamı üçüncü arkadaşlarının önünde diz çökmeye zorluyorlar.

Basit bir siyah gömlek ve pantolon giyiyor. Kolları bileklerinin üzerine kadar kıvrık, dövme izleri açığa çıkıyor. Bir eli yanında durmuş, diğeri ise tombul adamın kafasına bir silah dayamış.

Sadece yan profilini görebiliyorum ama bu, yetkilinin o olduğunu söylemem için yeterli.

Patron.

Bu mesafeden, koyu renkli saçları ve hafif kirli sakalı dışında nasıl görüldüğünü anlayamıyorum. O da uzun. O kadar uzun ki saklandığım yerden bile onun üstünlüğünü hissediyorum.

Arkalarında duran minibüse bir göz attım ve keşke yapmasaydım. İki adam yerde birbirlerinin üzerine yayılmış, hareketsiz, tanınmaz yüzleri kanla kaplı.

Safra boğazıma yükseliyor ve öğürmemek ve varlığımdan vazgeçmemek için derin bir nefes alıyorum.

O yabancı dil yeniden başladığında, dikkatim dağılıyor ve mantıksız bir şekilde önümdeki sahneye çekiliyorum. İki adam patronla bilmediğim bir dilde konuşuyor. Sanırım Doğu Avrupa.

"Seni kim gönderdi?" Patron Rus aksanıyla soruyor ve sözlerinin ardındaki sakın gücü yutuyorum. Bağırıyor, tekme atmıyor ya da yumruk atmıyor ama en büyük tehdit gibi geliyor.

Tombul Adam aksanlı bir sesle, "Siktir git Volkov," diye hırlıyor - İtalyanca.

Doğru cevap bu değil. Bana bir tane verecek misin yoksa seninle işim bittiğinde ailenle işim mi gideyim?

Tombul adamın şakaklarından terler akıyor ve İtalyanca küfrediyor, ki ben bunu biliyorum. İngilizce dışında bir şekilde konuştuğum diğer tek dil.

"Sana ne?" Tombul Adam fena halde seğiriyor.

Cevap bu değil. Ailenin peşine düşmemi tercih edeceğini sanıyorum.

"HAYIR. Beklemek!"

"Son şans."

"Patron göz kulak olmak istedi..." Tombul Adam, patron tetiği çekmeden cümlesini bitirmedi.

Atış, unutulmaz bir kesinlik ile havada çınlıyor.

Çılgılık atmamak için iki elimle ağzımı kapattım. Akşam yemeğinde yediğim elmayı kusmak üzereyken midem çalkalanıyor.

Adam yere düşerken boş gözleri cansız kafasının arkasına dönüyor. Bossman, silahı tutan elinin hareketsiz bir şekilde yan tarafına düşmesine izin veriyor. Donuk gözleri, sanki deri ayakkabısının üzerindeki tozmuş gibi cesede odaklanmış durumda. İfadesi aynı kaldı - biraz odaklanmış, biraz sıkılmış ve kesinlikle canavarca.

Az önce bir adamı soğukkanlılıkla idam etti ve buna hiçbir tepkisi yok.

Bu, eylemin kendisinden bile daha korkunç.

Tam yemeğimi kusmak üzereyken, kafası yana doğru eğiliyor.

Bana doğru.

2

Lia

Dondum .

Uzuvlarım taşa döndü ve vücudum beynimin hareket etme emrini yerine getirmiyor.

Kaçmak

Hayatta kalmak.

Korkunun dokunaçları göğüs kafesimi sararak beni olduğum yere hapsetti.

Ve bu en garip kısım bile değil.

Elindeki silahtan korkmuyorum desem yalan olur. New York'a taşınıp tamamen farklı bir yaşam tarzını benimsediğimden beri bir silaha bu kadar yakın olmamıştım. Ancak nefesimi kesen ve ciğerlerimi yakan şey bu değil.

Göğsüme paslı hançerler saplayan ve vücudumun beynimin emirlerine göre hareket etmesini yasaklayan şey bu değil.

Gri gözlerindeki derin buz.

Kış kadar sert ve affetmezler, aynı zamanda soğukturlar ve tek amacı, yoluna çıkan her türlü yaşamı yok etmektir.

Sessiz bir endişeyle bana bakıyor. Bakmıyor ya da kaşlarını çatmıyor ama tehdit tam orada.

Onun sessizliğinde.

Başından beri orada olduğumu biliyormuş gibi doğruca bana bakması gerektiğini biliyordu.

Felç edici bir korku uzuvlarımı gevşetti ve bir hayatta kalma içgüdüğü göğüs kafesime hücum etti. Sanki o kara kutuya geri dönmüş, kilitli, yapayalnız kalmış gibiyim ve hayatta kalmanın tek yolu, yolumu kazmak.

O çocukluk hatıramı her zaman en karanlık zamanım, her şeyi karşılaştırdığım tek an olarak kullandım. Darbeler, arkamdan konuşmalar, taciz. Hepsini.

Ama bu durum o anı mahvedecek gibi hissediyorum. Geçen sefer hayatta kaldım ama bundan canlı çıkma şansım yok denecek kadar az.

Yine de, asansöre ulaşmayı umarak titreyen bacaklarım üzerinde durdum ve arabaların arkasına fırladım ve...

Daha iki adım bile atmamıştım ki kolumun üst kısmı sert bir şekilde kavrandı ve bir el ağzıma kapatılarak geri çekildim.

Durup kim olduğuna bakmadım.

Damarlarımda bir yaşam akışı kabarıyor ve kıvranıyorum, elime vurup ısıriyorum. Hareketlerim çılgınca ve hesaplı olmaktan uzak. Herhangi bir zarar verdiğimden şüpheliyim ama bunu düşünmek için durmuyorum. Beni incitmelerine izin vermeyeceğim.

Kurtulmaya çalışırken iri yarı sarışın adam beni cinayetin işlendiği yere sürükledi. Alnında bir delik olan ölü adamın yere serilmiş halini görünce içim sızladı. Mücadelelerimin hacmi artıyor ve tekmeler atıp tırmalıyorum, sadece çirkin bir korku filmi sesi gibi çıkan yardım çığlıklarımı mırıldanıyorum.

Soğuk metal alnıma değiyor ve tüm vücudum gevşiyor. Dondurucu kül rengi gözleri beni delip geçen, aşılmaz bakışlarıyla patronlarının önünde duruyorum. Kalbim gümbür gümbür atıyor ve sesimi kisan elin altında dudaklarım titriyor.

Bu kadar yakından, daha da çarpıcı ama sessiz bir şekilde, kalabalığın içinde göze çarpmak istemeyen ender çekici insanlar gibi.

O adamı öldürdüğü gibi şimdi beni de öldürecek mi? Herhangi bir şüphem varsa, boş bakışlarındaki tamamen umursamazlık onu siler.

Bu adam, ikinci bir düşünce olmadan sayısız insanı öldürme yeteneğine sahiptir. Hayatlara son verme ve hiçbir şey olmamış gibi çekip gitme yeteneğine sahiptir.

"Kolya elini çekecek ve sen susacaksın," diyor, sanki beni çaya davet ediyormuş gibi, çok rahat bir şekilde. "Eğer yapmazsan, seni başka yöntemlerle susturmak zorunda kalacağım."

Yüzüm tepedeki beyaz neon ışıklar kadar solgun olmalı. Tek düşündüğüm, şu anda alnıma bağlı olan metal ve yakında İtalyan adamlar aynı kaderi paylaşacağım.

"Anlıyorsan başını salla," diye devam etti sakın ses tonuyla.

Kabul etmekten başka ne seçeneğim var? Kesinlikle 'diğer yöntemlerinin' ne olduğunu öğrenmek istemiyorum.

Başımı salladım ama bana çok uzun süre baktı ve ciğerlerimdeki tüm havayı çaldı. Sanırım başımı salladığımı falan görmedi ama sonra başını arkamda duran adama doğru eğdi. Adının Kolya olduğunu söyledi.

Adam beni öylece bırakıyor ve patronunun gözü önünde bırakıyor. Beni yakaladığı yere masaj yaptım, şimdiden bir morluk hissediyordum. Yan yan bakmamak için elimden geleni yaptım çünkü cesetleri görürsem kusmaya başlayacağım.

Patron uzun bir süre beni incelerken bakışları yüzümden koluma kaydı. Elimi indirip, yanımda sabit durması için zorladım.

"Savaş ya da çılgılık at ve sonuçlarından hoşlanmayacaksın." Tabancayı alnıma daha derin bir şekilde saplayarak noktayı eve getiriyor.

"O-tamam." Korkmuş bir kedi yavrusu gibi konuşuyorum.

Ve ben.

Bu adamlar sadece insanları öldürdü. Kaderim neden farklı olsun ki?

Silahını yanağımın çukuruna doğru sürükledi. Yutkunuyorum ve bu sadece ölümcül silah yüzünden değil. Metal aşağı kayarken izleme şekli, beklentiden başka bir şey değil gibi görünüyor.

Gözlem yakıcı - hatta istilacı - sanki beni tartıyor ve bana kurşunu boşa harcayıp harcamaması gerektiğini düşünüyor.

Bundan canlı çıkmak istiyorsam, bu konuda akıllı olmalıyım. Elimden geldiğince bu durumdan kurtulmam için pazarlık yapmam gerekiyor.

"Hiçbir şey görmemiş gibi yapacağım." Mümkün olduğunca kendinden emin ve tarafsız görünmeye çalışsam da sesim titriyor.

"Şimdi yapacak mısınız?" Ses tonu alaycı değildi ama bu söylediğim tek kelimeye bile inanmadığını gösteriyor. "Köşeyi döner dönmez 911'i aramayacağınıza emin misiniz?"

Dudaklarım ayrıldı. Bunu anlayacağını anlamalıydım. Yani, evet, tabii ki polisi arıyorum. Akli başında kim bir cinayete -hatta üçlü bir cinayete- tanık olur ve bu konuda sessiz kalır?

Ölen adamları hatırladığımda midem kasılıyor, gerginlikle dalgalanıyor ve mide bulantısının tadını ısııyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Sana neden inanmıyorum?" Sesinin yavaş temposu, sadece yalan söylediğimi düşünmediğini, aynı zamanda onu kandırabileceğimi düşündüğüm fikrini de gülünç bulduğunu ima ediyor.

Biliyor musun? Boşver adaleti şimdi. Sadece kendimi kurtarmam gerekiyor. Adalet bunu benim yerime yapamayacak.

"Gerçekten yapmayacağım," diyorum bu sefer ciddiymiş gibi, çünkü vurulma ihtimalinin giyotin gibi aramızda asılı olduğunu düşünürsek, ona karşı bir plan yapmayı gerçekten düşünmüyorum.

"Adınız ne?" birdenbire sordu, beni tamamen şaşırttı.

Ona takmak için sahte bir isim düşünüyorum çünkü benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Ama ağzımı açamadan tabancayla çenemi kaldırdı. "Ve bana yalan söyleme. Gerçeği bulmak için kendime göre yöntemlerim var ve eğer seni yalan söylerken yakalarsam, bu senin ilk ve son darben olur.

"Lia," diye patladım, beni alt etmekten korkarak. "Benim adım Lia."

"Lia..." sanki anlam verecekmiş gibi aksanıyla ismimi dilinden yuvarladı. "Yani bu gece hiçbir şey görmemiş gibi davranacaksın, Lia?"

Gereğinden fazla başımı salladım, her hareketimde çenem tabancaya çarpıyordu ve karnımdaki mide bulantısı geri tepiyordu.

"Bundan nasıl emin olacağım?"

"Sen... sen bana güvenebilirsin."

Dudakları seğirdi ve kendimi nefesimi tutmuş, gülümsemenin serbest kalmasını beklerken buldum ama asla öyle olmadı. Tıpkı diğer duyguları gibi, ulaşamayacağı bir yerde kapana kısılmış görünüyor. "Sana güvenmek? Eminim sen bile bunun kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındasındır.

"Güvenlik kameraları var," diye patladım yine. Eğer devam etmeye karar verirse polisin cinayetleri ve benimkileri öğreneceğini söylemek istiyorum.

"Bunlar için endişelenme. Et ve kemik değiller ve bu nedenle hızla halledilebilirler. Şu anki tartışma konusu *sizsiniz*."

Bir insan. Ete ve kemiğe zarar verebilir.

Altta yatan tehdidi havada yükseliyor ve karmakarışık sinirlerimi hızla delip geçiyor.

Sonunda fısıldamadan önce beynimi zorladım, "Ben... benim param var. Çok değil ama..."

"Senin parana ihtiyacı olan biri gibi mi görünüyorum?"

O zaman ona bakıyorum, *gerçekten* ona bakıyorum. Preslenmiş pantolonu ve şık gömleğiyle. Deri ayakkabılarına ve bileğine bağlı pahalı saatine. Kesinlikle paraya ihtiyacı olan birine benzemiyor. Ancak belirtmişti. Sanki kendi başına bir kategorisi varmış gibi parama *ihtiyacı* olmadığını söyledi .

Silahının ucunu ağzıma doğru kaydırıldı ve o namlunun sadece saniyeler önce tam olarak nerede olduğunu hatırlayarak ürperdim.

"Bu dudaklarını kapalı tutacaksın. Hepimizin yüzlerini unutacaksın."

Uysalca başımı salladım. Tek odak noktam, onun dışarıdaki kıştan daha dondurucu olan dönen yörüngesinden kaçmak.

"Tek bir kelime bile ağzından çıkarsan anlarım ve inan bana olanlardan hoşlanmayacaksın Lia. Aslında bundan hiç hoşlanmayacaksın."

Bir korku patlaması kürek kemiklerimi birbirine çarptı ve ona şaşkın şaşkın baktım. Nasıl bilecek? Bu nasıl mümkün olacak?

"Anlaşıldı mı?" yavaş ve telaşsız bir şekilde konuşuyor, sözlerini pekiştiriyor.

Başımla onayladım.

Silahını çekti ve uzun bir iç çektim.

"Kelimelerini kullan, Lia."

"Evet." Sesim neredeyse bir fısıltı.

"Evet, anlıyorum' deyin."

"Evet anladım."

Diğer eliyle bana uzandı ve parmakları silahının yerine yavaşça dudaklarımın üzerinde kayarken donup kaldım. Dokunuşu ölümle

yolların kesişmesi gibi olsa da tenimde alevler patlıyor. Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

"Bu dudaklar kapalı kalacak."

Boğazım tıkanıyor ve ses çıkaramıyorum, hatta başımı sallayamıyorum.

Beni yakaladığı hızla serbest bıraktı ve soğuk bir dalga daha önceki ateşi yıkayarak tek bir sert süpürmeyle söndürdü.

Patron başını asansöre doğru eğiyor. "Gitmek."

Bir an için, onun beni öylece bırakıp gitmeme izin verdiğine dair söylediklerine inanamadım. Bana saldırmasını bekleyerek geriye doğru çekingen bir adım attım.

Takip etmek için bir hamle yapmıyor.

Göz temasını bozmadan iki adım daha geri çekildim. Hareket etmeyince asansöre koşup çağrı düğmesine basıyorum.

Çılgınca bakışlarım hala *onun üzerinde* .

Yabancı.

Korkunç lanet yabancı.

Onu bıraktığım gibi duruyor, silahı yanında hareketsiz ve sanki yine de yüzüme ateş edip etmemeyi düşünüyormuş gibi dikkati üzerimde.

Asansör nihayet açıldı ve katın numarasına ve koduna basarken nefesimi tutarak ve kontrolsüz bir şekilde titreyerek içeri daldım. Titreyen parmaklarım ve dağılan düşüncelerim yüzünden ilk seferi özlüyorum. Şifrem kabul edilmeden önce tekrar denemeliyim.

Kapı nihayet kapanırken, yere doğru kaydım ve asansörün ortasında midemi boşalttım.

Beni öldürmedi. Kafama kurşun sıkmadı.

Öyleyse neden ölüm sertifikamı imzalamış gibi hissediyorum?

3

Lia

Üç kişinin öldürüldüğüne tanık olduğum ve bir şekilde sağlam kaldığım günden bu yana bir hafta geçti .

Tırnaklarımı yemek, camlarımı izlemek ve ne zaman araba sürersem dikiz aynasına karşı sağlıksız bir takıntım olduğu koca bir hafta.

Yaklaşan balenin provasına geri dönmeden önce biraz ara vermem gerekiyordu, ama art arda gösteriler yapmış olmamızdan daha kötü bir rollercoaster yolculuğundaydım.

Yüzeyde aptalca bir paranoya gibi görünebilir. Gitmeme izin verdikten sonra, o gece yaşadığım adrenalin patlaması yüzünden bunu takıntı haline getiriyormuşum gibi görünebilir.

Paranoya değil.

Ne münasebet.

Ben aptal değilim. O gecenin sonu olmadığının gayet iyi farkındayım. Eğer bir şey varsa, bu üzerinde kontrolüm olmayan çirkin bir şeyin başlangıcı.

Polise söyleme konusunda kendimle tartıştım ama bu fikirden hemen sıyrıldım. Konuşursam bileceğini söylediğinde ona inandım. Sonuçlarının ağır olacağını söylediğinde ona inandım.

Ne de olsa, onun bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüğünü ve bu konuda gözünü bile kırpmadığını gördüm. Bu tür bir insan daha kötüsünü yapabilir.

Ertesi gün, teorilerimi pekiştirmek için, yatakta dönüp durarak uykusuz bir gece geçirdikten sonra resepsiyon alanına koştum. Resepsiyon

görevlisine otoparkta bir şey olup olmadığını sordum, ama bana sanki deli yaşlı bir cadıymışım gibi baktı. Benimle oraya inmesi için yalvardım ve vardığımızda hiçbir şey yoktu. Nada.

Arabanın ya da cesetlerin orada kalmasını beklemiyordum ama en azından biraz kan, biraz kurşun, tanık olduklarıma dair bir *kanıt olacağını düşündüm*.

Ancak, yer temizlendi.

Geriye kalan tek şey, siyah lastik izlerinin bir ipucuydu ve bunlar bile tam olarak görünmüyordu.

Aklımın bana hastalıklı bir oyun oynuyor olabileceğini düşündüm. Her şey çok fazla geldiğinde yaptığı şey budur. Şeytanlarım oyun oynamak için ortaya çıkıyor ve bilinçaltım bilincimle savaşa giriyor, kendi kafamla bana işkence ediyor.

Ama bu durumda bu mümkün olamazdı.

O zamanlar ağır reseptörlerimi test etmişim. Halüsinasyon olmadığını biliyorum.

Demek istediğim, üçlü cinayetleri bir gecede gizleyebilen biri polisle konuşup konuşmadığımı kesinlikle öğrenebilir.

Ve adalet için kendimi feda etmeye hazır değildim.

Yine de Luca'yı aradım. Yabancıların ve adamlarının bir tür suç örgütünün içinde olduğundan şüphelendiğim için, bir şeyler bilip kendimi nasıl koruyacağımı bana söyleyeceğini düşündüm.

Ama Luca bile MIA oldu.

Her seferinde aylarca yeryüzünden kaybolması garip olmasa da, aramalarıma veya e-postalarımın cevap vermemesi sadece paranoyamı ve endişe seviyelerimi artırmayı başardı.

Hapların yardımıyla bile geçen hafta kaç saat uyuyabildiğimi bir yandan sayabilirim. Kabuslarım büyüyor ve kontrolden çıkıyor ve uyku felci geçirdim ve bunun korkusu beni gün boyu gözyaşlarına boğdu.

Bu devam ederse, beklediğimden daha erken geri adım atacağım.

Derin bir nefes alarak kulise yürüyorum. Her şey kontrolden çıkmışken, olmayan bir şey var.

Bale.

Çıt çıtlı yumuşak pembe bir tek parça streç giysi ve kısa siyah bir etek ve kırık fildişi sivri ayakkabılarımı giyiyorum. Onlarla prova yapmadan veya resmi bir şovda kullanmadan önce genellikle haftalarca evde takarım.

Zamanla daha esnek hale geliyorlar ve özellikle bugün olduğu gibi sıkı bir provam olduğunda pointe'de yukarı çıkmama yardımcı oluyorlar.

Philippe ve Stephanie koreografi hakkında konuşurken tüm dansçılar sahnede. Diğer dansçılar Philippe'in mükemmeliyetçi doğasından nefret ediyor ama ben onu seviyorum. Sanata, gevşemelerine izin vermeyecek kadar saygı duyuyor. Ayrıca, *Giselle* kısa süre önce The Royal Ballet tarafından yapıldı ve uluslararası tanınırlık kazandı ve onu aşmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek.

Bu ikimiz yapar.

Küçük bir kızken ilk izlediğimden beri *Giselle*'i oynamak benim hayalimdi. Hikayesinde sihir ve kalp kırıklığı buldum. Umut ve umutsuzluk. Aşk ve Ölüm. Bir balerinin dans edebileceği en güzel şey olduğunu düşündüm.

Gençliğimde *Giselle*'de oynama şansım oldu ama sadece corps de ballet'in bir parçası *olarak* . O çaresizliği yaşayıp, aklından kaçacak kadar ihanete uğramış bir kadının kafasında yaşayamadım.

Bu hikaye beni çok etkiledi ve onu deneyimlemem, iliklerimde hissetmem gerekiyor.

Romeo ve Juliet'te , Kuğu Gölü'nde ve son zamanlarda Fındıkkıran'da baş balerindim . Ama Giselle ? Giselle kariyerimin zirvesi olacak. Bir gün torunlarıma anlatacağım bir şey.

"Söylemeye gerek yok," -Philippe kutlama modunu çoktan aşmış, her zamanki bakışlarından birini hepimize diyor- "Tam ve mutlak bir disipline ihtiyacım var. Kilo almak yok. Akşamdan kalma yüz yok. Yanlış şekilde nefes almak yok. Slouch ve sen benim performansımı kaybedersin. Her zaman *des jolis duruşlarını* görmek istiyorum yoksa bana gösterecek dansçılar getireceğim. *Faite vite, allez-y!* "

Herkes ısınmak için dağılır, profesyonel yüzleri sergilenir. Ryan uzun bacaklarını uzatırken yanımda duruyor. "Seninle benim aramda başka bir aşk ilişkisi. Bunun kader olduğunu düşünmüyor musun?"

pense yaparken dikkatimi önde tutuyorum . Ayak bileklerim o geceki kadar kötü zonklamıyordu ama hala tendonumda onu yırtmayı bekleyen o krampı hissediyorum.

"Kaderinin Hannah ile olduğunu sanıyordum, Ryan."

"Kıskançlık mı duyuyorum sevgili Lia?"

Bu sefer ona bakıyorum. "Seninle benim aramdaki fark bu, Ryan. Kıskançlık duyuyorsun. Duydum, beni rahat bırak."

Koreografinin bir bölümünü sorabilmek için cevap verip Stephanie'nin yanına gitmesini beklemiyorum. Duruşu zarif ve zarif, ellili yaşlarının başında olmasına rağmen hâlâ bir kraliçenin zarafetine sahip.

Ona yaklaştığımda personelden birini gönderiyor ve narin kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Söyle bana."

"Birinci perdenin son kısmı için nihai koreografiniz var mı?"

"Neden soruyorsun?" Günlük olarak içtiği sigara sayısından dolayı sesi kalın.

"Performanslarını izliyordum—"

Beni parmağıyla kesiyor. "Diğer performansları izlemeyin demedim mi? Sen bir taklitçi misin, Lia?"

"HAYIR. Kendi yorumumu yapmadan önce ilham alabilmek için onları izliyorum.

"Neden? Bir yere mi takıldın?"

"Biraz."

"Hangi bölüm?"

"Birinci perdenin sonunda, Giselle ölmeden hemen önce, duyguları melodramatik olmadan nasıl aktarabilirim?"

"Her şeyden önce, Giselle'e üçüncü şahıs olarak hitap etmeyi bırakmalısın. O artık *sensin* . Sen onun içinde yaşamazsan, o da senin içinde yaşamaz." Elini göğsüme koyuyor. "Kalbinizi ve ruhunuzu tüketmesine izin vermezseniz, tarihe Giselle'i yeterince iyi canlandıran başka bir balerin olarak geçersiniz."

Stephanie'nin sözleri beklediğimden daha sert geldi. Tiyatronun kapısı açılınca ve yapımcılar, yardımcılarıyla birlikte içeri girdiklerinde, çevremdekilerin belli belirsiz farkındayım. Philippe'in tutkuyla sevmemesine rağmen provamızı sık sık izliyorlar.

"Sadece şunu bil." Stephanie elimi tutuyor. "Giselle olmak için tam bir balerin ve tam bir insan olmalısın. Tüm bale devrelerinde konuşulan mükemmel teknik ve zarafete sahip tam bir balerin olduğunuzu kimse inkar etmiyor, ama siz tam bir insan mısınız, Lia?"

Beni bıraktı ve ayak bileğime taktığı pranganın farkında olmadan asayı çağırdı.

Güvensizliklerim yüzeye çıkıyor, beni boğmaya ve altına çekmeye çalışıyor.

Arkamı döndüğümde, tüm bu duyguları bağırsaklarımın dibine kadar dolduruyorum. Luca bir keresinde yaşamak için geçmişimle yüzleşmem gerektiğini söylemişti ama ben inatla o kara deliği ve onun karanlık kutusunu gömüp hayatıma devam ederek reddettim. Harika bir iş çıkardım ve o ya da Stephanie bu konuda ne derse desin, bunu yapmaya devam edeceğim.

Isınmanın ardından açılış sahnesine geçiyoruz. Hareket etmeyi bırakmıyorum veya mola vermiyorum. Sanki yaparsam bileğim hareket edecekmiş gibi hissediyorum. Bu konuda Dr. Kim'i görmem gerekiyor. Onu doktorum olarak işe alacak kadar param olduğu için bacaklarıma o bakıyor. O çevredeki en iyi ortopedist ve kızı balerin olmak isteyen biri olarak ayak bileklerimizdeki en ufak ağrıyı ne kadar dert ettiğimizi anlıyor. Ama eminim ki her zamanki gibi beni biraz kas merhemiyile kovacak.

Giriş zamanım geldiğinde, Giselle'in yerine geçiyorum. Dünyayı umursamadan dans etmeyi seven çekingen bir hizmetçiyim. Senfonik müziğin damarlarımda akmasına izin vererek zıplıyorum, sonra dönüyorum.

Biraz solo bir sahne olduğu için, çevremden çekildim ve kafamın içinde yaşıyorum, aklında dans etmekten başka bir şey olmayan zavallı bir hizmetçiyim. Masumiyetiyle koyun postuna bürünmüş bir kurdu kendine çektiğini bilmeden.

İşte o zaman bunu hissediyorum. Keskin bir varlık beni kırılgan Giselle'imin sınırlarından çekip çıkardığında, zıplamak üzereydim.

İlk kez bir prova sırasında seyircilere bakıyorum. Yapımcılar orada, birbirleriyle hararetli bir şekilde sohbet ediyorlar.

Biri yapımcı değil ama.

Ne münasebet.

Koyu gri gözleri benimkilere kilitlendi ve dengemi kaybettim. Ama koreografiye göre pointe yerine ayaklarımın üzerine inerek son anda kurtarıyorum.

O burada.

Yabancı geri geldi.

4

Lia

bırakıyorum .

Bunu umutsuzca hayal gücümün başka bir oyununa, iblislerimin ve halüsinasyonlarımın bir tezahürüne bağlamaya çalışarak bir, iki kez göz kırptım.

Belki de aklımı o kadar tükettim ki bir şeyler uydurmaya başladı.

Titreyen elimi bileğime götürüp tırnaklarımı içine batırıyorum. Hassas cildimde ve ağzımın kısımlarında ağrı patlıyor.

Bu gerçek.

Rüya görmüyorum ya da halüsinasyon görmüyorum. Bu kabustan soğuk terler içinde uyanmıyorum. Bu gerçek dünya.

Birkaç sıra ileride, bir hafta önce kafama silah dayayan yabancı, yapımcıların yanında oturuyor. Siyah gömleğinin üzerine gri kaşmir bir palto giyiyor ve saçları yeni toplantıya gitmiş bir CEO'yu andırıyor. Tavrı sakın, hatta normal.

Ama onun hakkında normal olan hiçbir şey yok.

Bu mesafeden bile, dalgalar halinde ondan yayılan ve hançerleri doğrudan göğsüme doğrultan tehlikeyi hissedebiliyorum. İfadesi nötr ama kaşlarını çatmış olsaydı daha korkunç olmazdı. Çünkü o cephenin neyi sakladığını, aslında yüzeyin altında neyin gizlendiğini biliyorum.

Katil.

Tetiği çekmekten çekinmeyen ölümcül, taş kalpli biri.

Sonuçta fikrini değiştirip beni öldürmeye mi geldi?

O geceki adamların kaderiyle karşılaşmadan önceki son dansım mı bu?

Bacaklarım titriyor ve yüzümün üstüne çökmeme ya da öğle yemeğinde yediğim salatayı kusmama bir saniye kaldı.

"Lia!" Philippe'in sabırsız sesi havada yankılanarak beni şimdiki zamana geri çekiyor. Sersemliğimde, hareketin ortasında durduğumu unutmuşum.

Ne oluyor be? Bu bir ilk ve gözden kaçmıyor. Diğer dansçılar, sanki onlara şahsen zarar vermişim gibi bana kaşlarını çatı. Philippe ve Stephanie beni şaşkın bir şekilde izliyorlar çünkü odağını kaybedecek ya da dikkati dağılacak bir tip olmadığımı biliyorlar.

Baleye gelince değil.

"Üzgünüm." Uzun bir nefes bırakıyorum. "Tekrar gidelim lütfen."

Ona bakmaya devam edersem veya silahının kafama doğrultulduğunu hayal edersem, burada ve şimdi yıkılmayacağıma dair kendime güvenmiyorum. Bu yüzden bana keyif veren tek şeye, dans etmeye sığınıyorum.

Hareketlerim istediğim kadar akıcı değil ama kendimi o kafa boşluğuna zorlamak imkansız. Daha önce hiç hissetmediğim korku ve korku her yönden bana ateş etmeye devam ederken değil.

O kara kutuya hapsediğimde, korkunun nasıl bir his olduğunu bildiğime inandım. Karanlık ve sıkıydı ve beni ıslattı.

Ama bu Şu anda yaŐadıklarımđan çok uzaktı. Korku, korkunç gri gözleri ve lml bir silahı olan uzun boylu, koyu saçlı bir yabancıya dönüştü.

Her zaman yaptığım gibi seyircileri görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama onun orada olduğunu, beni izlediğini, düşündüğünü ve üzerime atlamaya karar verene kadar zamanını beklediğini bildiğimde bu neredeyse imkansız.

Seyirciye asla dikkat etmem çünkü performansımı ve karakterin duygularını yorumlamamı engelliyorlar. Onlara baktığım tek zaman, işim bittiğinde ve her Şey bittiğinde.

Şimdi farklı.

Şimdi, yoğun soğuk gözlerinin içimi delip kafamın içine baktığını hissedebiliyorum. Bir bakıma, sanki herkes ortadan kaybolmuŐ ve hissedebildiğim tek varlık o. Beni izleyen tek kişi. Tıpkı Albrecht'in o gün Giselle'i izlediği ve ona aşık olduğu gibi.

Bu düşünce iliklerime kadar ürperiyor ama ayaklarım titremiyor. Bir daha ayağımı kaybetmem. Hatta müzikle btnleŐiyorum ve Stephanie'nin dediği gibi Giselle'in beni ele geçirmesine izin veriyorum. Ormanda dans eden saf bir aptal olmasına izin verdim. Tek fark, beni kimin izlediğinin gayet iyi farkında olmam -farkında olmaktan çok. Gözlerinin her hareketimi algıladığını biliyorum.

Düşünce beni caydırmak yerine tamamen bırakmama izin veriyor. Bir tüy gibi serbest düşüyorum, kemiksiz ve bedenimin fiziksel gerçekliğinden asılıyım.

Koreografide belirtilenden daha fazla pointe üzerinde duruyorum ve yılın performansını sergiliyorum. Bana ne olduğunu bile bilmiyorum. Bunun benim son dansım olabileceği gerçeği mi? Yoksa merhamet edip gitmeme izin vermesini umarak, yaptığım Şeye olan tutkumu ona göstermek mi istiyorum?

Her iki durumda da, durmuyorum ya da geri çekilmiyorum. Her şeyimi verdim, kaslarımı limitlerine kadar zorluyorum.

Bitirdiğimde dördüncü pozisyonda durup nefesimi tutuyorum. Philippe'ten bir alkış sesi geliyor ve ben anında şimdiki zamana dönüyorum. Büyü bozulur, dünya ve insanlar bir ses ve gevezelik senfonisi ile geri gelir. Garip bir nedenle, sadece benim olduğum eyaleti özlüyorum. Yönetmeni sarılmaya hazır bulmak için arkamı döndüm.

Bravo *tatlım* ! Bu benim Lia'm. Önkolunu işaret ediyor. "Beni ürpertiyorsun."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Stephanie kolumu okşuyor. "Onunla bir oldun, değil mi?"

"Bence de." Seyircilerden belirli birinin duymasını istemediğim için alçak sesle konuşmaya devam ediyorum.

Tesadüfen salona bir göz attım ve yapımcımız Matt'in yanındaki yabancının koltuğunu boş buldum. Yer değiştirmiş olabilir diye onu arıyorum ama hiçbir yerde görünmüyor.

Ciğerlerimden uzun bir nefes çıkıyor. Belki de benim için gelmemiştir. Ya da belki planım işe yaradı ve baleyi ne kadar sevdiğimi gördü? Bundan şüphe duymama rağmen.

O, bir şeyleri korumak yerine yok eden tiptir. Benim tutkum neden farklı olsun ki?

Provayı bitirdikten sonra, çıkmadan önce sıcak bir duş almak için soyunma odama yöneliyorum. Şu anda bir fincan çay ve biraz akılsız televizyon iyi olabilir.

Yabancının aniden yeniden ortaya çıkmasıyla uzuvlarım hâlâ titriyor ve sanki bulutların üzerinde yürüyormuş gibi başım dönüyor.

Soyunma odamın kapısını açıp arkamdan kapattığımda aklım başka yerde. İşte o zaman bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

Dikkatlice arkamı döndüm ve ellerimi ağzıma götürerek nefesimi tuttum ki *onu* makyaj masamın yanında parmaklarını aynanın etrafına saçılmış mücevher ve makyaj ürünlerinin üzerinde gezdirirken buldum.

Seyircilerin arasında birkaç sıra ötede otururken korkutucu olduğunu düşünsem de, yakından korkutucuydu. Alnıma dayadığı soğuk tabancasının namlusunu neredeyse hissedebiliyorum, ateş etmeye ve beni paramparça etmeye hazır.

Hiç düşünmeden kaçmak için döndüm, terli ellerimle kapı kolunu tuttum.

"Bunu tavsiye etmem," diyor gelişigüzel bir şekilde. "Bu benim şiddet kullanmama neden olacak ve o açık teni incitmemeyi tercih ederim, Lia."

İsmimin onun dilinden çıkması, içimden yeni korku filizleri gönderiyor. İçimdeki bu tür duyguların yoğunluğunu arttırmayı kendine misyon edinmiş gibi.

Kapı tokmağını bırakıp yavaşça döndüğümde çenem titriyor, bale ayakkabılarım zemine çarpıyor. Kaçmam gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda tehditlerinin boş olmadığının da farkındayım. Birini ya da üç kişiyi öldürdü, listesine bir ekleme daha var mı?

Hâlâ tuvalet masamın önünde ama eşyalarımı karıştırmayı bıraktı ve şimdi bir eli siyah pantolonunun cebinde, diğer eli yanında dikiliyor. Ne kadar uzun ve geniş olduğunu, fiziğinin tüm atmosferi ve onunla gelen oksijeni nasıl tüketebileceğini neredeyse unutuyordum.

Onunla ilgili en korkunç şey silahı değil - eminim ki bir yerlerde saklıdır. O silahı kullanmak üzereyken yakışıklı yüz hatlarına kazınmış mutlak sakinlik. Ben kasırgadaki bir yaprak gibi titrerken şu anda onun tam sakinliği.

O, hiç etkilenmeden insanların hayatlarını mahveden o kasırgadır.

"Buraya nasıl geldin?" Sesimin dağınık duygularımı ele vermemesine şükrediyorum.

"Sormak istediğin sorunun bu olduğunu sanmıyorum Lia. *Neden* burada olduğum konusunda daha çok endişelenmen gerekmez mi ?

"Beni öldürecek misin?" Kelimelerin arasında boğularak fısıldıyorum.

"Neden? Konuşuyor muydun?"

"HAYIR. Yemin ederim."

"Yapmadığının farkındayım, yoksa burada olmazdık."

Çenemi kapalı tuttuğumu biliyor ama yine de beni köşeye sıkıştırmak için gözdağı faktörünü kullanıyor. Dedektifi oynamaya karar vermediğim için çok minnettarım. O adamların ölümleri dikkatlerden kaçmamalı ve onlar hakkında kabuslar görmekten vazgeçmedim ama ben de ölmek istemiyorum. Hâlâ yapacak çok işim var ve başka birinin satranç oyununda vazgeçilmez bir piyon olmayı reddediyorum.

Ancak konuşmadığımı bildiği halde burada olması benimle işinin bitmediği anlamına geliyor.

Yakınında bile değil.

Ve bu kavrayış, bunca zamandır bunu düşünmeme rağmen, omurgamı acı veren bir çizgi haline getirdi.

"Beni incitecek misin?" Sesim, düzensiz kalp atışımı açığa vuracak kadar kısıktı.

"Bağlı olmak."

"Ne üstüne?"

"Emirleri yerine getirme yeteneğin üzerine."

"N-ne emirleri?"

"Benimle yemek ye, Lia."

"Ne?" ılık atmak istiyorum ama ağızımdan şaşkın bir mırıltı olarak çıkıyor. Bu katil/yabancı/hayatımı tehdit eden ve etmeye devam eden az önce benden onunla yemek yememi mi istedi?

Sadece keşişlerin sahip olmasına izin verilmesi gereken o sonsuz sakinliğe kapılmış yüzü aynı kaldı. "Akşam yemeğı, insanların yemek yiyip sohbet ettiğı bir şey."

"Akşam yemeğinin ne olduğunu biliyorum. Ben sadece... Bunu benden neden istediğini anlamıyorum.

"Bu soruya zaten cevap verdim. Konuşmak."

"Ne hakkında?"

"Akşam yemeğı yediğimizde anlayacaksın."

"Burada konuşamaz mıyız?"

"HAYIR."

Tek bir kelime ama o kadar kapalı ki, sorularımı oyalamayı bitirdiğini biliyorum.

Yine de şunu sormak zorundayım, "Ya istemezsem?"

"Söylediğim gibi, güvenliğin emirleri yerine getirme yeteneğine bağı, Lia."

Sesindeki ince tehdit karşısında yutkundum. Mesajı açık. Onunla akşam yemeğı yemezsem, bu tehdide göre hareket edecek. Daha da kötüsü, bir hafta önce başladığı işi bile bitirebilir.

"Sizi bitmemiş bir şantiyeye götürmek ya da apartmanınızda pusuya düşürmek daha kolay olurdu, ama ben size etrafta insanların olduğu bir

restoranda akşam yemeği teklif ediyorum. Aradaki farkı anlayacak kadar zekisin, değil mi?"

İncinmekle olmamak arasındaki fark. Hayatta kalma yeteneğim ve tam tersi.

İçimdeki her şey onunla herhangi bir yere gitme fikrine isyan ederken, hayatta kalma içgüdüüm ileri atılıyor.

Akşam yemeği kesinlikle bir garajda öldürölmekten ve sabah tüm izlerin silinmesinden çok daha iyidir.

Ayrıca seyirciler arasında sadece oturarak içimde bir şeyler uyandırdı. Bunu tesadüfe bağladım, ama şimdi önümde durduğu için, hareket etme, bir şeyler yapma, herhangi bir şey yapma ihtiyacıyla bacaklarım karıncalanıyordu.

Bunu yapmak zorundaysam, onun gibi birinin, tehlikeli bir suçlunun neden bu tepkiyi üzerimden çıkarabildiğini de öğrenebilirdim.

"Değişmem gerekiyor," dedim, sadece yoğunluğundan değil, aynı zamanda ne zaman göz teması kursak içime bakıyormuş gibi göröndüğünden de nazıkçe bakışlarını kaçırdım.

"O zaman değiştir."

"Bunu yapmam için gitmen gerekiyor."

"Ve yardım çağırmana ya da kaçmana izin mi vereceksin? Öyle düşünmüyorum."

"Yardım çağırmayacağım. Bu bir seçenek olsaydı, çoktan yapardım."

"Bunu çoktan yapardın," diye tekrarlıyor kelimeleri o günahkâr aksanla dilinin üzerinde yuvarlayarak.

"Evet ve ben de kaçmayacağım. Sadece bir kapı var."

"Banyoda içinden geçebileceğin bir pencere var."

Tanrı. Tüm bu yeri çoktan gözden geçirdi, değil mi?

“Kaçmayacağım. Sadece git. Kapının dışında bekleyin.”

Sandalyeyi çekip oturuyor, uzun bacaklarını ayak bileklerinden geçmeden önce uzatıyor.

"Hiçbir yere gitmiyorum Lia. Şimdi değiştir."

5

Lia

Ani tepkim, bağırarak ya da bir şekilde ondan kaçmak oluyor .

Ama bunun onu caydırmayacağını bilecek kadar mantıklıyım. Bir şey olursa, beni tehlikeye atabilir ve atacaktı.

Ancak, onun önünde değiştiğimi düşünüyorsa, başka bir şey geliyor. Korkunç bir canavar olabilir ama ben onun gönüllü avı olmayacağım.

Saçımdaki tokaları gevşettim, sonra onları çıkardım ve hiç de nazıkçe tuvalet masasının yanına, yanına fırlattım. Provadan terledim ve çaresizce bir duşa ihtiyacım var ama bunun için beklemem gerekecek çünkü bu yabancıların cehennemde hiçbir yolu yok ve benim çıplak vücudum aynı odada var olacak.

Koyu renk buklelerim gevşeyerek omuzlarıma düşüyor ve rahatlayarak iç çekme ihtiyacına karşı koyuyorum.

Seyirci arasında otururken yaptığı gibi her hareketimi izliyor. Bakışları mekanik bir şekilde vücudum yerine hareketlerime odaklandı ve beni cinsel olarak tartıyor gibi görünmese de, birdenbire kırımını zar zor kapatan eteğim konusunda utanmış. ve göğüslerimin kıvrımına göre şekillenen tek parça streç giysim.

Titreyen ellerimle dolabımı açıp burada sakladığım elbiselerden birini alıp üzerime atıyorum. Malzeme dizlerime düştüğünde kaşını kaldırdı. Tam bir etekle üstte dar.

Fermuarı kapatmak için uzanırken ona kendini beğenmiş görüldüğünden emin olduğum bir bakış attım. Sapık beni çıplak göreceğine inanmış ve hatta şov için oturmuş olmalı ama ben az önce planını iptal ettim.

O ayağa kalktı ve ben dolaba doğru sıçradım, zafer dansım çılgılık çılgılığa durdu.

"Değişeceğini söylediğini sanıyordum." Bir adım ötede durur.

O kadar yakın ki, silahı alnıma dayadığı güncü gibi ve silah şu anda orada olmasa da, sanki soğuk ağzı yeniden oradaymış gibi.

Duygularım o kadar gelişmiş ki, her hava alımını ve çıplak kollarımdan tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Kokusu doğrudan başıma geliyor ve hiçbir şey beni ahşap ve derinin zarif karışımına hazırlamıyor. Yüzeyde zararsız bir koku ama ona göre ölümcüllüğünün bir tercümesi.

Korkma ihtiyacım olmasına rağmen çenemi kaldırdım. "Değiştim."

"Yaptığın şey." Beni omzumdan tutuyor ve kendi etrafında döndürüyor. Sonra hala fermuarın üzerinde olan elimi tuttu ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Onu aşağı çekip beni elbiseden çıkarmaya zorlamasını bekliyordum ama fermuarını kapatmak için parmaklarımı kullanıyor. Ses odanın sessizliğinde yankılandı ve dudakları kulağımın kabuğuna doğru indiğinde yutkundum. "Beni kıskırtmamak akıllıca olur. Ben beğenmedim ve sizin de beğenmemenizi sağlayacağım."

Elimi bıraktı ve hızla beni kendisine döndürdü. Onun gibi bir şeytanın bu kadar korkutucu bir fiziğe ve buna uygun yakışıklı bir yüze sahip olması tamamen haksızlık.

"Yapalım mı?" Kapıyı işaret ediyor.

Flats giydikten sonra montumu ve çantamı alıp peşinden gidiyorum.

Neyse ki, neredeyse herkes gitti. Beni bu yabancıyla birlikte görmelerini istemiyorum. Ama provamıza girmesine neden izin verildiğini bilmem gerekiyor. Sadece yapımcılar ve seçtikleri iş ortakları katılabilir. Ailemiz ve arkadaşlarımız bile içeri alınmıyor.

Baş yapımcımız Matt'in yanında oturuyor olmasına rağmen. Bu onu tanıdığı anlamına mı geliyor?

Onu izlemem ve bir sonraki hamlesini ne zaman yapacağını okumam gerektiğini hissederek onun bir adım arkasında durdum.

Aniden durdu ve ona çarptım, kafam bir kas duvarına çarptı. Yüzümü buruşturup bir adım geri atıyorum.

Yabancı başını yana doğru eğiyor. "Yanımda yürü."

Uymak için bir harekette bulunmayınca, "Ya da seni beline bir kolla sarabilirim" diye devam ediyor.

"Yapacağım," diye patladım yanına adım adım. Otoparka varana kadar yol boyunca ona bakmadım.

Orada bizi siyah bir Mercedes bekliyor. O gece gördüğümün tıpatıp aynısı ama hiçbir yerde kurşun deliği yok.

Yolcu kapısı açılıyor ve uzun saçlı zayıf adam dışarı çıkıp arka kapıyı açıyor.

Onu görmek geçen haftaki anıları canlandırdı ve mide bulantısına yenik düşmemek için her şeyimi almam gerekiyor.

Arabam var, diye fısıldadım.

"Bana anahtarlarını ver, senin apartmanda olsun."

"Hayır, teşekkürler." Onun -ya da adamlarının- gereğinden fazla yanıma yaklaşmasına izin vermem mümkün değil.

Beni arabasına götürmeye devam etmeden önce bir süre beni izliyor. Yavaşça beni içeri aldı ve peşimden geldi. Uzun saçlı adam ön koltuğa oturuyor ve diğer adam, hantal sarışın Kolya direksiyona geçiyor.

Onlar onun muhafızları mı yoksa başka bir şey mi? Muhafızlara ihtiyacı varsa, ne tür bir adamdır?

Araba otoparktan ayrılıyor ve pencereden şehri dikkatle izliyorum, mümkün olduğu kadar çok viraj ve dönüşü ezberlemeye çalışıyorum. Eğer bir şekilde kaçırırsam, beni hangi cehenneme götürdüğünü bilmeliyim.

"Neden adımı sormadın?"

Yabancıнын sakince söylediği sözler beni gözlemimden uzaklaştırdı. Beni tüylerimi ürperten özel bir ilgiyle izliyor.

"Bunu bilip bilmemem fark eder mi?" Sesimdeki kini uzak tutmaya çalışıyorum.

"Sanırım yok ama yine de söyleyeceğim. Ben Adrian Volkov."

Acıyı dizginlemek için kısaca gözlerimi kapattım. Artık adını öğrendiğime göre, beni asla bırakmayacak. Nedense kaderime imza atmış gibi hissediyorum.

Önce ölüm belgem, şimdi de kaderim.

Benden daha ne alacak?

Araba şirin görünen bir lokantanın önünde durdu. Neden beni bekleme listesi olan lüks bir restorana götürmesini beklediğimi bilmiyorum. Bu şaşırtıcı ve iyi bir şekilde değil.

Önce o indi ve bana elini uzattı. Görmezden gelmek üzereydim ama avucumu tuttu ve beni dışarı çıkardı. Restorana giriyoruz ve gardiyanlar arabada dışarıda kalıyor.

Restoranın içi de dışı kadar rahat. Yumuşak sarı aydınlatma, kırmızı banketlere sıcak bir ton verir. Masalar koyu renkli ahşaptır ve duvarlarda ruh için yemek yemeye ilgili çok sayıda yaratıcı alıntı vardır. Birkaç kişi etrafa dağılmış, neşe içinde sohbet ediyor. Elimi tutan adamın seri katil olduğunu söylesem bana yardım edecekler mi yoksa kendilerini mi öldürecekler merak ediyorum.

Yabancı, Adrian, beni diğer insanlardan ayrı, kapı ve pencerelerden uzak bir arka masaya götürüyor. Beni duvarın yanındaki kabinin ucuna doğru ittiğinde bunun kasıtlı olduğunu anladım.

Karşıma yerleşiyor ve garson geldiğinde menüye dokunmadan "En iyi şarabınızın açılmamış bir şişesi" diyor.

"Salata," diye fısıldıyorum, menüye kendim bakmamayı tercih ederek. Buradan ne kadar erken çıkarsam o kadar iyi.

"Ne tür, bayan?"

"Sahip olduğun en basit şey."

Garson başını sallar ve ayrılır.

Adrian'ın parmaklarını gelişigüzel bir şekilde masanın üzerinde kenetlenmiş halde beni izlediğinin kesinlikle farkındayım. Yalın, erkeksi ve yüzeyleri boyunca kazınmış damarları var.

Ve şimdi onlara bakıyorum.

Alnıma silah dayayan aynı parmaklara baktığıma inanamıyorum. Ya da belki de bu yüzden onları izliyorum. Onun gibi insanların var olduğunu biliyorum ama nasıl bu kadar kolay hayatlara son verebildiklerini hep

merak etmişimdir. Hissetmiyorlar mı yoksa benim nefret ettiğim gibi duyarsızlaştılar mı?

Ancak, bu soruyu sorduğumda, onun türünden birine bu kadar yakın olabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Adrian parmağını tahta yüzeye bir kez vuruyor. "Etkileyici bir yüzün var. Bunu biliyor muydun Lia?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Evet yaparsın. Belki başkaları göremiyor ama senin için duygularını saklaman neredeyse imkansız."

"Beni bu yüzden mi buraya getirdin? Anlamlı bir yüzüm olduğunu söylemek için mi?"

"Seni neden buraya getirdiğimi söyledim. Konuşmak."

"Öyleyse konuş."

"Konuşmayı senin yapmanı tercih ederim. Bana hakkında daha çok şey söyle."

"Neden bunu yapayım?"

"Çünkü bu restorandan nefes alıp almayacağınıza karar verecek."

Göğsüm sarsıldı ve ellerimin titremesini durdurmak için bir peçeteyi yumruklarıma aldım. "Bunu neden yapıyorsun? Zaten gitmeme izin verdin."

Gri gözlerinin karanlık derinliği derin bulutlu gökyüzüne benziyor - boş, sakın ve soğuk. "Sadece bir sonraki duyuruya kadar gitmene izin verdim. Şimdi o bildirimin zamanı geldi. Bana kendinden bahsedecek misin?"

Bu pislikle kazanan yok, değil mi? Zaten bir amaçla geldi ve bu amaç gerçekleşene kadar durmayacak.

"Ne bilmek istiyorsun?" Bitirsin ve beni bıraksın diye tersledim.

"Bu tonda hiçbir şey bilmek istemiyorum. Öfke kısmı olmadan soruyu tekrarlayın."

"Bundan hoşlanıyor musun?"

"Ne?"

"Başkalarının hayatları üzerinde Azrail olmak."

Elimden gelmezse, hayır. Azrail olmak aslında bana cevaplar vermiyor... sadece bedenler veriyor."

Boğazıma bir yumru oturdu ve sözsüz tehdidi karşısında kaskatı kesildim.

Garson bir şişe şarap ve salatamla geri döndü. Adrian şişeyi açmaya karar verdiğiinde gitmesi için ona işaret eder.

Garson gider gitmez emin hareketlerle yapar. Kendine ve çevresine güvenen tipik bir insan gibi acele etmez veya telaşa kapılmaz. Kendi dünyamda genellikle aynıyken, onun arkadaşlığına olan tüm güvenimi kaybetmiş gibiyim.

Silah zoruyla tutulmak bunu yapacak sanırım.

Adrian bana ve kendisine birer bardak doldurdu ve içmeyi planlamasam da şu anda biraz cesarete ihtiyacım vardı.

Uzun bir yudum alıyorum, sonra iç çekiyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Soyadın ne?"

"Eminim kendi başına çözebilirdin. Prova salonunun her yerinde."

"Ya da her şeyi öğrenmek için geçmişini kolaylıkla araştırabilirim."

O sırada başım dönüyor. Benim hakkımda ne isterse onu çözecek kadar güçlü olduğunu belirtmeden bana söylüyor.

Şaraptan bir yudum daha alıyorum. "Bu daha önce yapmadığın anlamına mı geliyor?"

"Yapsam da yapmasam da senin için fark etmez."

"Elbette olur."

Hayır, olmaz. Benim için fark eder çünkü bilgi alırdım. Bununla birlikte, kaybedecek veya kazanacak hiçbir şeyiniz yok."

"Seninle kaybedecek her şeyim var."

İşaret parmağını masaya vuruyor, dudakları seğiriyor ama geçen seferki gibi gülümsemiyor. "Bunu anlayacak kadar akıllısın. Akıllı olmaya devam et ve soruma cevap ver."

Morelli. Çatalımı salataya sapladım ve agresif bir şekilde çiğneyerek ağzıma götürdüm.

Lia Morelli. Amerika'da mı yoksa İtalya'da mı doğdunuz?"

"İtalya."

"Annem ve babam İtalyan mı?"

Annem Amerikalıydı. Babam İtalyandı."

"İkisi de öldü mü?"

"Evet," diye tersledim ve bardakta kalanları tek seferde yuttum. "Sorgunuz bitti mi?"

"Bu bir." Şarabından yavaşça bir yudum alıyor.

"Bir?"

"Bir vuruş. Sana benimle bu tonda konuşmamanı söylemiştim."

"O halde hangi tonda konuşmalıyım? Bir *katille* nasıl konuşulacağına dair kahrolası bir el kitabı var mı ?" Son kelimeyi alçak sesle tıslıyorum.

"İki. El kitabı olmamasına rağmen, o zeki kafanı kullanmalısın ve beni kışkırtmamalısın.

Şişeyi kaptım ve bardak neredeyse taşana kadar döktüm. Etraftaki bazı masalar benim terbiyesizliğime hayretle bakıyorlar ama umursama noktamı çoktan geçtim. Kızgınım ve geçmişimi ne kadar çok araştırırsa, sakladığım yaralar o kadar çabuk batıyor, dikişleri atıyor, böylece onları serbest bırakacağım.

"Ailen nasıl öldü?" diye sordu, ruh halimi okumadığı belliydi. Ya da belki de buna rağmen soruyor.

Muhtemelen bundan zevk alıyordur.

İç çekerek, "Bir kaza," diyorum.

"Ne tür bir kaza?"

"Gaz boğulması." Sözcükler acılı bir fısıltı halinde gırtlığımdan çıkıyor. Dudaklarıma götürürken parmaklarım şarap kadehinin etrafında titriyor. O zamanı düşünmek istemiyorum ama iblislerim arka planda dönüyor, dokunaçlarını sıkıca boğazıma doluyorlar.

"Nefes al Lia." Bir el benimkine yaslandı, onu ve bardağı masaya dayamak için aşağı çekti.

İşte o zaman diğer elimi sıktığımı ve nem göz kapaklarıma battığını fark ediyorum.

Sadece birkaç soruyla yarattığı kaosa rağmen gözlerindeki sonsuz sakinliğe baktım. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Seni tanımak için."

"Birini hayatı hakkında konuşmaya zorlayamazsınız. Bu onları tanımak değil.

"Benim için."

"O zaman benim de seni tanımam gerekmez mi?"

Elini benimkinden çekiyor. "Eğer istersen."

"Bu sana soru sorabileceğim anlamına mı geliyor?"

"Elbette."

"Tam olarak ne yapıyorsun?" Muhtemelen onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmamalıyım ama adını zaten biliyorum. Ondan sağ çıkmak istiyorsam, kim olduğuna ve ne yaptığına daha fazla bakmam gerekiyor.

"Ben bir stratejistim."

"Öldüren bir stratejist mi?" sesimi alçaltıyorum.

Bardağını bana çevirirken dudakları küçük bir sırtıyla kıvrıldı. "Kesinlikle."

"Kimin için bir stratejist?"

"Bilseydin bir fark yaratacağını sanmıyorum."

"Soru sorabileceğimi söylemiştin."

"Hepsine cevap vereceğimi asla söylemedim."

"Adil değil."

"Adil zayıf insanlar içindir, Lia. Adaletin gerçekten var olmadığını anlayacak kadar uzun süredir canavarca bir dünyadasın."

"Senin gibi insanlar onu silmek için ellerinden gelenin en iyisini yapsalar bile, var."

Şarabını döndürürken tek kaşını kaldırıyor. "Benim gibi insanlar?"

"Bilirsin."

"Hayır gerçek değil. Neden beni aydınlatmıyorsun?"

"Suçlular."

"Suçlular. İlginç benzetme."

"Doğru olduğunda bir benzetme değildir." Suni deri koltuğuma yaslanıp salatadan vazgeçip şarabımı yudumluyorum. Bu adamla ilk tanıştığımndan beri yüksek alarm durumunda olan sinirleri gevşetmeye yardımcı oluyor.

"Size göre, belki."

"Dünyaya göre. *İnsanları öldürdün .*"

"Benim gibi insanlar, senin sözlerine göre *suçlular .*"

"Bu seni bir kahraman yapmaz."

"Kahraman olmak isteyeceğim en son şey. Özverilik hiçbir zaman benim tarzım olmadı."

"Yani kötü adam olmayı mı tercih edersin?"

"Bir kötü adam kendi hikayesinin kahramanıdır, öyleyse neden olmasın?"

"Kötü adam her zaman kaybeder."

"Disney filmlerinde. Belki de bale gösterilerinizde. Ancak gerçek hayatta kötü adam her zaman kazanandır."

Bu adamın ahlaka veya toplumsal standartlara kesinlikle saygısı yok. Böyle insanların varlığına şaşırmasam da onlarla sadece balede tanıştım.

Kindar kötü kızlar - ve erkekler. Silah kullanmaktan çekinmeyen, yıkıcı bir zihniyete sahip biriyle hiç tanışmadım.

Bu onu daha da tehlikeli hale getiriyor.

Çenemi kaldırıyorum. "Ama sonunda senin gibi bir hain tarafından öldürülmez miydin?"

"Muhtemelen. O zamana kadar en iyi yaptığım şeyi yapacağım."

"Hangisi?"

Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. *henüz* . Şimdi sana dönecek olursak baş balerin, Amerika'ya ne zaman geldin?"

Bardağın yarısını boşalttım, sinirlerimi biraz daha gevşetmeye ihtiyacım vardı. "Ben beş yaşındayken."

"Kiminle?"

"Beni büyükannem büyüttü."

"Amerikan olanı sanırım."

"Evet."

"Hala yaşıyor mu?"

"Birkaç yıl önce vefat etti."

"Üzgünüm." Hiç üzgün görünmüyor. Daha çok insanların sunduğu kayıtsız taziyeler gibi.

"Üzgün olsaydın, bana bu soruları sormayı bırakırdın."

"Başka aile üyesi var mı?" hiçbir şey demedim gibi devam ediyor.

"Hiçbiri."

"Arkadaşlar?"

"HAYIR." Ona Luca'dan bahsetmeyi reddederek şarabı bitirdim. Bu benim dünyadan sırrım.

Bardağını masanın üzerinde kaydırđı ve bir kez daha erkeksi parmaklara ve nasıl gelişigüzel bir şekilde etrafını sardıklarına, davranışları kadar kayıtsızlığının nefes kesici olmasına çekildim. "Şimdi anlıyorum."

Onu süzmemek için biraz daha şarap koydum. "Neyi anladın?"

"Gözlerindeki yalnızlık. Sahnede vücut dilinizle dönüştürmeyi ve çevirmeyi başardınız. Bu çok yaratıcı."

"Yalnız değilim." Sonunda sesim alçaldı, savunuculuğumu ele veriyordu.

"Öyle diyorsan."

"Ben *değilim* . Benim... Instagram'da üç milyon takipçim var."

"Vay. Etkileyici."

Benimle alay etmeyi bırak.

"Beklediğın tepki bu değil miydi? Sahte takipçilerinizi sergileyerek doğrulama mı?"

"Sahte değiller. Onlar gerçek insanlar."

"Senin hakkında performans öncesi ve antrenman özçekimlerinden başka ne biliyorlar?"

"Beni takip mi ediyordun?"

"Instagramınız herkese açık. Herhangi bir takip söz konusu değildi. Ama evet, Lia, ben bunu yaşadım ve bence bu biraz...sıkıcı."

Kanım kaynayarak yüzeye çıkıyor ama "Senin ne düşündüğün umurumda değil" diye mırıldanıyorum.

"Ama sen başkalarının ne düşündüğünü önemsiyorsun. Bu yüzden o sayfayı tutuyorsun. Bir tür çarpık onaylama veya dikkat ihtiyacından dolayı olabilir. Yine de bilinçli olarak ikincisini takip ettiğini düşünmüyorum."

Bu adam nasıl bu kadar çok ayrıntıyı okuyabiliyor? Benim düşünmediğim halde nasıl derinlere iniyor? En azından bilinçli olarak.

"Bana ne kadar hakim olduğunu kanıtlamaya mı çalışıyorsun? Bu mu?"

"Bir şey kanıtlamaya çalışmıyorum. Dediğim gibi, seni daha yeni tanıyorum Lia."

"Ve sonra ne? Beni tanıdıktan sonra benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bir şey yapmayı planladığıma seni inandıran nedir?"

"Ben aptal değilim. Bir sonraki adıma geçmeden önce bunun yalnızca bir aşama olduğunu biliyorum."

Şarap kadehi dudaklarının yarısına geldiğinde duraklıyor. "Ne yapacağımı sanıyorsun?"

"Beni becermek mi?"

"Sonunda."

Tek bir kelime, sakince söylenmesine rağmen, dünyamı çökertti ve onu milyonlarca kanlı parçaya ayırdı. Karmakarışık duygularla midem bulanıyor. Keskin bir hayal kırıklığı kokusu var ama hepsi bu kadar değil. Kötü niyetli kelekler, karanlık bir büyülenme duygusuyla tenimi tırmalıyor.

O geceden sonra gördüğüm tüm kabuslar zihnimde akmaya başladı. Gölge, bulanık görüntüler, biri diğerine çarparken bir yatakta iki figüre dönüşüyor.

Onları asla teşhis etmek istemedim ama şimdi onlardan biri karşımdaki yüz kadar net.

O.

Güçlü vücudu, altında yatan kişiye hem zevk hem de acı veriyormuş gibi görünüyor.

Onlardan birinin yüzü hala yok ve umutsuzca onun ben olmasını istiyorum.

"Hayır desem bile mi?" diye mırıldandım.

"Eğer bir tecavüzcü olsaydım, gecenin bir yarısı dairenize girer ve istediğimi alırdım. Seni akşam yemeğine davet etmezdim.

"Jestini takdir etmem mi gerekiyor?" Konuşmamın sonunda hafif bir karalama var. Bu muhtemelen üçüncü kadeh şarabım.

Bok.

Sinirlerimi gevşetmeye çalışırken, bunu bana karşı kullanmaktan çekinmeyen bir canavarın yanında sarhoş oldum.

Bu kesinlikle en kötüsü. Sadece alkol toleransım düşük değil, aynı zamanda biraz sarhoş olduğumda bile mümkün olan her anlamda çekingenliğimi kaybediyorum.

Adrian zar zor yudumlayarak bardağını ağzına kaldırıyor. İlki dışında kendine bir şey dökmedi. "Zorunlu değil, hayır."

"Ben... ben eve gitmek istiyorum." Dengesiz ayaklar üzerinde duruyorum, sonra tekrar koltuğa düşüyorum. Yanımda büyük bir varlık belirlediğinde hala nefesimi tutuyorum.

Kolumu kavradı ve şarap kadehini parmaklarımdan nazikçe çekti. "Bir gece için yeterince içtiğine inanıyorum."

"Ben ayrılmak istiyorum."

"O zaman gidelim." Masaya birkaç banknot koydu ve beni restorandan çıkarırken güçlü kolunu belime doladı.

Alkolden mi yoksa bu gece olanlardan mı bilmiyorum ama havalanıyormuş gibi hissediyorum. Burun deliklerim onun erkeksi kokusuyla doldu ve üzerimdeki sıkı tutuşu kokumu daha da artırdı.

Ama aklımın bir köşesinde, onun tehlikeli olduğunun hâlâ farkındayım. Dengeli bir görünüm ve centilmen kıyafetlerinin altına gizlenmiş bir canavar olduğunu.

Ondan uzaklaşıyorum. "Kendi başıma yürüyebilirim."

Beni serbest bıraktı ve ben rahatlayamadan tökezledim. Adrian beni dirseğinden tutuyor ve önüm onun sert göğsüne yaslanacak şekilde beni kendisine çekiyor.

Ona kıyasla çok küçüğüm, geniş omuzlarına zar zor ulaşıyorum. Onun büyük fiziği ve korkunç aurasının aksine ben zayıf ve küçüğüm. Sanki pislik beni korkutmak için hayatım dışında başka bir şey kullanabilirmiş gibi.

Restoranın arka girişi olduğunu tahmin ettiğim yerde duruyoruz, çünkü bu bizim içeri girerken kullandığımızla aynı değil. Otoparktaki birkaç araba dışında yer boş.

Görünürde sadece tek bir sokak lambası var. Yarı karanlıkta bile, Adrian'ın gözleri yoğun ama tam bir sakinlik parıltısına sahip. Bu bakışı bozmak için ne gerekir merak ediyorum.

Onu rahatsız etmek için .

"Beni bulmak için neden bir hafta bekledin?" diye mırıldandım.

"Meşguldüm."

"Benim hakkımda bilgi toplamakla mı meşgulsün?"

"Muhtemelen. Neden? Beni düşündün mü, Lenchka?" Son kelimeyle birlikte sesi alçaldı.

Ona olabilecek en korkunç şekilde düşündüğüm tek kişinin o olduğunu ve onu seyirciler arasında tekrar gördüğümde içimdeki bir şeyin kilidinin açıldığını söylemiyorum. Sırf onun orada olduğunu bildiğim için şimdiye kadarki en iyi performansımı sergilediğimi düşünüyorum.

Bunun yerine, "Herkes Azrail'ini düşünüyor" diyorum.

Kulağımın arkasına düşen bir tutam saç okşuyor. Hareket naziktir, ancak alt ton ondan uzaktır. Bir şey varsa, yüklü, karanlık, *boğucu*.

"O zaman beni senin yerine koyma."

"Nasıl... Mmmm." Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında sorum yarıda kaldı.

Dili ağzımın içine girmeye çalışırken eli yüzümü olduğu yerde tuttu. Onu itmek, tokatlamak niyetiyle avuçlarımı göğsüne koydum ama bunun yerine, boğazımdan çaresiz bir ses kaçarken parmaklarım ceketinin içine kıvrıldı. Dili ağzımı işgal etti, onu fethetti, sonra vahşi bir ihtiyaçla benimkinin üzerinde döndü.

Adam yürür ve konuşur gibi kendinden emin bir şekilde öpüyor ama arkasında onun sakinliğinden eser yok. Stoacı yüzünü yerinde tutacak hiçbir şey yok. Aldığı kadar sert veriyor, tüm istilayı derinleştirebilmek için başımı geriye atıyor.

Bakire değilim. Ama bu öpücük tek başına şimdiye kadar yaşadığım tüm sekslerden daha yoğun.

Daha fazla iddia da.

Geri çekildiğinde, havada umutsuz bir inilti yankılanıyor.

Bana ait.

Karanlıkta gölgeli gözlerine bakarken, o öpücükten sonra aramızdaki şeylerin değiştiğinin tamamen farkındayım.

Az önce başka bir şeyi imzaladım. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama artık onun elinde ve onu geri almamın hiçbir yolu yok.

Tıpkı kaderim ve ölümüm gibi.

6

adrien

Lia uyanık kalmaya çalışır.

Başını sallayarak, kendini çimdikleyerek ve sonunda yanaklarına hafifçe vurarak bunun için dişiyle tırnağıyla savaşıyor.

Ama işe yaramaz.

Arabanın kapısında uyuyakaldı çünkü uyanık kalmaya çalışırken, aynı zamanda benden uzak durma konusunda da dindardı.

İşaret parmağım uyluğuma vururken tüm mücadelesini bulduğum yerden izledim. Kaçınılmaz olanı beklemekten başka bir şey yapmam gerekmiyordu.

Genel olarak insanlar, kararlılıklarının katıksız gücüyle bir şeyleri değiştirebileceklerini düşünürler. Tehlike sinyallerinin beyinlerini zorlaması ve sistemlerini ileriye götürmesi için yeterli olması. Anlayamadıkları şey beynin kendisiyle çelişip farklı sinyaller gönderebileceğidir. Ne de olsa, vücudun bitkinliği beynin planlarını geçersiz kılabilir ve geçersiz kılacaktır.

Lia'yı dirseğinden tuttum ve yakınımaya çektim. Rahatsız olması gereken bir pozisyonda kafası göğsünün üzerinde sallanırken kıpırdamıyor bile. Baş kalçama yaslanacak şekilde ona manevra yaptırıyorum.

Burnuma gül kokusu doluyor. Sadece onlar gibi kokmuyor, aynı zamanda onlar gibi hissediyor. Güzel, küçük ve yoldan geçen herkes tarafından koparılıp alınabilir. Hızlı çiçek açarlar ve aynı hızla ölürler.

Onun için şanssız olan bu yoldan geçen kişi, onun en kötü kabusundan başkası değildir.

Dudaklarından küçük bir iç çekiş döküldü ve muhafızlarım Kolya ve Yan'a ulaşmak ve o sesi kafalarından silmek istiyorum. Onu bu şekilde duymaları veya görmeleri hoşuma gitmiyor.

Pek umursamamam gerekse de, bir şeyler değişti. O gece onu gördüğümde mi yoksa bugünkü performansından sonra mı başladı, yoksa ben dudaklarını yerken ağzımda inlediğinde anlaşma imzalandı mı bilmiyorum.

Şimdi kırmızılar, biraz bereli, biraz kırık, tıpkı onun gibi.

Lia Morelli, dosyasının içerdiğinden çok daha fazlası. İçindeki resimler melek hatlı minyon bir kadını gösteriyor ama hiçbirinde mavi gözlerindeki ürkütücü bakış ya da ruhunu kemiren yalnızlık yok.

Onda kesin bir kırıklık var, dikkatli gözlerden sakladığı bir yara. Ama tedavi edilmeyen yaraların çürüyüp çürüdüğü gerçeğini göremiyor.

İnsanların yaralarından yararlanmak benim uzmanlık alanım. En iyi yaptığım şey onları parçalamak.

Ailemin oğlu baştan aşağı.

Ancak, Lia'ya bulaşmak istememeliyim. Ortak bir özelliğimiz olduğu için olabilir mi? Yoksa kırılmış doğasını kırılğan bir dış görünüşle sakladığı için mi?

Spot ışığının altında parıldayan dansını izlediğimde, onun ruhani güzelliğini veya meleksi yüzünü görmedim. Onun zarafetini veya mükemmel tekniğini görmedim.

Işıktaki iltihaplanmaya çalışan karanlığı gördüm. Gerçekte kim olduğundan kaçmak için elinden geleni yapan birini gördüm.

Ve bu ardışık olaylar zincirine yol açan şeydi.

"Onun evine gitmek istediğinizden emin misiniz, efendim?" Rusça konuşan Kolya, sürücü koltuğundan bakışlarımla buluşuyor.

"Onu yanımıza alsak daha iyi olmaz mı?" Yan aynı fikirde.

"Ve ne yapmalı? Ona işkence etmek mi? Aynı dilde konuşuyorum.

Yüzünden düşen bir tutamı okşadım ve parmaklarımı koyu bal rengi yumuşak saçlarında tuttum. Sanki sözlerimin etkisini hissetmiş gibi ürperiyor.

Evet, ona işkence etmek daha kolay olurdu ama bu bana ihtiyacım olan cevapları vermeyecek ve bunun basit bir nedeni var.

"Hiçbir şey bilmiyor," dedim muhafızlarıma.

Kolya bir omzunu kaldırıyor. Numara yapıyor olabilir.

"Beni kandırmak için gerekenlere sahip değil, o yüzden hayır." Gül kokusunu içime çekiyorum ve tadının nasıl olduğunu hatırlıyorum, biraz korku ama daha çok teslimiyet gibi.

Bana teslim olacak mı yoksa başka yöntemlere mi başvurmam gerekecek?

Parmağımı morarmış dudaklarının üzerinde gezdirdim ve ayrıldılar, baş parmağımın aralarına girmesine izin verdim. Karanlık arzu, ben onu sıkı küçük ağzının içine sıkıştırırken, aynı dudakların aletime dolanmasına yönelik çaresiz bir ihtiyaçla bağırsaklarımda dolanıyor.

"O zaman onunla ne yapmayı planlıyorsun?" Kolya milyon dolarlık soruyu sorar.

"Bağlı olmak."

"Ne üstüne?"

"Değeri üzerine."

Gerçek şu ki, bilip bilmemesi önemli değil, onu şimdiye kadar kullanmalıydım. Ancak asi bir yanımla onun nereye gideceğini görmek istiyorum.

Ne kadar ileri gidecek.

Her halükarda kararımın pişman olacağıma dair bir his var içimde, bu yüzden önce merakımı tatmin etsem iyi olur.

Araba, Lia'nın binasının otoparkında durdu.

Yan kapıyı açıyor ve kollarımda Lia ile dışarı çıkıyorum. O hafif, minicik ve fazla yumuşak. Başını göğsüme düşüyor, kolu cansız bir şekilde yana düşüyor.

Adamlarıma, Biraz dinlenin, dedim ve asansöre doğru ilerledim. Bulunduğu katın kodunu giriyorum ve dairemine ulaştıktan sonra, salonu bir bip sesi doldurana kadar birkaç rakam daha giriyorum.

Bilgisayar korsanlarımdan bana ulaşamayacağı bir kod yok. Süslü binasından daha zorlu durumlarla uğraştık.

İçeri adımımı atar atmaz girişte otomatik bir ışık sönüyor. O bana yuvalanmış halde duruyorum. Ağırlığı -ya da ağırlığının olmaması- beni yine şaşırttı. Tüy kadar hafif, neredeyse bir çocuğunki gibi ve bazen dans ederken hiç kemiği yokmuş veya normal insanlara kıyasla olabildiğince az kemiği varmış gibi görünüyor.

Onu sımsıkı tutarak dairemini not alıyorum. Ferahtır ve parıldayan ışıkları ile şehrin doğrudan manzarasına sahiptir. Parlak döşeme lekesiz ve yumuşak pembe kanepeleri var.

Duvarlarda sayısız balerin resmi asılı ama yüzleri ya gölgeli ya da görünmez.

Bakışlarım her duvarı ve her yüzeyi araştırıyor ama onun hiç fotoğrafı yok.

Tek bir tane değil.

Cam raflarda birkaç ödül sergileniyor ama yüzünden hiçbir iz yok.

Hmm. Bu, aklıma birkaç teori kazıdı. Hepsinden önemlisi, kendi içine hapsolmaktan hoşlanmamasıdır.

Yatak odasını bulmam uzun sürmedi. Onu yatağa yatırdım ve ceketini kollarından aşağı kaydırdım. Yanakları kızarmış ve dudakları aralanmış.

Onu paltodan kurtardığımda, nefesi düzene girmeden önce uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Bakışlarım odanın geri kalanına çevrilmeden önce bir süre onu izledim. Mobilyalar minimal olmasına rağmen bu da geniştir.

Komodinin üzerindeki iki ilaç şişesi dikkatimi çekiyor. Doktor raporuna göre uyku ilacı ve antidepresan kullanıyor. Denetleyici psikoterapistine söylediği gibi, depresyonu gelip geçiciyken, uykusuzluğu ısrarcı.

Bununla birlikte, raporlarından saklamak için bir sürü para ödediği şey, antidepresanlardan çok daha güçlü bir şey tüketmesidir.

Dikkatim ona dönüyor. Tamamen hareketsiz ve dik bir pozisyonda uyuyor. Ayakları paralel ve kolları onun iki yanında.

Bu kadın hala yaşıyor ama şimdiden ölü gibi uyuyor.

Gözleri göz kapaklarının arkasında hareket ediyor, dudakları ve çenesi titriyor. Ellerini yorganın iki yanında birleştirirken ağzından acılı bir inilti kaçtı.

orada _

Birkaç yıl önce sicilini silmek için para ödemesinin ve hatta morfine başvurmasının nedeni.

Önceki pozisyonuna geri dönmeden önce vücudu rahatsız görünen bir açıyla yataktan sarkıyor. Acı iniltileri giderek artıyor ve çalkantılı bir boyut kazanıyor.

Bu yüzden ses geçirmez bir apartman dairesinde yaşıyor.

Onu izlemeye her türlü niyetim olsa da, zaten bildiklerime bir şey kattığını düşünmüyorum.

Genellikle durumu daha iyi kavrayabilmek için öğrendiklerimi ilk elden deneyimlemek isterim ama onun kırık iniltileri ve gözyaşları bana arzu ettiğim etkiyi vermiyor.

Gördüğüm, Instagram'da andığı meleksi surattan ya da sahnede kaynaştığı karakterlerden farklı.

Bu o, sansürsüz.

Geçmişinden kaçan ama bunun peşini bırakmamasına izin veren gerçek Lia Morelli.

Onu uyandırmak için omzuna dokunuyorum ve elleri yukarı çıkıp bileğimi tutuyor.

Gözleri önce kasvetli, kasvetli bir gökyüzü gibi açılıyor ama sonra bana odaklanıyor ve tutuşu gevşese de gitmeme izin vermiyor.

"Sen," diye mırıldandı o hafif karalamayla.

"Ben."

"Şimdi beni becerecek misin?"

Kaşımı kaldırdım. "Bu bir teklif mi?"

"İhtiyacın var mı?" Gözleri yarı sarkık ve sabaha muhtemelen bu konuşmadan hiçbir şey hatırlamayacağından hiç şüphem yok.

Hayır, Lenchka. Yapmıyorum."

"O halde neden başından beri planladığın şeyi yapmıyorsun, Adrian Volkov?"

Yumuşak dudaklarından ismimin çıkması bende onları aletimle doldurma ve başka ne tür sesler çıkaracağını görme isteği uyandırıyor.

"Beni baştan çıkarma." Elbisesini ve altındaki kıyafetleri yırtıp içine gömülmekten daha çok istediğim bir şey yok. Onu sistemimden çıkarırsam, görüşüm çok daha net olacak.

Doğrulup bileğimi bıraktı ve elbisesinin arkasına uzanıp fermuarını indirdi. Süreci en iyi ihtimalle, ondan sıyrılıp yere fırlattığı için dağınıktır.

Lia prova sırasında giydiği ince eteğini tekmeledi ve onu amını ve kışını zar zor kapatan dar bir şeyin içinde bıraktı.

Göğüs uçları pembe malzeme üzerinde zirveye ulaşıyor ve sertleşip sertleşmediklerini görmek için onları çekiştirmek geliyor içimden. Daha da iyisi, onları ağzıma çek ve dilimin üzerinde sıkılaştıklarını hisset.

Yatağa sırt üstü uzanmış, saçları yastığın üzerinde dağılmış ve çıplak, sarı bacakları hafifçe aralanmış. Konuştuğunda, sesi heyecandan boğuk çıkıyor, "Öyleyse seni baştan çıkarıyorum."

"Böylece?"

"Nasıl olsa beni alacaksın. Öyleyse yap ve beni rahat bırak.

"Neden seni yalnız bırakmamı istiyorsun, Lia?" Dayanamayıp meme ucunu kumaşın üzerinden tuttum ve baş parmağımın ucunu tomurcuk üzerinde gezdirdim. Sıkıyor, kumaşı dürtüyor ve daha fazlasını talep ediyor.

"Çünkü... ahhh..." Yataktan fırlayarak elimi itti.

Zevk iniltisi, şimdiye kadar duyduğum en erotik şey ve şu anda pantolonuma baskı yapan aletimi doğrudan uyaran bir şey.

"Çünkü ne?" Her iki meme ucunu zıt yönlerde bükerek yokluyorum.

"Çünkü sen... ah... sen..." Elini aramıza uzattı ve amını örten ince kumaş parçasını hızla açtı. Klitorisini daireler çizerken artan bir sertleşme ile izliyorum. Ritmi meme uçlarında benimkiyle eşleşiyor, benimle sinerji içinde düşüyor.

Gözkapakları yarı sarkık haliyle bana zar zor bakıyor ama benim ona emretmeme gerek kalmadan doğal olarak beni izliyor.

"Sen...bana normalde yapmadığım...şeyleri yaptırtıyorsun...ohhhh..." Vücudu yatakta kıvranıyor, gözleri geriye dönüyor ve dudakları dişlerinin arasında sıkışıyor.

Onun orgazmını görmek bir sanat eseri, sahnedeki performansından bile daha iyi. Tüm vücudu canlanıyor ve tamamen bırakıyor.

Ve bu bir tahrik değilse siktir et.

Yüksek seviyesinden inmesi birkaç dakikasını aldı, ama yavaş yavaş ovuşturmaya devam ediyor, gözleri şehvetle kararıyor, o kadar somut ki, havayı tadabiliyorum.

"Beni becermeyecek misin?"

Kaşımı kaldırdım. "Az önce orgazm olmadın mı?"

"Mmmm," diye inledi, ben onu bırakmadan önce meme uçlarını son bir kez çimdikledim.

Bakışları yumuşar. "Ne neden?"

"Çünkü ben bir tecavüzcü değilim Lenochnka." Gözlerine düşen bir tutam saç itiyorum. "Uyumak. Seninle sabah ilgilenirim."

Başını sallıyor. "Eğer istersem bu tecavüz değildir."

"İsteddiğiniz? Sadece benden kurtulmak istediğini sanıyordum."

"O da. Eğer beni becerirsen, her şey biter."

"Böyle olacağını kim söylüyor?"

Kaşları çatıldı ama sözlerimi detaylandırmadım.

Normalde yapmadığı şeyleri ona yaptırdığımı söyledi.

Bu ikimiz yapar.

7

Lia

Güçlü eller etrafımı sarıyor, beni taşıyor, tutuyor.

Daha önce hiç yaşamadığım bir duyguya kapılmak üzereyim. Küçük kız fantezilerimde olan bir şey.

Ama sonra bileklerim çelik gibi bir tutuşla başımın üzerinde tutuldu. Gözlerim aniden açıldı ve üzerimde süzülen, beni şilteye sabitleyen gölgeli bir figür buldum.

Karanlık ama yüzünün hatlarını seçebiliyorum.

O sert hatlar ve o sakın cephe. O yoğun gözler ve çenesi.

Benim karanlık yabancım. Katil. işkenceci.

Adrian.

Diziyle bacaklarımı tekmelediğinde, vücudum onun altında tamamen gevşedi. Boştaki eli iç çamaşırımı yırttı ve sonra vahşi bir güçle içime çarptı. Sırtım yataktan sarkarken haykırıyorum.

Sanki beni incitmeye niyetliymiş gibi, sanki her acımasız darbesiyle beni cezalandırıyormuş gibi bana tosladı. Kasıkları, kalçalarının vahşi gücüyle etime tokat atıyor, havayı uğursuz bir niyetle dolduruyor ve göğsüme çarpıyor.

"Bundan hoşlandın, değil mi Lia?" Sesi kadife gibi ama gizli bir tonla. "Pis bir sürtük gibi sertçe çekilmekten hoşlanıyorsun."

Başımı salladım, konuşmak için ağzımı açtım ama avucunu ağzıma bastırarak sözlerimi boğdu.

"Evet yaparsın. Az önce bana dokunuyordun. Amının aletimi nasıl boğduğuna bir bak.

Başımı tekrar salladım, gözlerimden yaşlar akıyordu. Böyle bir insan olduğumu düşünmeyi reddediyorum. Kendimi böyle sapkın davranışlarda bulunan biri olarak düşünmeyi reddediyorum.

Ama onun günahkar ağzından çıkan her kelimede içim sızlıyor ve başım dönüyor. Bu şekilde hareketsiz kalmak, korkutucu bir beklenti türü ekler. Çıkardığım her ses boğuk, rahatsız edici çıkıyor.

Ama beni bırakmıyor.

Hatta tutuşu sertleşir ve ritmi vahşi bir ivme kazanır. Tanıştığımız andan beri bana sahipmiş gibi beni beceriyor. Sanki başından beri onun olanı alıyormuş gibi.

Duvarlarım gıcırdadı ve çekirdeğimde bir elektrik çarpması başladı ve tüm vücudumu suya batırmadan önce omurgama kadar fırladı.

"Mmm..." diye inliyorum.

"Orada." Sözlerini karanlık sadizm kaplıyor. "Gerçek yüzünüz ortaya çıkıyor. Alınmayı ve sahip olmayı seviyorsun. İlk ve son sikişinmiş gibi düzülmekten hoşlanıyorsun. Sahnede de hissetmeye çalıştığın şey bu, değil

mi?" Eğilip kulağımın memesini dişlerinin arasına sıkıştırdı ve ateşli sözler fısıldadı, "Tamamen bırakmak için."

Sırtım orgazma hazırlanırken yataktan sarkıyor.

Patlayıcı zevk benim kavrayışında. Biraz daha ve ona ulaşmak üzereyim.

Uyandım.

Bir an için ne olduğunu bilmiyorum. Adrian üstümde değil ve parmaklarım ağrıyan amcığma sürtünüyor.

Vay be.

Bu... bir rüya mıydı?

Saçlarım terden şakaklarıma yapışıyor ve kalbim o kadar düzensiz atıyor ki, göğsümden dışarı fırlamamasına şaşırıyorum.

Rüyalarımın içgüdüsel olduğu haber değil. Ben de onlarla ilgili halüsinasyonlar görüyordum. Bu yüzden bir başa çıkma mekanizması bulmam ve gerçek olup olmadıklarını anlamak için acı eşiğimi test etmem gerekiyordu.

Kendimi o rüyaya değdirdiğim için yanaklarım ısınıyor.

Elimi ani bir hareketle en mahrem yerimden çektim, bu hareket beni iliklerime kadar utandırdı.

"Orgazmdan hemen önce durmak rahatsız edici olmalı."

Başımı yavaşça yana çevirdiğimde donup kaldım, gözlerim genişledi. Duyduklarımın doğru olmasına imkan yok. Hayal gücümün bir oyunu olmalı. Belki de bunu rüyamla ilişkilendiriyorum.

Galiba yine o rüyanın tuzağına düştüm.

Çünkü karşımdaki sahneyi hiçbir şey açıklayamazdı.

Adrian yatağın yanında, makyaj masamın yanındaki sandalyeye oturuyor, bacaklarını bileklerinde kavuşturmuş. Paltosu kol dayanağının üzerinde duruyor ve gömleğinin her iki kolu da dirseklerine kadar kıvrık, tamamen siyah mürekkeple kaplı gergin kollarını ortaya çıkarıyor.

Balkondan hafif sabah ışığı geliyor ama bu onun yüz hatlarını daha az sert ve alıcı yapmıyor. Az önce hayalini kurduğum yüzden hiçbir şey eksiltmiyor.

İşaret parmağını uyluğuna ılımlı bir hızla vuruyor. Gözlerindeki bakış karanlık, odaklanmış ve tek kelime etmesine gerek kalmadan binlerce kelime söylüyor.

Ama hayır, bu gerçek değil.

Elimi aşağı uzatıp kalçamı çimdikliyorum. Acı tenimde patlıyor ve irkiliyorum.

Adrian kaybolmaz.

Aman Tanrım. Neden ortadan kaybolmuyor?

Bakışları hala kalçamın üzerinde olan elime odaklandı ve tekrar yüzüme kaydırmadan önce içinden bir şey geçti.

"Burada ne yapıyorsun?" Sahneyi algılamaya çalışırken sesim zar zor fısıltı gibi çıkıyor.

"Dün gece sarhoş olduktan sonra seni eve ben bıraktım."

Bir baş ağrısı şakaklarımı neredeyse ikiye ayırdığında doğrulup inledim. Dün gecenin anıları, kendimi bir kar küresinden izliyormuşum gibi yavaşça geri süzülüyor.

Gözlerim genişliyor.

Onu öptüm.

O beni öptü ama ben de onu öptüm. Sonra arabasına bindik ve sonra... siyah.

Yorganın altında kendime bakıyorum ve sadece tek parça streç giysi giydiğimi ve çıtçıtlarının açık olduğunu ve ağrıyan amımı ortaya çıkardığını görünce utanıyorum. Giysilerim yatağın kenarına dağılmış durumda.

Örtüyü çeneme kadar çekerek yanaklarımdaki sıcaklıkla savaşırken bakışlarım ona döndü.

Adrian. Daireme girmenin yolunu bulan şeytan.

Sakinliğini, hatta soğukkanlılığını koruyor, sanki benim o halime tanık olmamış ya da orgazmımı izlememiş gibi.

Duruyorum, kalbim güm güm güm güm atıyor.

Beklemek.

Beni orgazm ederken mi izledi? Bu da bir rüyaydı - öyle olmalı. Onun önünde orgazm olmamın hiçbir yolu yok.

Sağ?

"Başından beri burada mıydın?" İhtiyatla, neredeyse korkuyla soruyorum.

"Doğru."

"İçeri nasıl girdin?"

"Bana kodu söyledin."

Bunu neden hatırlayamıyorum? Ve neden en başta sarhoş oldum? Nedenini zaten biliyorum - gevşemek için ama bu fiyata değdi mi?

"Başka bir şey mi oldu?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Örneğin?"

"Gibi... Gibi..."

"Benden seni becermemi istemek ve ben yapmadığım halde orgazm olmak için kendine dokunmak mı?"

Yüzümden rengin çekildiğini hissedebiliyorum ve keşke zeminle bir olabilseydim.

Adrian ayağa kalktı ve yanımda durduğunda başım kalktı. "Artık sarhoş olmadığına göre, rica edebilirim."

Öyle demek istemedim, diye patladım.

"Öyle demek istemedim mi?"

"Evet, bu sözler anlamsızdı."

"Sık sık kendine dokunup anlamsız sözlerle orgazm oluyor musun, Lia?" Bacaklarımın arasındaki elimi tuttu ve yüzüne kaldırdı.

Kokumu ciğerlerine derince çektiğinde utanç yanaklarımı ısıttı. "Bu nihai çelişki değil mi?"

Elimi, sanki alev almaktan kurtarıyormuş gibi, hızla ve aceleyle elinden çektim.

Kolu sonsuz bir dikkatsizlikle yanına düşüyor ama hareket etmiyor, ayrılmıyor. Orada kalıyor, izliyor, *beliriyor* .

Duygularım her yere dağılıyor; kalbim hala güm güm güm güm güm güm atıyor, onu göğüs kafesine demirleyecek hiçbir şey yok.

"Bunu istemiyorum," diye mırıldandım.

"Sarhoşken ayıkken olduğundan daha dürüst görünüyorsun."

"Seninle cinsel aktivitelere katılmamı mı sağlayacaksın?"

" Seni *yapmak mı* ?" diye tekrarlıyor, gözlerinde hafif bir eğlence parlıyor. "Dün gece ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Bahsettiği şey hakkında kafamı zorluyorum ve şehvetli davranışlarımı her hatırladığımda yanaklarım daha da yanıyordu. Ona beni becerip sikmeyeceğini sorduğuma inanamıyorum.

Tanrım, bunun için ona neredeyse yalvaracaktım.

Hayatta kalma çevrem neredeydi? Kabul etseydi, beni becermesine izin verir miydin?

Bu sorunun cevabını kovuyorum. Bu durumda ne yapardım gerçekten bilmek istemiyorum.

"Hatırlıyor musun?" bir an bile inanmadığım o sakinlikle ısrar ediyor. Bu adam gözünü kırpmadan hayatları mahvedebiliyor.

Başımınla onayladım.

"Kelimelerini kullan, Lia."

"Hatırlıyorum," diye mırıldandım.

"Ne dedim?"

"Sen bir tecavüzcü değilsin."

"Doğru. Başka ne söyledim?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Sonra ben ne dedim? Hatırladığını biliyorum."

"Sabah benimle ilgileneceğini." Sözler ağzımdan fısıltı gibi çıkıyor.

"Sabah." Battaniyeyi tuttu ve ben de onu daha sıkı tuttum. Onu bırakırsam, onun özenle ördüğü ağına düşersem asla bir çıkış yolu bulamam.

Cazibesinin kokusunu alabiliyorum, beni dikkatlice ölümcül dünyasının ortasına getirme şeklinin. Önce soğukkanlılıkla birini öldürdüğünü gördüm, sonra gitmeme izin verdi ama o bile hesaplıydı. Bütün hafta boyunca onu düşünmem, yatağımın altından ve pencereyden dışarı bakmam için bir oyundu. Kapılarımı kilitlemek ve ardından birkaç kez kontrol etmek. Kahrolası dikiz aynamdan bakıp gölgesini arıyorum.

Özel bir prova sırasında ortaya çıkmak, bana istediği her yere gidebileceğini söyleme şekliydi. Nereye gidersem gideyim beni bul.

Akşam yemeği ayrıca, beni korkutmadan yaklaşabilmesi için gevşememi sağlamak için hesaplanmış bir hareketti. Bana onun akşam yemekleri ve randevuları olan normal bir adam olduğunu göstermek için.

Ama onun hakkında normal olan hiçbir şey yok. Onun normal olduğunu hiç düşünmedim ve asla da düşünmeyeceğim. Bu adam hiç tereddüt etmeden istediğinin peşinden gidecek bir tip.

Ve şu anda, bu benim.

Battaniyeyi sıkıca tutarken çenem titriyor. Aptal değilim, her an çekip alabileceğini biliyorum. O sadece benim iki katım değil, aynı zamanda bir katil, ben zarafete ve inceliğe alışırken kaba kuvvete alışmış biri.

"Bütün bunları beni becermek için mi yaptın?" diye mırıldandım.

"Hepsi?"

"Bana zaman veriyorsun. Akşam yemeği, öpücük. Sarhoşken bana dokunmuyor musun?"

"Akşam yemeği dediğim gibi seni tanımak içindi. Öpücük, dudaklarını tatmak istediğim içindi. Sarhoşken sana dokunmadım çünkü seni becerirken yanımda olmana ihtiyacım var. İlk sorunuza gelince, sizin için geldiğim gerçeğiyle başa çıkmanız için size zaman verdim."

"Beni bıraktığını sanıyordum."

"Buna inanmayacak kadar akıllısın. Tüm hafta boyunca gergindin, bekliyordun, ben tekrar hayatına girene kadar zamanını bekliyordun.

"Sen... sen beni mi izliyordun?"

"Evet."

"Takipçi misin?"

"Ben daha kötüyüm Lenchka, ama kendine dokunduğunda, bana kimsenin görmediği bir yanını gösterdiğinde bunu zaten biliyordun."

"Ne yaptığımı anlayacak kadar akıllı başında değildim." Sözleri söylerken bile yanaklarım ısınıyor.

O tskler ve çenesindeki bir kas tiklerken ben donup kalırım. "Yalan söyleme. Bana değil."

Yumruklarımı sıkıttığım için parmak boğumlarım acıyor ve içimin kendi içinde eridiğini hissedebiliyorum. Yapabileceğim hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey onu durduramaz.

Eğer savaşırsam, beni yener.

Kaçmaya çalışırsam, beni yakalayacak ve muhtemelen canımı yakacak.

İncinmemek için tek olası seçeneğim onun işine gelmek, istediğini yapmasına izin vermek ve beni rahat bırakmasını ummak. Beni aldıktan sonra, herkes gibi benim bir kaleci olmadığımı anlayacak.

Ben başkalarının uzaktan hayran olduğu bir elmasım ama bir kez onu deştiklerinde tek buldukları kara taş oluyor.

Adrian battaniyeyi çekiştiriyor. "Bırak."

Tek cankurtaran halatımı serbest bırakmanın bilincinde olarak tırnaklarımı içine sapladım.

"Seni becermeyeceğim." Duruyor. "Henüz."

Bu beni olması gerektiği kadar rahatlatmıyor. Bir şey olursa, midemin dibinde içi boş bir çukur oluşturuyor.

Keşke beni becerse ve bu işi bitirse. Sarhoş olmadığım için de ondan bunu isteyemem.

Bu yüzden benim durumumda yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

bırakıyorum

8

Lia

Yatakta sadece en mahrem yerim yırtılmış tek parça streç giysi ile yatıyorum .

Adrian gördükleriyle hiç ilgilenmiyormuş gibi başta mekanik bir şekilde beni izliyor. Sanki yoluna düşen bir nesneymişim gibi.

Ama durum buysa, beni neden istesin ki? Neden beni almakta ısrar ediyor?

"Öldürdüğüne tanık olan herkese bunu yapıyor musun?" Havada oluşan ve göğsüme çarpan gerilimi dağıtmak istiyorum.

"Bu?" Bakışları bir an için yüzüme kaydı.

"Bilirsin."

"Adını söyleyemeyecek kadar iffetli misin, Lia?"

" *Lanet olsun* ," diye mırıldandım. "Gerektiğinde konuşamayacak kadar iffetli değilim."

"Yine de seni beceremiyorum."

"Öyleyse ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Benzer bir şey."

"Cinayetlerinize tanık olan herkesle düzüşmeye benzer bir şey yapıyor musunuz?"

"HAYIR. Onları öldürürüm.

Onun kayıtsız ses tonuyla boğazım düğümleniyor. Gerçekten insan hayatına hiç saygısı yok, değil mi? Herkesi, uygun gördüğü şekilde kurtulabileceği bir satranç tahtasının yan parçaları olarak düşünmeli.

Parmaklarını üstümün dekoltesine doladı ve tek seferde aşağı çekerek çıplak göğüslerimi ortaya çıkardı.

Sıkıntıyla nefes alıyorum, yumruklarımı iki yanımdaki şilteye sıkıştırıyorum. Bana doğru büyük bir el uzattı, beni boğabilecek ya da ikiye ayırabilecek bir el.

Onu yakaladığımda, hedefine göre hareket etmesini engellemek için umutsuz bir çabayla onunkini sıktığımı sanmıyorum.

Göğüslerime vahşice bakması yüzünden olabilir. hoşuma gitmedi Ama en sevmediğim şey, onun acımasız bakışları altında meme uçlarımın anında sıkı tomurcuklar haline gelmesiydi.

Adrian tek kaşını kaldırdı ama beni bir çırpıda alt edebilecek olmasına rağmen beni onu bırakmaya zorlamadı. Ellerimi onunkilere dolayıp tenimden bir santim uzakta tutuyorum. Bir ileri bir geri dans ederken birbirimizi izlerken, onunla mı yoksa kendimle mi savaştığımı bilmiyorum.

Ya da belki ona verdiğim korkunç tepkiyle savaşıyorum. Bana dokunmuyor ama sıcaklığı tenimin altında sürünüyor. Sadece göğüslerime bakıyor ama kemiklerimde bir ürperti uyandırdı. Kabul etmek istemediğim ama orada, kalbimle göğüs kafesim arasına sıkışmış bir şey.

Tek düşünebildiğim, o benim tek parça streç giysimin üzerinden meme uçlarımı okşarken nasıl geldiğim ya da onun artan bir sertlikle içime nasıl daldığını hayal ettiğim.

Bana gerçekten dokunursa ne olacağını bilmek istemiyorum. Bu düşünce sinirlerime asit basıyor; eritiyor, felç ediyor ve çok ürkütücü.

Ama aynı zamanda tüm bunların bitmesini istiyorum ve onu ne kadar inkar edersem o kadar uzun süre acı çekmem gerekecek.

Derin bir nefes alarak elini bıraktım ve kollarımı iki yanıma bıraktım.

Uzun, erkeksi parmakları gergin bir meme ucuna sarılır ve önce nazikçe, sonra incitmek amacıyla sertçe bükülür. Burnumdan nefes alıyorum ve hissetmemek için ağzımdan nefes veriyorum.

Ama bu anlamsız.

Meme uçlarım doğrudan çekirdeğime bir zevk dalgası gönderiyor. O kadar güçlü ki tüm vücudum onu hissediyor. Tüm sinir uçlarım onun hizmetleri altında canlanıyor ve istesem bile saldırıyı durdurmanın bir yolu yok. Göğüs uçlarımın hassas ve kolay uyarılmaya eğilimli olması yardımcı olmuyor.

Meme ucuyla oynamayı her zaman sevmişimdir ama küçük göğüslerim yüzünden neredeyse hiç oynamadım. Ancak Adrian umursamıyor gibi görünüyor. Sanki bir ömür boyu onlara dokunuyormuş gibi onları çıldırtıcı bir şekilde uyarıyor.

"Az önce küçük bir isyan mıydı, Lia?" İki meme ucunu da sertçe çimdikledi ve ben havlayarak yataktan fırladım.

"Mmm..."

"Bu bir cevap değil."

Başımı sallıyorum.

"Kelimelerini kullan." Sesi, alçak olmasına rağmen, sert ve kontrollü, itaatsizlik edilecek hiçbir yer yok.

"H-hayır."

Sanki derisini kırmayı planlıyormuş gibi bu sefer daha güçlü bir şekilde tekrar büküldü ve ben inlemeyle karışık acılı bir çığlık attım. "Bana yalan söyleme dedim. Bir darbe daha alırsan itaatsizliğine uğraşmak zorunda kalacağım."

"Evet, evet... ahhh..." Baş parmaklarının ucuyla ağrıyan göğüs uçlarına masaj yapınca sızlandım.

Mesajı açık. Ona itaat edersem, ödüllendirileceğim. Yapmazsam, acı çektiğimden emin olacak.

Göğüs uçlarımı bükmeye ve çimdiklemeye devam ediyor, sonra başparmağıyla sanki onları yatıştırıyormuş gibi uçlarımın üzerinde gezdiriyor ve onlara tekrar işkence etmeye başlamadan önce onları biraz rahatlatıyor.

O kadar uyarıldım ki, sadece meme ucuyla oynayarak orgazm olacağımı düşünüyorum. Bu bir ilk olurdu ve nedense bunu yapabileceğine inanıyorum. Merkez bölgem, parmaklarının ritmine uyan uyarılma patlamalarıyla zonkluyor. Bazen sert ve hızlı, diğer zamanlarda yavaş ve ıstırap verici.

Sol göğsümü serbest bıraktı ve parmaklarını kaybettiği için ağrıyor, karıncalanıyordu.

Adrian tek parça streç giysiyi karnıma kadar kaldırdı ve parmaklarını karnımda gezdirdi. İrkildim, tüm bedenimi bir titreme kapladı.

"Her zaman bu kadar hassas mısınız?"

Dudaklarımı büzdüm ve avucunu karnıma yaslayarak meme ucumu sertçe çimdikledi. "Ahh... bu acıtıyor."

"O zaman bir soru sorduğumda bana cevap vermen en iyisi olur."

"Hayır," diye fısıldıyorum.

Fırtınalı gri gözlerine vahşi bir parıltı sığır. "Seni hassaslaştıracak kadar kimse sana düzgün bir şekilde dokunmadı mı?"

"Ben bakire değilim... ahhh..." Başparmağının ucunu ağrıyan zirve üzerinde gezdirdiğinde inledim.

"Bu soruma cevap vermiyor." Sanki ruh hali bozulmuş gibi tonu sertleşiyor ve dokunuşu da sertleşiyor. "Senin amını parçalayan ve aletini senin bakire kanınla ıslatan zavallıyı öğrenmek isteseydim, sana gerçekten nasıl dokunacağını öğrenir ve ona öğretirdim. Gerçi kısa bir süre sonra onu muhtemelen öldürürdüm... şey, tanıklar hakkında ne hissettiğimi bilirsin. Söyle bana Lia, daha önce sana düzgün bir şekilde dokunan oldu mu? Düğmelerine istediğin gibi basan oldu mu?"

Hem sözlerinin ardındaki tehdit hem de içindeki sakinlik karşısında titriyordum ve dümdüz titriyordum. Üstümde yarattığı akıl almaz etkiden dolayı bacaklarım birbirine sürtünüyordu.

Konuştuğum zaman, "Hayır" inlememin arasından sesim zar zor duyuluyor.

"Ama bunu sen diledin, değil mi? Seni bir porselen bebek gibi nazıkçe tutarken, sertliği, acının acısını diledin.

Başımı yastığa doğru şiddetle salladım, utanç içimi kemiriyordu.

Bir acı iniltisi çıkaracak kadar göğüs ucumu çimdikledi. "Bana yalan söyleme konusunda ne dedim?"

Gırtlaktan gelen seslerin arasından, "Senin gibi hasta değilim," diyorum.

Ah, ama öylesin. Elini aşağı doğru kaydırды ve en mahrem yerimi kavradı. "Mmm. Sırılsıklam olmuşsun Lenočka."

Isı kulaklarıma kadar yükseliyor ve başımı çevirerek yüzümü ve utancımı yastığa saklamaya çalışıyorum.

"Bana bak."

Görmekle işi olmayan yanlarımı görmesine izin vermeyi reddederek görmüyorum.

Adrian iki parmağını kıvrımlarımda gezdirirken meme ucumu da büküyor. "Bana bak" dedim.

Sesindeki saf otorite, zevk ve acıyla birleştğinde, dudaklarım sözsüz bir ıglık ya da bir ıglıkla aralanmış halde ona bakmamı sağlıyor. Serbest bırakırsam hangi sesin çıkacağına dair hiçbir fikrim yok.

"Sana dokunduğumda benden saklanmıyorsun, Lia."

"Ben... ahhh..." O iki parmağını içime soktuğunda sesim iniltili bir iniltiyle son buldu.

"Bu yalanı bitirme."

"Mmm..." Onun tarafından doldurulduğumu hissettiğimde sırtım yataktan kalktı. Bu kadar yakından etkilenmeyeli uzun zaman olmuştu. Şu anda sadece dokunulmasam da; Tamamen ve tamamen sahipleniliyorum. Tıpkı beni öptüğü zamanki gibi, Adrian beni görünmez bir iple kendisine tutuyor. Sanki kukla bir oyuncak bebekmişim gibi onu çekiyor, çekiştiriyor ve beni yanına çekiyor.

"Çok sıkısın. Duvarlarının parmaklarımın arasında sıkıştığını hissediyor musun?"

Gözlerinde parlayan kontrollü şehvetten gözlerimi kaçırmak istiyorum ama yapamıyorum. Ve bu sadece onun emri yüzünden değil. Parmakları içime girdiğinde içimde bir şeyler açıldı. Vahşi, sert ve kontrolden çıkmış. Net bir yön veya iniş yeri olmadan beni çeken kukla ipler kadar acımasız.

O ağa düşüyorum; İplerin derimi delip geçtiğini, onun acımasız kilolarıyla derinlere battığını hissedebiliyorum.

Bana itti ve inledim. Meme ucumu çimdikliyor ve nefesim kesiliyor.

Ritim ezici, vahşi ama dağınık değil. Ölçülü ve net bir niyetle. Tıpkı Adrian'la ilgili her şey gibi.

Amımın içine güç verirken meme uçlarımı tekrar tekrar büküyor. Avucunun içi her hareketimde klitorisime çarpıyor ve beyaz yıldızlar görüyorum.

Heyecanını duyuyor musun, Lenočka? Bunu ne kadar özlediğini duyuyor musun? Vücudun nasıl çözülüyor? Sanki noktayı eve götürüyormuş gibi parmaklarını birkaç kez daha vuruyor. Zevkimin sesinden utanmalıyım, avucunun artan bir hızla klitorisime vurma sesi.

Ama ona yükseliyorum. Sırtım şilteyi itiyor, parmakları göğüs uçlarımda ve içimde buluşuyor.

Kalbim onun ritmine ayak uydurabilmek için, bu boktan durumda bir şekilde eşit olabilmek için neredeyse yerinden çıkacaktı.

Beynimin bir yerinde, bunun yanlış olduğunu biliyorum. O zirveye ulaşmaya çalışmamam gerektiğini biliyorum ama o kısım yüzeye çıkamayacak kadar derine gömülmüş durumda.

Adrian avucunun içini klitorisime sürterken göğüs ucumu büküyor ve parmaklarını sıkı duvarlarımda içinde kıvırıyor.

Üçlü saldırı beni mahvetti.

Sonbaharı kucaklarken ağlıyorum. Sesimin beni olası her yönden vuran coşkuyu ifade etmesine izin verdiğim için bundan çekinmiyorum.

"Ahhh...ben...ben...ahhh!" Bir hale beni içine çekerken ve beni beden dışı bir deneyime götürürken ağızım açık kaldı. Sanki çatıdan uçuyor ve Adrian'ın kucağında titrememi izliyor gibiyim. Parmakları içimde, her yerimde ve dalgaya binebilmek için kalçalarımı kaldırdım.

Sür onu .

Sanırım sonsuza kadar bu şekilde askıda kalacağım. Belki de öldüm ve ruhum bedenime bakıyor. Çıkışı olmayan bir ağa yakalanmış beden.

Ama Adrian parmaklarını benden çekip ağzıma koyduğunda beni canlılar diyarına geri döndürüyor.

"Onları emerek temizle."

"N-ne?"

"Beni duydun."

"Ama... Mmm..." Parmaklarını ağzımın içine soktuğunda sözlerim yarıda kaldı. Az önce içimde olan aynı parmaklar. Bana zevk verdiği aynı parmaklar.

Yüzüm utançtan yanıyor. Sadece kendimi tatmakla değil, aynı zamanda uyarılmamın ne kadar olduğuyla da. Onun yanındayken yapacağım son şey bu olması gerekirken ne kadar çok şey bırakmışım.

"Dilini oynat, Lia." Sesi yumuşak ama itaat edilmesi gereken sert bir tonla.

Parmaklarını yaladım, yüzüm yanıyor ve kalçalarım kasılmıştı. Az önce yaşadığım orgazm bitmemiş gibi. Yüzeye çıkar, araştırır ve başka bir şey olacağına dair inancına tutunur. Daha yoğun bir şey. Beni o asılı haleden daha uzun süre tutacak bir şey.

Hiçbir şey düşünmek zorunda olmadığım bir hale. Sadece *hissedebildiğim* bir hale .

Yavaşça parmaklarını yalayıp dilimi kıvrırken Adrian'ın delici gri gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Bir sanat eseridirler ve göründükleri kadar erkeksi ve incedirler.

Terk edildiğini hissediyor musun, Lenchka? Bana neden yalan söyleyemediğini şimdi anladın mı?

Yalamaya ve emmeye devam ediyorum çünkü bir emir olarak başlasa da bir yanım bu hareketten sapkın bir şekilde zevk alıyor. Ve o kısım daha fazlasını istiyor.

Ve o .

Adrian parmaklarını çekiyor ve ben parmaklarını pat sesiyle serbest bırakıyorum, üzerlerine bir tükürük çizgisi yapışıyor. Daha sonra dudaklarımı ayırmak için onları kullanmaya devam ediyor.

Jest, az önce yaptığı her şeyden daha sahiplenici. Orgazm veya meme başı oyunundan daha fazlası. Emirlerinden ve pazarlığa açık olmayan taleplerinden daha fazlası.

"Bana cevap ver."

"E-evet..."

Başparmağını alt dudağımda gezdirdikten sonra dişlerime bastırdı. Yüz hatlarından tuhaf bir bakış geçer. Kısacık ama iliklerime kadar bir ürperti göndermeyi başarıyor.

Parmaklarını tekrar ağızıma sokmasını veya üstüme çıkıp beni becermesini bekliyorum. Ama meme ucumu ve ağızımı aynı anda serbest bıraktıktan sonra yorganı üzerime örtmek için yukarı kaydıldı.

Sandalyeye doğru yönelip ceketini alıp dışarı çıkmasını büyük bir şaşkınlıkla izliyorum.

Ön kapının yumuşak tıkırtısını duyana kadar orada hareketsiz kaldım, bedenim ve kalbim yüksek alarmda.

Gitti mi?

Bunun tatsız bir şaka olması gerektiğini düşünerek birkaç dakika hareketsiz kaldım. Geri döneceğini ve ya başladığı şeyi bitireceğini ya da bana ne planladığını söyleyeceğini.

O geri dönmüyor.

Rahatlamış olmam gerekirdi ve ben - sonunda pislikten kurtuldum.

Yine de ensemdeki kukla ipleri geriliyor ve göğsümde boş bir ses yankılanıyor.

9

adrien

Siktir et.

Şu çift sikişi yap.

Kolya ve Yan arabamın önünde duruyorlar. Genç gardiyan sigara içerken elini uzun saçlarının arasından geçirmektedir. Kolya'ya teklif eder ama başını sallar ve Rusça "Sigara içmek sağlığa zararlıdır" diye azarlar.

"Sen nesen, babam?"

"Yerinde olsam bu alışkanlığını senden alırdım."

Yan, kendisinden büyüklere kesinlikle saygısı olmadığı için alay ediyor. On dokuz yaşında, bir kusuru var ve Kolya diğer kıdemli gardiyanlar tarafından öldürülmemek için onun arkasını temizlemek zorunda. Özellikle de babamın geride bıraktıklarını.

Kolya beni görünce kapıyı açmak için harekete geçti ama ben onu dövdüm. Arka koltuğa geçip gömleğimin üst düğmelerini açtım.

Kolya ve Yan, ben daha gözümü kırpmadan içeri girdiler.

"Nereye?" ikinci komutanım soruyor.

" *Pakhan* 'ın evi."

Başını salladı ve soru sormadan arabayı vitesine geçirdi.

Sergei's'de kahvaltılara katılmayı alışkanlık haline getirmediğim halde. Biraz önce yukarıda bıraktığım kadından dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var.

Bir yanım arabayı durdurup kapıyı açıp geri dönmek istiyor. O kısım, başladığım şeyi bitirmek istiyor, aletimin her yerinde çözülürken onun erotik sesini duymak istiyor.

O kısım aynı zamanda geçmişte ona dokunan herhangi bir herifin hafızasını silmek istiyor, böylece vücudu sadece beni hatırlıyor.

Ama o kısım, ilk etapta bunu neden yaptığımı göremiyor. Onu becermek için Lia'nın derisinin altına girmeyeceğim. Bilgi için derisinin altına giriyorum.

Sözlüğümde bilgi herhangi bir silahtan daha ölümcüldür. Bu bir kitle imha silahı ve psikopat annemden öğrendiğim bir şey varsa o da boğayı boynuzlarından tutmam gerektiğidir.

İnsanlar, en büyük ve daha donanımlı tabura sahip olanın kazandığını düşünüyor. Anlayamadıkları şey, eğer bir tabur düşman hakkında yeterince bilgi toplamazsa, asla uzağa gidemeyecekleridir. Bir veya iki savaş kazanabilirler. Bin veya birkaç kişiyi öldürebilirler, ancak daha fazla istihbarata sahip olan savaşın galibidir.

Herhangi bir kaybı asla kabul etmeyecek şekilde yetiştirilmek, beni bilgi edinme ustası yaptı. Canavar ebeveynlerimin toplamından bile daha iyiyim.

Buna içten içe gülüyorum. Onlardan beter hale geldiğimde neden onlara canavar diyeyim?

Ama yine de, canavarlar birbirlerini tanıyabilirler, ancak birbirlerinden hoşlanmaları gerekmez.

Daha çok birbirlerinin mezarını kazmakla ilgileniyorlar.

Kazanırken.

Odaklanmam gereken şey bu - kazanmak. Lia Morelli ile olan ana görevim bilgi toplamak. Ama erotik iniltileri ile parmaklarımın arasında ayrılırken bana bakışı ve ardından sanki bunu ezelden beri yapıyormuş gibi onları yalaması arasındaki çizgiler bir yerlerde bulanıklaştı.

Hiç o an olduğum kadar sert olmamıştım. Dudaklarını ayırıp tamamen bıraktığında yaptığım gibi görevimi gözden kaybettim.

Bu yüzden ayrıldım. Kartlarımı doğru oynamam gerekiyor ve onun yakınında olduğum sürece bu olmayacak.

"Bir şey öğrendin mi?" Yan sorar. Konuları açmakta her zaman berbat bir yolu vardır.

Kolya ona başını sallıyor.

"Ne? Senin de sormak istediğin buydu."

Kıdemli muhafızım, "Kes sesini Yan," diye azarladı.

"Neden yapmam gerektiğini anlamıyorum."

"Yan..." Derin bir iç çektim. "Sormadan önce atmosferi okumanı söylemiştim. Benden ve Kolya'dan hiç bir şey öğrendin mi?"

"Senin çok sessiz olduğunu öğrendim. Ben konuşmazsam kimse konuşmaz."

Kolya ona ters ters bakar.

"Ne?" Yan bir sigara alır ve yakar. "Doğduğumdan beri beni sıkıyorsun."

Normalde ona sigarayı söndürmesini söyledim ama şu an umurumda değildi.

"Öyleyse neden hala buradasın?" Kolya soruyor.

Yan göğsüne yumruğunu vurur. "Boss'u korumak için şahsen seçildim. Bu onur kolay elde edilmiyor."

Kolya alçak sesle, "Seni kim seçtiyse, belli ki bir hata yapmış," diye mırıldandı.

Yan sinirlendi ve bana hizmet etmek için geri gelebilmek için son zamanlarda Spetsnaz Özel Kuvvetlerinde yaşadığı 'tüm bokları' saymaya başladı. Kolya bunu soğuk bir kayıtsızlıkla karşılıyor çünkü Yan orada sadece iki yıl geçirdi ki bu benim ikinci komutanımın görev yaptığı zamanla kıyaslandığında hiçbir şeydi.

Gidişatlarının bir kulağımdan girip diğerinden çıkmasına izin verdim. O zamanı bir sonraki planımı uygulamak için kullanmaya çalışıyorum ama tek düşündüğüm dolgun dudaklar, dik memeler ve yumuşak, pembe bir amcık.

Ama hepsi bu kadar değil. Böyle inledi. Baktığı yol, orgazm olduktan sonra sersemlemiş. O görüntüyü beynimde istiyorum, anlık bir şey olarak değil, o tamamen sistemimden çıkana kadar tekrar tekrar ziyaret edebileceğim bir sabit olarak.

Sergei'nin malikanesine vardığımızda Kolya ve Yan sessizleşiyor. Gömleğimin ilk düğmesini yaparak dışarı çıktım. Dün geceyi Lia'nın evini izleyerek ve keşfederek geçirdiğimden beri hiç uyuyamadım.

Bu bir ilk değil.

İhtiyacım olan bilgiyi alana kadar bütün gecemi ekranlarımı izleyerek ve bilgisayar korsanlarıma e-posta göndererek geçirdim.

Anormal uyku programlarım o günden sonra başladı - annemin babamı yanına almasına yardımcı olacağı için kolumu kırdığı gün. Bunu bir daha yapmayacağına, Georgy Volkov'un karısı olmak için onun lehine olmak için beni defalarca kullanmayacağına güvenmiyordum.

Babamın muhafızlarının çoğu ondan nefret ederken bile, başardı ve evin hanımı oldu.

Yine de o gecedan beri, kapıma gelip söz verdiği gibi verdiği canı alma ihtimaline karşı hep bir gözüm açık uyudum.

Yan, diğer tugay liderlerinin diğer birkaç yüksek rütbeli muhafızıyla birlikte girişte kalıyor. Mikhail'in askerine bir sigara ikram ediyor ve Kirill'inkiyle dalga geçiyor, o kadın görünümlü muhafızın - Aleksander'in - nasıl Kirill'in ikinci komutanı olduğunu soruyor, o değil de. Yan bazen bir palyaço gibi davranır, yumruk atar ve alay eder, ancak tek amacı onlardan bilgi almaktır.

Pervasız olabilir ama benim felsefemi iyi anlıyor ve ona göre planlar yapıyor. Onu yakınımda tutmamın birkaç nedeninden biri de bu.

Kolya beni *Pakhan'ın* yemek odasına kadar takip ediyor ve son gelenin biz olduğumuz açık.

Masanın başında Sergei oturuyor, solunda Vladimir, sağında benim sandalyem boş. Mikhail, Igor, Kirill ve Damien koltukların geri kalanını işgal ediyor. Kıdemli muhafızları, patronlarının yaygara koparıp çıkarmadığına bağlı olarak, arkalarında sağlam duvarlar gibi duruyor, hepsi kaşlarını çatıyor, bazen susuyor, bazen de birbirlerine bakıyorlar.

"Adrian." Sergei beni görünce şaşkınlığını gizlemiyor. "Ne hoş bir süpriz."

"Seninle kahvaltı etmem gerektiğini düşünđüm, *Pakhan* ."

"Evet evet. Gelmek."

Damien, "Bize asil yüzünü göstermen büyük incelik, Sör Volkov," diye mırıldandı.

"Aslında bu bir sürpriz." Kirill kahvesinden bir yudum alıyor ve gözlüğünün altından beni izliyor. Bugün neden geldiğimi analiz etmek için kafasının binlerce yönde döndüğünü hissedebiliyorum.

İkisini de görmezden gelip yerime oturdum. Kısa bir süre sonra, bir hizmetçi bir fincan sade kahve ile içeri girdi ve ayrılmadan önce kahveyi önüme koydu.

Masada yumurta, jambon ve domuz pastırmasının yanı sıra farklı hamur işleri var ve Damien'in oburluğunu yatıştırmak için olduğuna hiç şüphem yok çünkü biz konuşurken ağzı bir şeyler çiğniyor.

"Neredeydik?" Igor sözünü kesmeme aldırış etmeden devam etti. O kardeşliğin temel direği ve babamın zamanından beri buralarda.

Babamın bazı özelliklerine - yani acımasızlığına - sahip ama Georgy Volkov'un aksine, Igor Petrov daha akıllı ve hangi kartları oynayacağını ve hangilerini saklayacağını biliyor. O, Kirill ve Vladimir en çok izlediklerim. Yüzeyde sakinler ama vurduklarında kimse geldiğini görmüyor.

"İtalyanlarla ittifakımızı güçlendiriyoruz," diye homurdandı Mikhail bariz bir sabırsızlıkla.

Kirill gelişigüzel bir şekilde, "Bence herhangi bir karar vermeden önce biraz daha izlemeliyiz," diyor.

Damien çatalını ona doğrultuyor. "İzlemek kaybedenler içindir, Kirill."

İkincisi, "İzlemek başkalarını okumamızı sağlıyor" diye karşılık veriyor.

"Eylem, onlarla ilgilenmemizi sağlıyor." Damien'in gözleri şiddet vaadiyle parlıyor.

"Bir kez olsun yumruklarını denklemin dışında bırak, Orlov," diye azarladı Igor onu.

"Yumruklarım bize yeni bölgeler getirdi, o yüzden benim örneğimi alıp kendi yumruklarını uyandırmaya ne dersin, ihtiyar. Sen de, Mihail. Fahişelik işinle amın kamçılanmışsın."

"Seni kahrolası-"

"Orlov," diye azarlıyor Sergei, Mikhail'in sözünü keserek.

"Ne?" Damien ağız dolusu pastayı yutar ve parmaklarını yalar. "Sadece gerçekleri belirtiyorum, *Pakhan* ."

"Biraz saygı öğrenin."

"Saygı öğrenilmez, kazanılır." Bir çörek aldı ve onunla beni işaret etti. "Volkov'a bakın burada dilsiz küçük bir prenses, ama bu masadaki herkes gerçekten konuştuğunda durup onu dinleyecek."

Ona aldırış etmeden kahvemi dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Belki de buraya gelmen bir hataydı. Gerginliği savuşturmak için Kolya, Yan ve diğer korumalarımınla çalışabilirdim. Şimdi, onların sonu gelmeyen -ve her zamanki gibi yararsız- kavgalarına katılmaya zorlanıyorum.

"Söyleyecek bir şeyin var mı, Adrian?" Kirill tatlı sesiyle soruyor.

"Hakkında?"

"İtalyanlar. Onları araştırıyordun, değil mi?"

"Evet, Luciano ailesinin dinamiklerini öğrenmeye başlıyorum ama herhangi bir açıklama yapacak kadar yakın değilim." Sergei'ye bakıyorum. " Bir ilerleme kaydedip kaydetmediğimi *Pakhan* bilecek."

"Seni aceleyle getirmekten hoşlanmıyorum," diyor Vor. "Ama Luciano'lara ihtiyacımız var, Adrian."

Vladimir, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi, "Kolombiya karteliyle anlaşmalar yapıyorlar ve bizim de buna ihtiyacımız var," diye detaylandırıyor.

Sabah toplantılarına katılmamam, kardeşliğin işlerinden haberdar olmadığım anlamına gelmez. Daha önce kardeşi Nikolai ile yaptığım gibi, Sergei ile doğrudan bir hattım var. *Pakhan* benim fikrimi sormadan bu masada hiçbir şey tartışılmaz .

Igor parmaklarını önünde kenetledi ve sanki odada umursadığı tek kişi benmişim gibi bakışlarını benimle buluşturdu. "Eğer Luciano'lar Güney Amerika kartellerine tamamen erişebilirlerse, daha fazla güce sahip olacaklar. Etrafa dağılmış birkaç Rozetti dışında, New York'taki diğer aileleri yok ederek bölgelerini şimdiden temizlediler. Lazlo Luciano, onların yanında kimsenin nefes almamasını sağlamak için üzerimize gelecek kadar güce aç."

Damien yumruğunu masaya vurarak kahve fincanlarını tıkırdattı. "Gelmesine izin verin, ben de onu ve küçük lanet askerlerini sileyim."

Kirill bıkkın bir nefes verdi. "Savaş düşünülecek en son şeydir, ilk değil."

"Belki de Kolombiyalılar karışmadan hepsini öldürmeliyiz." Damien sanki en dahice bir fikir bulmuş gibi gözlerini büyütüyor.

Vladimir sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi sakince, "Müttefiklerimize savaş ilan etmek, herkesin bize isyan etmesinin kesin bir yoludur," diye açıklıyor.

"Onları da öldüreceğiz." Damien sırtıyor.

"Kapa çeneni, Orlov," diye hırladı Mikhail.

"Ya da ne? Amcık kırbaçlı askerlerini üzerime mi salacaksın?"

"Amcık kırbaçlanmış askerlerim ve hatta orospularım bile senden daha sağduyulu."

"Mesele şu ki," Igor, Damien ve Mikhail'in tartışmasını kesiyor. "İtalyanlarla bu ortaklığa ihtiyacımız var."

"Yakında senin için bir şeyim olacak, *Pakhan* ," diyorum.

"Ne kadar yakın?" Sergei zevkini gizlemiyor.

"Kolombiyalılarla anlaşmadan önce."

"Şimdi konuşuyoruz." Kirill sırtıyor. "Senin yöntemin nedir?"

Acele etmeden kahvemi yudumluyor, acılığının boğazımı kaplamasına izin veriyorum. "Önemli değil. Getirdiğim sonuçlar işe yarıyor.

"Her zaman olduğu gibi." Sergei meyve suyu bardağını bana doğru kaldırıyor, ben de bardağımı kaldırıyorum.

Kirill hâlâ beni izliyor, şüphesiz yöntemimi öğrenmek istiyor ama kimse İtalyanlarla olan ilişkiyi bilmeyecek.

Birkaç gün önce olsaydı onlara Lia Morelli hakkında her şeyi anlatırdım ama bugünden sonra o benimle benim aramda kilitli kalacak.

O artık benim sırrım.

Kirli.

Tehlikeli.

Ve tamamen berbat.

10

Lia

Hayatım devam ediyor.

Ya da en azından bir hafta sonra buna inanmak istiyorum.

Kendimi toparlama girişimimde, hayatım devam ediyormuş gibi yapıyorum. Bir cinayete tanık olmadığımı, katili öpmediğimi, sonra onu becermeyi hayal edip onun tahriklerine kapılmadığımı. İki kere.

Sarhoşken orgazm olduğum için mi? Evet, o tamamen ben değildim. Ben sadece meme uçlarımla oynayarak neden olduğu çığa biraz sürtünme katıyordum.

Tüm bunları ne kadar hassas olduklarına veya ne kadar sarhoş olduğumu suçlayabilirim, ancak gerçek şu ki, onun varlığı ve sakın vahşeti beni tahrik etti.

Ama hepsi bu değildi. Ondan beni becermesini istedim.

Sarhoş halimde, istediğini alması için ona neredeyse yalvarıyordum. Evet, beni rahat bırakmasının süreci hızlandıracakını düşünmüştüm ama gizli bir yanımda bu ahlaksızlığı arzuluyordu.

Belki de çok fazla.

Ryan'ın kollarına düştüğümde derin bir nefes alıyorum. Bugünün provası için son hareketimiz ve ben eve gitmeye, bir battaniyeye sarınıp biraz müzik dinlemeye hazırım. Umarım haplarım olmadan uyuyakalırım.

Hem de hiç kabus görmeden.

Ryan'ın parmakları kalçamdan yukarı kaydı, beni yere indirirken beni hissetti.

Her zaman böyle şeyler yapar, yapmaması gerekirken bana dokunur. Sanki vücudum incelemek istediği egzotik bir hayvana aitmiş gibi beni okşuyordu.

"Bırak beni," diye homurdandım içimden.

"Bu koreografinin bir parçası tatlım."

"Hayır değil." Onu itiyorum ama parmaklarını kalça kemiğime batırıyor.

"Aşıkmişiz gibi davranmamız gerekiyor, o yüzden biraz daha işbirlikçi olmaya ne dersin?"

"Buna oyunculuk deniyor, Ryan. Bu gerçek değil."

"Gerçek oyunculuk, gerçek hayattan elde edilir." Dudaklarını yalayarak ereksiyonunu göbeğime bastırdı. "Bir ara denemelisin *hayatım* ."

Ona dirsek attım, midemin dibinde tiksinti dolanıyordu. Ben çok ikiyeüzlüyüm. Bir hafta önce evimden ayrıldığından beri lanet olası bir katili rüyamda görüyorum ama yine de dans partnerime karşı tiksintiden başka bir şey hissetmiyorum.

Ancak Ryan'ın ciddi davranış sorunları var. Onu ne kadar uzaklaştırsam da, bunu daha fazlası için geri gelme daveti olarak algılıyor.

Kusursuz duruşu ve tekniği nedeniyle bir dansçı olarak ona saygı duysam da, bir insan olarak ondan nefret ediyorum.

Kulağıma eğilip fısıldadı, "Seni her zaman yakaladığım için bana güvenmen gerekiyor tatlım."

"*Oyunculuk yaparken* ." Onu tekrar uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Burada neler oluyor?" En son satın aldığı Hannah, bana ters ters bakarak aramızdan ayrıldı.

Ryan gülümseyerek gitmeme izin veriyor. Sana sadece rol yaptığımızı söylemişim, Lia. Bu kadar hissetmeye gerek yok."

Hannah beni boğmak istiyormuş gibi görünürken, herkesin dikkati bana kaydı, bazıları kıs kıs gülüyor, diğerleri dehşete kapılmıştı.

Ryan'ın taytından görünen yarı sertliğini işaret ediyorum. "Bunu kimin *hissettiğinin* açık olduğunu düşünüyorum ."

Ayrılmak için arkamı döndüğümde, Stephanie'nin Ryan'a başını salladığını görüyorum. Geçen gün ona Ryan'la başrol oynamaktan rahatsız olmaya başladığımı söyledim ve o da bir sonraki performans için eşleşmememiz için yapımcılar ve Philippe ile konuşacağına söz verdi.

Giselle için ona katlanmalı ve bunu sanat uğruna bir fedakarlık olarak görmeliyim.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, *tatlım* ?" Ne olduğuna dikkat edemeyecek kadar personelle meşgul olan Philippe kolunu benimkine doladı.

"Ev."

"*Hayır, hayır*. Bu aksam olmaz. Takım ruhu için bir şeyler içmeye çıkacağımıza söz vermiştik."

"Yorgunum ve biraz bakıma ihtiyacım var." Çünkü itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de ayak bileğim hala zonkluyor. Dr. Kim yorgunluk olduğunu söyledi ve bana kas gevşetici verdi ama bale amacı dışında bacaklarımı kullanma konusunda deli gibi paranoyak oluyorum.

"Sonraki bakımı burada yap ve sonra bize katıl."

"Philippe..."

"Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum. Prova dışında aramızda olmanı özledik."

Bunu düşünen tek kişi o. Ve belki Stephanie, çünkü harika.

Philippe'in bariz kayırması yüzünden önüme gelen tüm bakışlara baktım. Bana yıldızı, ilham perisi ve her şaheserinin başrol oyuncusu diyor. Benimle diğer dansçılar arasındaki boşluğu daha da derinleştiren bir şey.

Açıkça eşcinsel ve mutlu bir evli olmasaydı, yapımcılar hakkında söyledikleri gibi onunla yattığımı söylerlerdi.

"Hadi, havanı değiştir." Stephanie diğer koluma giriyor. "Streslisin. Ben hissediyorum."

Bunu tekrar söyleyebilir. Uyuyamıyorum, muhtemelen o zamandan beri... eh, Adrian hayatıma girdiğinden beri.

Uyku düzenim ondan önce daha iyi olduğundan değil.

" *Oui,uiui* . Stres ilham perim için iyi değil." Philippe çenemi parmaklarının arasına aldı ve sanki bir bebekmişim gibi nazıkçe sallıyor.

Biliyor musun? Dışarıda bir gece, boş dairemde yere yığılana kadar fazla düşünmekten iyidir. Tek yapmam gereken Philippe ve Stephanie ile kalmak.

"İyi." biraz gülümsüyorum "Varım."

"Pişman olmayacaksın." Philippe aksanıyla *R'yi abartılı bir şekilde yuvarladı.*

Her iki kapıyı da kilitlediğimden emin olarak soyunma odama gidiyorum, sonra hızlı bir duş alıp bileklerime bandaj yapıştırırken, saçlarımı kurutmak ve makyaj yapmak için oturuyorum. Yumuşak, ışıltılı bir göz farı tercih ediyorum. Küçüklüğümden beri aptalca bir takıntım vardı. Parlak ve güzel şeyler. Umut anlamına geliyorlar sanırım. Başından beri istediğim ve devam etmemi sağlayan tek şey buydu.

Dudaklarımı ten rengine boyayıp rimel sürüyorum. Makyaj, resmi performanslar için alışık olduğumdan çok daha terbiyeli ama yine de bana o güveni veriyor. Umut.

Hayatımın yoluna girdiğini söylemek yalan olur. Adrian'ın dışarı çıkıp geri dönmesini beklediği günden beri apartman kapımı izliyorum. Seyirciyi de izledim ama bir daha provalarıma çıkmadı. Bir kere bile değil.

Beynimin bir yanı, mantıklı yanı beni rahat bırakmasına bir şekilde seviniyor ama diğer yanımlı biliyor, sadece bunun sonunun gelmediğini biliyor.

Ne münasebet.

Bir şey olursa, bu karşılaşma başlangıç da olabilirdi. Geri geleceğini biliyorum ve bu sefer hayatım paramparça olacak.

Beni uçurumun kenarında bırakmanın acımasızlığı çok fazla. Bağırarak, bağırarak istiyorum ama bu farklı bir sonuç getirmeyecek. Başından beri planladığı gibi olacak.

Ondan kurtulmanın, onu hayatımdan sonsuza dek çıkarmanın bir yolunu bulmalıyım, çünkü içinde olduğu kısa sürede her şeyi alt üst etti. Kahrolası hayallerim dahil.

Dekolteli sade siyah bir elbise giydikten sonra paltomu giydim ve düz ayakkabılarımı giydim, sonra Stephanie ve Philippe'i bulmaya gittim. Diğerleri kulübe gittiler ve o ikisi beni bekledi.

Yönetmen üçümüzü şehir merkezindeki bir kulübe götürüyor, müzik setinde yumuşak bir melodi çalan Fransız müziği var. Ben arkada yalnızken Stephanie onun yanında oturuyor.

"Bekle ve gör, *tatlım* . VIP salonunun tamamını bizim için ayırdım."

"Neyi kutluyoruz?" diye soruyor.

"Lia, hayallerimin Giselle'i, *bien s ur* . Yapımcılar ilk gün g sterinizi görünce çıldırdı."

Hayali bir tutam saçımı kula ımın arkasına sıkı tırdım. "Yapımcılardan bahsetmi ken, yeni yüz kimdi?"

"Yeni yüz m ?" Philippe aynada bakı larımla bulu tu.

"Şu uzun boylu adam," dedim gelişigüzel bir şekilde, bilgi ihtiyacımı ele vermemeye çalışarak. Uykusuz gecelerimden birinde, Google'da Adrian Volkov'u aradım ve bazı Rus heriflerin Instagram ve Twitter hesaplarını buldum ama tanıştığım Adrian'a hiç benzemiyorlardı.

Bana verdiği sahte bir isim olabilir ama bundan oldukça şüpheliyim. Büyük olasılıkla, onun gibi insanlar varlıklarını internetten gizlerler çünkü bu onları ifşa edebilir ya da dahil edebilir.

"Ah." Philippe'in kafasında bir ampul yanıyor gibi görünüyor. "Rus."

"Evet," diye ağızımdan kaçırdım, bu da bana hataya karşı anlayışlı olan Stephanie'nin bakışını kazandırdı. Umarım yüzümün her yerine yazılmamıştır ya da kulaklarıma kadar kızarmıyorumdur.

Philippe bir süre duraksadı, düşüncelere daldı. "Yönetici yapımcının ortaklarından veya iş ortaklarından biri ya da her neyse. Yanlış hatırlamıyorsam, Matt onu getirmişti. Parası olanların, sanatı hiç takdir etmeyen, parası olan bir sürü arkadaşı var."

Yani Philippe bile onun hakkında pek bir şey bilmiyor.

"Mafyadan olduğunu duydum," diye fısıldadı Stephanie kimsenin duymasını istemiyormuş gibi.

"Öyle mi?" diye mırıldanırken kalbim daha hızlı atıyor.

"Bence de. Görünüşe göre Matt, onu bir iş ortağı olarak görmekten çok ondan korkuyordu.

Stephanie'nin gözlemlerine minnettar olarak bilginin kafamda dönmesine izin verdim. Matt'in ya da başka birinin davranışını fark edemeyecek kadar Adrian'a odaklanmıştım. "Bunu nasıl biliyorsun?"

Matt ve karısının pahalı zevkleri başlarını belaya sokuyor. Ama mafyaya bulaşmak başka bir şey. Hayatın onlar için kesinlikle hiçbir değeri olmadığını duydum.

Bunu tekrar söyleyebilir. Adrian o adamın işini bitirdiğinde kesinlikle tereddüt etmedi.

Philippe, "Şimdi sus, Stephanie," diye azarlıyor.

"Sadece söylüyorum." Müziği Çaykovski'nin Piyano Konçertosu no. 2, Philippe'in hoşnutsuzluk seslerini duymazdan gelerek.

Az önce öğrendiğim bilgileri sindirerek koltuğuma iyice gömüldüm. Demek Adrian mafyadan. Başka bir söylenti olabilir ama nedense buna inanıyorum.

Beni en çok rahatsız eden kısım Matt ile olan ilişkisi. Bunun bir tesadüf olduğunu düşünmüyorum. Ama başka ne olabilir?

Sorularıma cevap bulamadan önce kulübe vardık, konu Adrian olduğunda ortaya çıktıklarından değil.

Stephanie ve ben, Blue Diamond adlı kulübe büyük bir giriş yapan Philippe'in her ikisinden de kollarımızı geçiriyoruz.

İçeri girdiğimizde bizi güçlü bir müzik karşılıyor. Yer, içki içen ve birbirlerine sürtünen insanlarla dolu. DJ sihrini en son moda hitlerle çalıştırırken, mavi ışıklar üzerlerine fantezi benzeri bir renk katıyor. Bale dansçılarından bazıları da yerde, dans ediyor ve kıçlarını sallıyor. Bir çoğumuz klasik müziği tercih ederken, bir çoğumuz bukalemun gibiyiz ve her şeyi dinleyip dans ediyoruz.

Philippe sallandı, hem Stephanie'yi hem de beni döndürdü, sonra müziğin içinden bağırdı, " *Alors*, biraz gülümse. Bütün gecemiz var. Açık bar, ikramım."

Blue Diamond onun olduğu için daha çok kocasının ikramı gibi. İşte bu nedenle Philippe, istediği zaman VIP salonunda yer ayırtmayı başarıyor.

Kocası Steve, muhtemelen Philippe'in gösterişçi tavrından dolayı, bizi bıkkın bir iç çekişle karşılıyor. Yönetmen bazen drama kraliçesi olsa da, Steve hiç de öyle değil.

Kesilmiş sakalı ve içinden yılan dövmelerinin görüldüğü kısa kollu tişörtünün altında şişkin kasları olan iri bir adam. Kendi kendini yetiştirdi ve yeraltı dövüşünden bu kulübe ve Amerika'daki diğer birkaç zincire sahip oldu.

"Beni özledin mi *aşkım* ?" Philippe kocasının sakalını gıdıklayarak mırıldanıyor.

Steve elini okşuyor ve onu üst kata kadar takip etmemizi işaret ediyor. "Sana dikkat çekmeyi bırakmanı söylemiştim."

"Seninle romantizm gerçekten öldü, *aşkım* . Kendime bir Fransız aşığı bulmalıydım.

Steve homurdandı. "Sanki dünyadaki herhangi biri senin maskaralıklarına katlanacakmış gibi."

"Siz yapıyorsunuz."

"Gönülsüzce."

"Ben de senin huysuzluğuna katlanıyorum, değil mi?" Beni yanına çekerken ona bir bakış attı. "Her neyse, ilham perimi getirdim. Bize iyi bak."

"Sana sahip olmak güzel, Lia." Steve'in sözleri sıcak ama ifadesi her zamanki gibi. Onu görmeyeli birkaç yıl oldu ve mesafeli bir şekilde olsa bile her zaman umursadı. Onun ve Philippe'in yaşlı çiftin şakalaşmasına bayılıyorum.

Üst kattaki özel VIP salonunda rahat ettiğimizden emin olduktan sonra Steve, yönetim işiyle ilgilenmemiz için bizden ayrılıyor. Stephanie ve Philippe ile diğerlerinden ayrı, aşağıdaki dans pistini doğrudan gören bir

kanepede oturuyorum. İkisi arka arkaya içki ısmarlıyor, ama kendime sadece bir bardak tekila veriyorum çünkü tekrar sarhoş olmamın hiçbir yolu yok.

Bir hafta oldu ama en son içkinin beni yönetmesine izin verdiğimde sayamayacağım kadar çok hata yaptım.

İki arkadaşımın konuşmasını dinlerken aktif olarak diğer dansçılardan kaçınıyorum. Diğerleri, o davet etmedikçe Philippe'in masasına katılmamaları gerektiğini biliyorlar, bu yüzden biraz güvendeyim. Philippe tuvalete gider gitmez ya da Stephanie'nin alaycı bir tavırla söylediği gibi "Steve ile şipşak bir şeyler" yapmak için, Ryan modaaya uygun bir İtalyan pantolonu ve mor bir tişört giymiş olarak gelir. Bacaklarının üzerinde biraz sallanıyor, bana odaklanıyor. "Gel bizimle dans et, Lia."

"Hayır, teşekkürler."

"Hadi ama eğlenceli olacak."

Hayır, teşekkürler dedi, Ryan. Bunun hangi kısmını anlamadın?" Stephanie ona gülümseyerek söyler.

Oflayıp giderken dudakları kıvrılıyor.

Stephanie'ye minnet dolu bir bakış attım ve o da şikayetlerimin boşuna olmadığını bildiğinden başını sallayarak cevap verdi. Dans eden kalabalığı izlemeye devam ediyoruz, ta ki Philippe adeta zıplayarak ve gözleri parlayarak geri gelene kadar. Kesinlikle yattı ya da kafayı buldu. Ya da her ikisi de.

"Hadi dans edelim *mes belles* ."

Stephanie ayağa kalkar. "Her zaman biraz twerk yapmaya hazırım."

Philippe alaycı bir şekilde kışına tokat atıyor. "Çalış, bebeğim ."

"Ben buradan izleyeceğim." Gülüyorum.

"Mümkün değil. Bunca yolu heykel gibi oturmak için gelmedin, *chérie* ." Philippe, itirazlarıma rağmen Stephanie ile beni aşağı sürüklerken. Ayağıma baskı yapmamaya çalışarak yavaşça hareket ettim.

Philippe beni döndürdü, sonra Stephanie ve sonra ikisi de kollarını sallayarak beni katılmaya davet ettiler. Sahneye sadece gülüyorum, sadece onları izleyerek biraz gönülsüz hissediyorum. Birlikte çok eğlenceli olabilirler. Bunca yıldır birbirleriyle çalışırken mükemmel bir kimyaya sahip olmalarına şaşmamalı.

Yine de dans konusunda kendimi rahat hissetmiyorum, bu yüzden müziğin içinden "Bir içki içeceğim!" diye bağırdım.

"Çabuk dön!" Philippe seslenir.

Aslında yukarı çıkıp kendilerini aptal yerine koymalarını seyretmeye niyetli olsam da başımı salladım. Ama oraya varır varmaz pişman oluyorum.

Arka kabinde sevişen ve birbirlerinin göğüslerini okşayan iki balerin dışında mekan boş. Ama bu beni kaçma isteği uyandıran şey değil.

Bu Ryan.

Geldiğimizde oturduğumuz koltukta beni bekliyordu.

Gözleri yanlıştır. Onlarla ilgili ne bilmiyorum ama orada gördüğüm şeyden hoşlanmıyorum. Aşağıya inmek ve Philippe ile Stephanie'nin yanına gitmek için döndüm ama beni kolumdan tuttu ve öyle sert bir şekilde geri çekti ki göğsüne çarptım.

"Ne oluyor, Ryan?"

"Dans etmek istemediğini sanıyordum ama az önce çok iyi yaptın."

Bileğimi elinden kurtarmaya çalışıyorum. "Gitmeme izin ver."

"Ya da ne?"

"Yoksa bağırırım."

Avucuyla ağzımı kapattı ve beni kendisiyle birlikte hareket etmeye zorlarken ereksiyonunu karnıma sürterek beni kendine çekti. "Şimdi, yapmayacaksın."

"Mfahhm..." Eline doğru bağırmaya çalıştım.

"Bu sadece lanet bir dans, Lia. Lanet bir züppe olmayı bırak ve yap.

Bunu yapmak istemiyorum çünkü bana bakışı sadece bir dansmış gibi görünmüyor. Sertleşme hissi öncekinden daha da rahatsız edici.

"Tam bir kahrolası kokteylsin ki. Bunu biliyor muydun?"

"Mmfp!" Hâlâ konuşmamı engelliyor, bu yüzden onu tekmelemeye çalıştım ama son anda geri çekildi ve ayağıma bastı, ayakkabısının tabanı neredeyse kemiklerimi kıracaktı.

"Ahhh!" Avucunun içine haykırıyorum. *Hayır hayır hayır...*

"Bunu bir daha yaparsan lanet bacaklarını kırarım Lia. İyi olacaksın, değil mi?"

Başımı salladım, hem çaresizliğin hem de acının gözyaşları göz kapaklarıma yapışmıştı.

"Benimle geleceksin, güzel ve kolay."

Ayağıma çeksin diye başımı sallamak üzereyim. Onu korumak için herhangi bir şey.

Ama ben bir şey yapamadan Ryan'ın arkasında bir gölge belirdi. Güçlü parmaklar yüzünü ve boynunu sarar.

Bugünlerde sadece rüyalarımda görünen parmaklar. Parmaklar nerede olsa tanırdım.

Ryan'ın ayakkabısının yakıcı acısı olmasaydı, bunun başka bir rüya olduğunu düşünürdüm ama öyle değil.

Ryan'ı benden koparıırken mavi ışıklar yüzüne korkunç bir parıltı saçtı.

Adrian.

11

Lia

Adrian burada.

Olanların gerçekliği içime çarptığında bu düşünce zihnimde tam olarak uygulanmadı.

Zonklayan ayağımın Ryan'ın ayakkabısından kurtulduğu gerçeğine odaklanmıyorum bile.

Karşımdaki manzara daha da şok edici. Benim dikkatimi daha çok talep ediyor.

Adrian güçlü ellerini boynuna ve çenesine dolayarak Ryan'ın arkasında duruyor. Parmakları emin ve kendinden emin, herhangi bir tereddüt veya ikinci düşünce belirtisi yok. Mavi ışığın altında gözleri boş, duygusuz, tıpkı sinek öldürür gibi o adamı kafasından vurduğu günkü gibi.

"Bu nedir?" Ryan, Adrian'a karşı mücadele ederek ona dirsek atmaya çalışır, ancak bunun bir faydası yoktur. "Kim olduğumu biliyor musun-"

Adrian boynunu daha sıkı kavrayıp doğal bir Rus aksanıyla, "Bir sonraki saniyede boynunun kırılmasını istemiyorsan senin yerinde olsam susardım," dediğinde sözleri yarıda kalıyor.

Nefes almak için mücadele ederken Ryan'ın yüzü kızarır. Kalitesiz gözlerindeki geniş bakış, kendisini ne tür bir kümelenmenin içine

soktuğunu anladığının yeterince kanıtı. Adrian'ın gözünü bile kırpmadan boynunu ya da çenesini kıracağından hiç şüphem yok.

Ryan'dan ve davranışlarından ne kadar nefret etsem de onun ya da kimsenin ölmesini dilemiyorum. Özellikle de Adrian gibi duygusuz bir adamın elleriyle.

Ryan'ın gözleri benimkilerle buluşuyor, yalvarıyor, yalvarıyor. Dudakları mavi ve Adrian'ın tutuşunu kaldırmaya yönelik çabaları ve çabaları beyhude. Aksine, ne kadar çok mücadele ederse, vücudu o kadar hızlı oksijen kaybeder.

"Adrian..." diye fısıldadım, artan sinirlerime rağmen normal görünmeye çalışarak. "Bırak onu."

Görünüşe göre sana elini koymuş. Sesi sakın olmasına ve gözlerindeki boşluğa uymasına rağmen, eylemleri hiç de öyle değil. Bir hayatı bitirme niyetiyle acımasızlar. "Aslında sadece ellerini değil, ayaklarını ve kesip ona yedireceğim horozunu da üzerine koydu."

Ryan'ın bacağına arkasına vurdu ve dans partnerim sanki ciğerlerindeki hava çekilmiş gibi hırıldayarak önümde dizlerinin üstüne çöktüğünde nefesim kesildi.

"Önce bacakları kırmakla başlayacağız." Adrian, Ryan'ın baldırlarına basar ve dansçının dudaklarından çirkin, tekin olmayan bir hıçkırık dökülür.

Adrian'a koşup kaslı kolunu kavrayıp başımı çılgınca sallarken, başım dönmüş halimden sıyrıldım. "Bunu yapma."

Ellerini yüzünde kullanarak Ryan'ın kafasını geri çekerken bana aldırış etmiyor. "Az önce ayağını ezmeye çalıştı."

Ben o değilim. Adrian, lütfen. Sen... sen bacaklarımızın bizim için ne anlama geldiğini anlamıyorsun."

"Anladığım tek şey, bir grevi olduğu ve ilgilenilmesi gerektiği."

Bu sözler üzerine midem bulandı, *halledildi* . İçinde olduğu gibi, öldürüldü.

Benim gücümün onunkine denk olmadığını çok iyi bildiğim halde tırnaklarımı gömleğine geçirip çektim ama Ryan'ı serbest bırakmasının tek yolu bu.

"Yapma... lütfen," diye mırıldandım.

Adrian'ın başı yana doğru eğildi ve Ryan'ın arkasında Grim Reaper gibi görüldüğünden beri ilk kez bakışlarımla buluştu. Yüzü hâlâ ifadesiz ama sakallı çenesinin altında bir kas seğiriyor.

"Sana yaptıklarından sonra neden onu savunuyorsun?"

"Onu savunmuyorum. Sadece birinin kariyerini kaybetmesinin sebebi olmak istemiyorum."

"Seninkini tehlikeye atmaya hazırdı."

Sana söyledim, ben o değilim. Alçak sesle eklemeyen önce durakladım, "Ya da sen."

Adrian bu konuda yorum yapmıyor, sanki aynı anda hem bacağını kırmayı hem de boynunu kırmayı planlıyormuş gibi Ryan'ı acımasızca tutmaya devam ediyor.

"Lütfen..." Kolunu çekiştiriyorum. Adrian kararları verenin kendisi olduğunu bariz bir şekilde açıkladığında onun üzerinde neden herhangi bir etkim olacağına dair hiçbir fikrim yok ama bir yanımda bir fark yaratabileceğime inanmak istiyorum.

Bir dansçının bacaklarını öldürmesini engelleyebileceğimi.

Son kartımı oynayarak parmak uçlarımda yükseliyorum ve Adrian'ın çenesine bir öpücük konduruyorum. Gardını indirmek için bir jest olması gerekiyordu ama sonunda gardımı indiren ben oldum.

Onunla ilk tanıştığımдан beri yaşadığım tüm duygular yüzeye çıkıyor. Kabul etmek istemediğim hüsrân, bilinmezlik ve kahrolası özlem.

Tüm bu duygular oradaydı, zamanlarını bekliyorlardı, tam da ağzımın teniyle buluştuğu bu anı bekliyorlardı. Geri çekilmeden önce dudaklarım bir saniye çok uzun süre titriyor, kalbim öyle hızlı atıyor ki, onun duyduğundan neredeyse eminim.

Adrian'ın Ryan'ın boynundaki tutuşu gevşiyor ve dans partnerim bu fırsatı kullanarak hızla uzaklaşmaya çalışıyor ama bacağı hâlâ Adrian'ın deri ayakkabılarının altında.

"L-lütfen..." Şimdi yalvaran Ryan'dır, bacağını Adrian'ın altından çekmeye çalışırken hava almaya çalışırken gözlerinde yaşlar parlamaktadır.

Hem rüyalarım da hem de kabuslarım da gördüğüm şeytan, Ryan'a sert bir bakış atıyor. Bana yöneltilmemiş olsa da omurgamdan aşağıya bir ürperti çöktü.

Sadece bu bakışıyla öldürebilirdi.

"Bu senin ilk ve son saldırın." Adrian ayakkabısının tabanını Ryan'ın baldırına sokarak Ryan'ın ağlamasına neden olur. "Ona bir daha dokunursan ömür boyu felçli kalmanı sağlarım."

Ryan hızla, çılgınca başını salladı. Eminim Adrian'ı çevreleyen siyah haleyi ikinci bir deri gibi görebiliyordur. Ya da belki onun değişmemiş doğasını görebilen tek kişi benim.

"Siktir git." Adrian ayağını kaldırır ve kalçasının arkasına tekme atar. Ryan ayağa kalkmaya çalışırken yüksek sesle ağladığı bir şey.

Adrian'ın tekrar arkadan üzerine gelmesini beklermiş gibi merdivenlere yönelirken, bu kez sözünü tutacağını bildiği halde, bizimle yüz yüze geldi.

Buraya ilk geldiğimde sevişen balerin çifte bir göz attım ama görünürde tek bir kişi bile yok. Nefes almayı bıraktığımı fark etmeden nefes aldım. Genelde umurumda olmasa da, istediğim veya ihtiyacım olan son şey bir gangsterle ilişkilendirilmek.

"Bir daha onun gibi bir pisliği benim önümde savunma."

Dikkatim tekrar Adrian'a kaydı. Parmaklarım hâlâ gömleğinin içinde geziniyor ve kalbim, sanki Ryan'ın önümde oynadığı sahneyi hâlâ izliyormuşum gibi, bir ileri bir geri atmaya devam ediyor.

"Anlıyor musunuz?"

Onu serbest bırakmadan önce düşüncelerimi toparlamak için derin bir nefes alarak başımı salladım. "İnsanlara tek kullanımlık çöplermiş gibi davranamazsınız."

"Tam olarak öyleydi." Elimi ellerinin arasına aldı ve elini ağzına götürüp serçe parmağımı hafifçe ısırdığında ürperdim. Jest sahiplenici ve doğrudan bacaklarımın arasından fırlıyor. "Titriyorsun."

"İyiyim."

"Bunu bir daha söyleme."

"İyi olduğumu mu?"

"Bu kelime sana uymuyor. Başka bir şey olmadığında, bu çocukça. Beni izliyor, sanki beni son gördüğünden bu yana bir şey büyümüş müyüm diye kontrol ediyormuş gibi gözlerini vücudumda gezdiriyor. "İyi misin?"

Şefkatli yapısı karşısında tamamen şaşkına dönerek başımı salladım. Onun bir kez öldürülmesine tanık olmak ve bu gece neredeyse tekrarlamak, beni özüne kadar korkutan bu acımasız kişiliğin ön sıralarda

oturmasına izin verdi, bu yüzden onun endişeli hareket ettiğini görmek beni kırbaçlıyor.

"Ayağın nasıl? Hareket ettirmeyi dene."

Yavaşça döndürüyorum ve acının çoğunun geçtiğini fark ettiğimde nefesimi bırakıyorum. "Bu iyi."

"Emin misin yoksa o herife yetişip onu felç etmemi engellemeye mi çalışıyorsun?"

"Gerçekten iyi." Kaşlarımı çattım. "Ve kes şunu."

"Neyi durdurayım?"

"Başkalarının hayatlarını ve hayallerini tehdit etmek. Gerçek bir kötü adam gibisin."

Dudakları ender görülen bir keyifle seğiriyor. "Sahte bir kötü adam olduğumu mu düşündün?"

"Eğer yaptıysam, tamamen yanıldığımı kanıtladın."

"Bunu yapmaktan mutluyum." Hâlâ parmaklarımı ağzının yanında tutuyor, onlara karşı her kelimeyle omurgamdan aşağıya küçük kıvılcımlar gönderiyordu. "Biri sana bir daha dokunursa, bunun onların birine son kez dokunmasını sağlayacağım."

Titriyorum ve bunun onun sözlerinden mi yoksa elimi tutuşundan mı, yoksa her ikisinden mi olduğundan emin değilim.

Emin olduğum tek şey, bu adamın düşündüğünden çok daha tehlikeli olduğu.

"Nasıl bileceksin?"

"Biliyor musun?"

"Birinin bana dokunması. Beni takip mi edeceksin?"

Tek kaşını kaldırıyor.

"Sağ. Bunu zaten yapıyorsun yoksa beni burada bulamazdın. Elimi ondan gerekenden daha büyük bir güçle çektim.

Adrian tekrar tuttu, tutuşu acımasız değildi ama parmaklarımı birbirine çarpacak kadar sertti.

"Benden ikinci ve son ayrılışın bu."

"İnsanlar takipçilerine dokunmaktan hoşlanmazlar."

"Buna mı inanıyorsun, Lenchka? Senin takipçin olduğumu mu?

"Değil misin?"

"HAYIR. Takipçiler yaklaşmaktan korkan korkaklardır. Gölgelerden izlediğimi görüyor musun?"

"Sen. Ryan onun yaptığını yapmasaydı, dışarı çıkar mıydınız yoksa o günkü gibi ortadan kaybolup gider miydiniz?

"Kırgın mı duyuyorum, Lia? Gittiğim için hayal kırıklığına uğradın mı?"

"Onu hiç söylemedim."

"Gerek yoktu. O güzel gözlerin derinliklerinde bunu görebiliyorum. Bunu vücudunun her titremesinde hissedebiliyorum. Ve tepkin bana başka ne söylüyor biliyor musun?

Beni psikanalize sokmasını dinlemek istemediğimden başımı salladım. Her hareketime bu kadar dikkat etmesinden ve hiçbir şeyin ondan kaçmamasından nefret ediyorum. Farkında olmadığım küçük şeyler bile.

Sesi koyu, baştan çıkarıcı bir tonda alçaldı. "Bana o gün ayrıldığım için hayal kırıklığına uğradığını söylüyor. Daha fazlasını istedin, değil mi? Sen benim adımları haykırırken, o sıkı amcığını yırtmamı ve seni yatağın içinde sikmemi istedin.

Kalçalarım kasılıyor ve derin bir deliğe düşmenin tanıdık hissi beni sarıyor. Parçalandığımı, yeniden onun ağına yakalandığımı hissedebiliyorum.

Çenemi kaldırıp onurumdan geriye ne kaldıysa topluyorum. "Bana kalsa bana dokunmana asla izin vermem."

"Bu yüzden sana bağlı değil."

"Senden nefret ediyorum."

Başından beri bundan şüpheleniyormuş gibi başını salladı. Anlaşılır. Yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim."

"En ufak bir pişmanlık duymuyor musun?"

"Bunun evet olmasını çok istiyorsun, değil mi? Ama beni kötü adam olarak etiketlediğinde zaten kendi sorunun cevabını verdin. Söyle bana Lenchka. Kötüler pişmanlık duyar mı?"

dudaklarımı büzüyorum. Ne oynadığını biliyorum. Bunu benim hakkımda yapmak istiyor. Zaten onun için bir isim seçtiğim için, davranışlarına şaşırmamalıyım. Eğer bir şey varsa, onları beklemem ve buna göre hareket etmem gerekiyor. Ama bir kuzu alacağını düşündüyse, bu gerçeklerden çok uzak.

Adrian çenemi kavradı ve iki parmağıyla yukarı kaldırarak beni onun acımasız gözlerine bakmaya zorladı. "Sorumu cevapla. Onlar mı?"

"HAYIR."

"Doğru."

"Ama bu sana başka birinin hayatına özgürce girip istediğin gibi ortalığı kasıp kavurma hakkı vermiyor. Uygun gördüğün zaman girmek ve istediğin zaman çıkmak."

“Pişmanlık duymamanın bana verdiği de tam olarak bu, Lenchka. Suçluluk denen o küçük şeyi hissetmeden istediğimi yapma özgürlüğü.”

O gerçekten bir canavar. İçindeki adamı tarif edecek başka kelime yok. Ahlak pusulası olmayan biriyle uğraşırken onu yenmek imkansızdır.

Ama ben zaten onun tuzağına düştüm ve gitmeme izin vermeyeceğinden fazlasıyla eminim. Kavga edersem, bana boyun eğdirecek ve sadist doğasına bakılırsa muhtemelen o da bundan zevk alacaktır.

Eğer kaçarsam, beni takip edecek.

Kazanma şansım olması için onun dilini konuşmaya başlamam gerekiyor. Kendim için sigorta olarak ondan alabildiğim kadarını almak.

Bir nefes alarak, elimi onun elinden çekip aramıza mesafe koyma dürtüme karşı koydum çünkü bana ne kadar çok dokunursa, ağına o kadar çok takıldım ve o kukla ipleri boynuma o kadar çok saplanıyor.

"Benden sıkılırsan, gitmeme izin verir misin?" Hissetmediğim bir sakinlikle soruyorum.

"Muhtemelen."

Tamam aşkım. Bununla çalışabilirim. Onun tipi genellikle çabuk sıkılır.

Kovalamaca, avlanma ve birini takip etme yeteneği onları çok heyecanlandırıyor. Avlarını yakalamak sadece bir ödüldür ve yakaladıklarında tüm eğlence biter.

Elde edilmesi zor oynamayacağım. Beni takip etmesine izin vermeyeceğim, kovalama ihtiyacını artıracacağım. Ondan kurtulmak istiyorsam, onun işine geliyormuş gibi davranmalıyım.

O kadar sıkıcı olmalıyım ki, o gidecek ve bir daha geri dönmeyecek.

Ama bu konuda apaçık olmak yerine, "Bana bir şey söyle," diye fısıldıyorum.

"Bir ey?"

"Senin hakkında dünyanın bilmediği her şey."

Elini enemden çekerken bunu bir an düşünür gibi oldu. "Neden?"

"nk senin beni tanımak istediğin gibi ben de seni tanımak istiyorum." Ve onunla nasıl başa çıkacağımı anlamak için onun hakkında olabildiğince çok bilgiye ihtiyacım var.

"Beni tanımanı istediğimi sana düşündüren ne?"

"Bu işler böyle değil mi?"

"Bu şeyler?" alay edercesine tekrarlıyor.

"Bilirsin."

"Bilmiyorum."

"Sadece sen ve ben."

"Sadece sen ve ben. Bunu sevdim."

Sesindeki memnuniyetle başımı kaldırdım. Kulağa gerçekten hoşlanıyormuş gibi geliyor, ama neden?

Serçe parmağımı tekrar kemirirken, kül rengi bakışlarından nadir bir parıltı geçti. "Sana söylersem karşılığında bir şey alır mıyım?"

İçimden bir ürperti geçiyor ve tereddüt ediyorum.

"Karşılığında bir şey almadan kendimle ilgili bir şey söylemem Lia."

"Tamam aşkım."

"Ben o kelime hakkında ne dedim?"

"Ondan öylece kurtulamam."

"Öğreneceksin. Zamanında. Yoksa sonuçları olur."

Ona bakıyorum, ağzım açık. "Ne tür sonuçlar?"

"Göreceksin."

Tamam, yani, iyi. Bu yüzden?"

"Ne olmuş?"

"Bir şey istediğini söylemiştin. Nedir?"

"Sana sonra haber veririm."

Bunun sesini sevmiyorum. "Neden şimdi söylemiyorsun?"

"Çünkü istemiyorum."

Ah. Bu pislik.

Dilimin ona lanet etmesine ve muhtemelen istediğimi elde etme şansını mahvetmesine izin vermeden önce, "Ben evlilik dışı doğdum. Annem, üvey annemi öldürüp onunla evlenmeden önce babamın metresiydi."

Dudaklarım sadece bilgi yüküyle değil, aynı zamanda kayıtsızca söylediği için de aralanıyor. Sanki normalmiş gibi, günlük yaşam.

O gerçekten bir sosyopat mı?

"Ama nasıl...?" Hissettiğim kadar şaşkın konuşuyorum.

"Bir şey istedin, Lia." Beni yanına çekiyor. "Şimdi benim sıram."

"Sıra sende... ne için?"

"Dairene girdiğimizde öğreneceksin."

Lia

Daireme giden koridorda yürürken bir drian konuşmuyor. Birkaç gün önce değıştirdikten sonra kodu ondan saklamaya çalışarak girdiğimde konuşmuyor.

Ayrıca buradaki yolculukta konuşmadı ve geçen seferki aynı ciddi suratlı olan muhafızları da konuşmadı.

Gergin olduğumu söylemek yetersiz kalır.

Er ya da geç beni terk etmesi için onu cezbetmek için bu planı yapan benim, ama gerçek anın bu kadar sinir bozucu olacağını hiç düşünmemiştim.

Her zamanki gibi ölümcül ve yakışıklı görünmesine yardımcı olmuyor. Düz burnu ya da yontulmuş elmacık kemikleri ya da kaslı yapısına tehlikeli bir kenar katan siyah kıyafetleri olsun, fiziğı gerçekten etkileyici.

O sadece uzaktan hayran olunması gereken türden bir güzellik. Ne zaman biri yaklaşırsa, ölümcül egzotik bir hayvan gibi onları söndürür.

Daireme giriyorum ve peşimden sessiz ayak sesleri geldiğı için takip ettiğinden emin olmak için arkamı dönmedim. Arabamı tiyatrodan bırakmadıysam genellikle anahtarlarım için kullandığım uzun, dar masanın önünde durdum.

Titrek bir nefes vererek paltomu silktim ve masanın üzerine astım. Cesaretimi toplamadan önce derin bir nefes almam birkaç saniyemi aldı. "Dairemin içindeyiz. Ne zaman haber vereceğini söylemiştin... Ohhh."

Sözlerim, saçımdan bir avuç tutup beni masanın üzerine eğdiğinde, inlemeyle karışık bir nefes nefese kalmayla sona erdi. Yanağıım soğuk yüzeyle buluştu ve gözlerim genişlerken kalbim göğsümde sıkıştı. Az önce çıkardığım sesin neden bir inilti olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Bir ciyıklama, bir çığlık, bir yardım çağrısı olmalıydı.

Bir inilti dışında her şey.

Burnu, parmaklarının beni olduğu yere hapsettiği yerden saçlarıma dokunuyor, sonra boğazımın yumuşak etine doğru iniyor. Tüylerimin ürpermesi ve tüylerimin diken diken olması birbirini kaplayarak yenilerinin oluşmasını sağlıyor.

Sıcak dudakları kulağımın kabuğuyla buluştu ve sert sözlerle fısıldamadan önce, "Ne yaptığını anlamadığımı mı düşünüyorsun, Lia?"

Ona bakmaya çalışırken gözlerim iki katına çıkmış olmalı ama boyun eğmez tutuşu en ufak bir hareket yapmamı engelliyor. "N-ne?"

"Bütün gece bu anı bekledin. Veya... gecenin bir kısmı için diyelim. Senin o meşgul beynin, itaatkâr bir sürtük olarak benden kurtulabileceğini mi düşündü?"

"Ben sürtük değilim" diye çıkıştığım da azı dişlerim gıcırdadı.

"Öyleyse öyleymiş gibi davranma." Sözleri, ender küfürleri kadar sert.

"Değ ilim."

"Evet öylesin. Bir sürtük gibi davranılmak istiyor musun, Lia? Bu mu?"

Elbisemi belime kadar kaldırdığında sözlerim boğazımda düğümlendi. Dairemdeki sıcağa rağmen soğuk hava arka tarafımı kaplıyor.

Adrian sade pamuklu külotumun içinden beni kucaklıyor ve nefesim kesiliyor. Bana dokunması bir yenilik değil, daha çok eski bir sevgiliyle tanışmak gibi. Ve herhangi bir aşık değil, vücudumu mümkün olan tüm doğru şekillerde nasıl bükeceğini bilen tek yetenekli aşık.

Ama daha önce hiç böyle bir sevgilim olmamıştı. Adrian'la olduğum kadar hiçbir zaman sadece bir dokunuşla erotik bir labirente yakalanmadım.

Neden o kadar insan varken o olmak zorundaydı?

“Mmm. Islanmışsın. Kaltak denildiği için mi yoksa bu pozisyona zorlandığı için mi?”

Herhangi biri. İkisi birden. Bilmiyorum.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Yarı çıplak vücudumla onun gözü önünde tutulmaktan utanmalıyım. Savaşmalı ve onun güçlü öldürücü ellerinden ve yol açtıkları tüm tahribattan uzaklaşmalıyım.

Ama yapamam.

Sonradan beni rahat bıraksın diye kendi kendime söylüyorum. Kendime diğerleri gibi bunun da bir kaçamak olduğunu söylüyorum ama ellerini üzerime koyduğunda bu sözler arka planda kaybolup gidiyor.

Adrian iç çamaşırını sıkı bir çizgi oluşturacak şekilde elinde topladı ve sert, acımasız vuruşlarla klitorisime sürttü. Uyluklarım çılgınlığı durdurmak için beyhude bir girişimle kasıldı ama Adrian ritmini yükseltti, ta ki ben masanın üzerinde titreyene kadar.

Benden çekip aldığı zevk, kemiklerime yapışıyor ve beni dibe çekiyor. Bu zevkle ilgili bile değil, onu veren canavarla ilgili. İstedliğini elde etmek için hiçbir şeyden vazgeçmeyen, pişmanlık duymayan, vahşi canavar. Çılgılık atmamak için dudağımı ısırarak parçalara ayrıldığımda, beni ilk öptüğü andan beri ona yakalanmamın sebebinin bu olduğunu anladım.

Dünyayı orta parmakla çevirirken her istediğini alan erkek tipini gizliden gizliye her zaman sevmişimdir. Bunun bir insan olarak benim hakkımda ne söylediğine dair hiçbir fikrim yok ve savunmamda, bunca yıl bu suçlu zevki saklamakta gayet iyiyim.

Ama bundan önce, hayatımda bu kadar dağ gibi bir erkek yoktu. Bu fanteziyi gerçeğe dönüştürecek biriyle tanışacağımı beklemiyordum.

Havada bir tokat yankılandığında ve kışımdeki yanağımda yanan bir acı kaydedildiğinde hala orgazmımı sürüyorum. Donup kaldım, ani acının zevke üstün gelmesiyle kalbim neredeyse duracaktı.

Adrian az önce... bana şaplak attı.

"Ne... o ne içindi?" Hâlâ orgazmımın kalıntılarıyla mücadele ederken nefes nefese bir ses tonuyla soruyorum.

"Sesini benden sakladığın içindi. Bunu bir daha yapma." Bana ikinci kez tokat attı ve iki elimle masanın kenarını sıkıca kavrayarak sarsıldım.

"Tamam, yapmayacağım."

tokat _

Vücudum saldırı karşısında sarsıldı ve uyluklarımın arasında yabancı bir karıncalanma patlak verdi.

Vay be.

"Yapmayacağımı söyledim..." Sesim inlemelerimi bastırma ihtiyacıyla kırıldı.

"Ama o çocukça kelimeyi kullandın." Derimde nabız gibi atan bir yanık ve çekirdeğimde bir sıkışma bırakarak bana tekrar şaplak attı.

Nefesim kesildi, ısı kulaklarıma yükseldi. "Bu ne içindi?"

"Çünkü istedim. Mmm. Şaşırtıcı derecede duyarlısın." Girişimle parmağıyla dalga geçiyor ve bu sıcak temas karşısında irkiliyorum ya da belki de seksi olan benim. "İtaat için şaplak atmaktan hoşlanıyorsun, Lenoçka."

"Hayır..." Bu kelimeyi inledim, yerimde duramıyordum.

Ah, ama biliyorsun. Amının beni nasıl davet ettiğine bir bak.

"Yapma."

"Neyi durdurayım?"

"Bana işkence ediyor."

"Bence neden hoşlanıyorsun? Onu ne kadar çok istersen ondan nefret edersin ama onun içinde yarattığı hislerden nefret etmezsin."

Tırnaklarımı tahtaya geçirip bir şeyler yapması için nefesimi tutarak bekledim. Girişimle dalga geçiyor, kendi sınırlarımla kaplıyor ve parmağını içeri doğru itiyor ama ben onu gerçekten hissedemeden dışarı çıkıyor.

Hayal kırıklığı içinde inlememek içimdeki her şeyi alıyor. Bu kadar tahrik olmayalı uzun zaman oldu, bu sanki hayatta kalmamın tek yoluymuş gibi vücudumun ihtiyaçlarına uyum sağladı. Kahretsin, beni en son orgazma götürmesi dışında hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Parmaklarımı istiyor musun, Lia?" diye soruyor baştan çıkarıcı bir tonda, daha önce hiç duymadığım, heyecanımı artıran bir tonda.

"Mmmm..." Anlaşılmaz bir ses çıkardım.

"Neydi o? Tam olarak yakalayamadım.

"Evet..." Nefes alıp verirken kulaklarımda utanç çınlıyor, yönümü toparlayamıyorum.

"Bu iyi bir sürtük."

"Ben... sürtük değilim," diye mırıldanmayı başardım.

"O zaman sen iyi bir kız mısın?"

Kalbim bu sözler karşısında daha hızlı çarpıyor.

"İyi bir fahişe ya da iyi bir kız olman, emirlere nasıl uyacağına bağlıdır, Lia."

Midem kasılıyor ve geçen seferki kötü niyetli kelebekler midemi delip geçerek kullandığımı sandığım her türlü kontrolü mahvediyor. Başından beri karikatür gibiydi, anlamsızdı ve gerçek bir etkisi yoktu. Çünkü en başından beri gücü acımasız ellerinde tutan kişi, arkamda duran, havamı ve akıl sağlığımı el koyan adamdır.

"Yine de parmaklarımı alamayacaksın."

"N-ne...?"

"Sana sahip çıkma zamanım geldi." O hala saçımdan tutarken, bir kemerin ve pantolonun fermuarının açık bir şekilde çözüldüğünü duydum.

Kalbimin ritmi korkutucu oluyor. Yoğun egzersiz seanslarım olduğu zamandan daha kötü. Hayatımda yaşadığım tüm korkutucu anlardan daha kötü.

Ve korkunun artık tamamen farklı bir şeyle karışmış olmasından kaynaklandığını dehşetle anlıyorum. Yapışkan iç uyluklarımla başlar ve aşırı uyarılmış merkezimde biter.

Sırtıma yaslandı ve kıcımlı dürtükleyen devasa ereksiyonun kesinlikle farkındayım.

Aman Tanrım.

Kocaman olduğunu bilmek için onu görmeme gerek yok. Benim için uzun zaman oldu, bu yüzden onu alt etmemin hiçbir yolu yok.

Sıcak nefesi kulaklarımla buluştuğunda gözlerimi kapattım ve "Seni o kadar sert becereceğim ki hareket edemeyeceksin Lia ve hareket ettiğinde de beni sadece içinde hissedeceksin" diye mırıldandı. "

İç çamaşırımı çekiştirip üstümden yırtarken sözlerini analiz edemiyorum. Hem barbarca hareket hem de klitorisimde ortaya çıkan sürtüşme karşısında nefesim kesildi.

Adrian kalçamı avuçladı ve dizlerinden biriyle bacaklarımı ayırdı ve sonra girişimde aletin başını ovuşturdu.

Tekrar geri gitmeden önce kıvrımlarıma ve klitorisime doğru sürüklediğinde keskin bir nefes aldım. Bunu birkaç kez yapıyor.

Yukarı.

Aşağı.

Ovmak.

Aşağı.

Yukarı.

Başım, baş döndürücü bir duygu karışımı içinde yüzüyor, artık işkenceye dayanamıyorum.

"Adrian..." diye inledim.

"Sabırsız mı Lenočka?"

"Lütfen."

"Lütfen ne?" Sesi heyecan ve otoriteyle sertleşiyor.

"Lütfen..."

"Lütfen ne?" diye sordum.

"Bana bunu söyletme." Şimdi kendi kulaklarıma ahlaksızca gelen kelimeleri soluyorum.

"Bunu söylediğini duymak istiyorum."

"Adrian..."

"Ne?"

"Yap."

"Ne yap?"

"Sik beni," diye mırıldandım, kulaklarım alevler içinde patlıyordu.

"Bunu duymadım."

"Sik beni... ahhh." İnledim, sonra tek bir vahşi hareketle içime girdiğinde nefesim kesildi, kasıklarının gücüyle kıcıma şaplak attı.

Ciğerlerimden fırlayan havayla boğuluyorum. Nefesimi tutup onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken parmaklarım masanın kenarında beyaz ve yapışkan.

Onun büyük olduğunu mu düşündüm? O kadar iri ki, onu içimde, etrafımda ve özellikle arkamda her yerde hissedebiliyorum.

Başımı çevirip ona bakmak, ifadesinin şu anda benimki kadar şaşkın olup olmadığına bakmak istiyorum. Sadece penetrasyonun onu benim gibi etkileyip etkilemediğini görün. Hareket bile etmiyor ama onu içimde hissetmek beni tekrar o sınıra itiyor.

Adrian'ın sıkı tutuşu, hareket etmeye başladığında ona bakmamı engelliyor, ilk başta yavaşça itiyor, ama o kadar derin ki, etrafındaki duvarlarımın gerildiğini hissediyorum.

"Çok sıkıydın, Lia." Sanki içimde hareket etmek bir angaryaymış gibi geriniyor. "Çok mükemmel."

Hızını arttırıp içimde varlığından haberdar olmadığım gizli bir parçama çarptığında kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür gümbürdüydü.

"Ahhh...Adrian..."

"Bunu hissediyor musun Lenchka?"

"Evet... evet... ben asla... asla... ahhh..." Tekrar vurduğunda sustum, sonra tam olarak ulaşmak için bacaklarımı biraz daha ayırdım.

"Asla ne?"

"Hiç...böyle hissetmemiştim..." Ve bunun nedeni, ona her bir darbesiyle gelen keskin zevk sancıları ya da beni tamamen ele geçirmesi değil. Onun gibi bir canavarın benden bu kadar güçlü duyguları nasıl çekip alabildiğiyle, nasıl sadece bedenime girmekle kalmayıp ruhuma da girmeye zorlamasıyla ilgili.

"Ve asla başka birinin elinde olmayacaksın. Bundan sonra, geçmişte sana dokunan her piç kurusunu unutacaksın." Masayı ve içimi sarsan bir güçle içime girerken ritmi kontrol edilemez, affetmez hale geliyor.

O noktaya tekrar vurduğunda, sahip olduğumu asla bilmediğim bir sesle çığlık atıyorum. O kadar uzun ve ham ki, bir dağın zirvesinde durup avazım çıktığı kadar bağırarak gibi.

Ve aynen böyle, özgürüm. Yatak odamdaki o gün gibi, her şeyin bir haleye hapsediği beden dışı bir deneyim yaşıyorum.

Adrian içimde tekrar tekrar güçleniyor, asla yavaşlamıyor. Söz verdiği gibi, beni o kadar sert sikiyor ki, önüm masanın üzerinde ileri geri kayıyor, sert meme uçlarımı sert yüzeyde zorluyor.

Bu eklenen zevk patlaması, beni alternatif bir alana taşıyan başka bir batık dalgayı tetikliyor. İstesem de onunla savaşıyordum. Ve istemiyordum çünkü şu anda hayatımda hiç olmadığı kadar vahşi ve özgür hissediyordum.

"Adrian..."

Saçımı yumruğunun etrafına dolayıp beni kendine çekti, böylece o içime girerken ben havada asılı kaldım. Pozisyon tam olarak rahat değil, ama ona daha fazla derinlik ve orgazmımı daha fazla güç veriyor.

"Tekrar söyle. Benim adım."

"Adrian..." Gözlerim onunkilerle çarpışırken inlemeyi başardım. Kül rengindeler ama benimkini yansıtan şehvetle parlıyorlar. O kadar güçlü ki, aramızdaki küçük boşlukta tadını alabiliyorum.

"Bir daha kimsenin adını o tonda söylemeyeceksin." Klitorisimi ovuşturmadan önce bir saniyeliğine ham sahiplenme duygusu kendini gösteriyor ve tekrar düşünüyorum.

Bu sefer saçlarımı kullanarak beni kendine çekti ve ağzını ağrıyan dudaklarıma bastırıp dilini içeri soktu. Beni becerdiği aynı ritimle benimkine doğru döndürdü. Deliriyorum, üçlü uyarım beni mahvediyor. Bundan döner miyim bilmiyorum ama yine de düşünüyorum.

Onunla ilk tanıştığımdan beri Adrian'la ilgili her şeyde böyle hissettim. Beni engellemelerimden vazgeçirmek ve öylece... düşmek gibi bir yöntemi var.

Tehlikeli olduğu kadar özgürleştirici.

Korkunç olduğu kadar lezzetli.

Kendimi yeniden onun kollarında bulduğumda, dili boğazımın gerisinde ve aleti bir savaşçının sertliğiyle içime çarptığında gözlerim düşüyor.

Sıcaklık içimi doldururken sırtımda kaskatı kesildi ve ağzımda homurdandı ve ardından beni çekip çıkardığında kalçalarımın aşağı aktı.

Beni prezervatifsiz becerdiğini fark ettiğimde şaşkınlığımdan sıyrıldım. Vay be. Şimdiye kadar nasıl düşünmezdim?

Yıllardır adetimi düzenlemek için hap kullanıyorum, bu beni hamilelikten koruyacak, ama bugünlerde bundan daha kötü bir şey var.

Adrian saçımı bıraktı ve ben bir şey diyemeden beni kaldırdı. Bağırdım, düşmemek için kollarımı boynuna doladım.

Tam bir kayıtsızlıkla yatak odama doğru yürüyor. Pantolonu açık duruyor ama bunun dışında her şey mükemmel durumda. Yüzü sert ve hoş karşılanmıyordu ve insan onun şu anda zevkinin zirvesine ulaştığını asla düşünmezdi. Ancak, ilk geldiğimizden daha rahat hissediyor. Kasları gergin değil ve tutuşu biraz hassas.

"Prezervatif kullanmadın," diye mırıldandım.

Bakışları benimkine kaydı ve ben onun içinde köşeye sıkışmış gibi hissettim. "Bu yüzden?"

Cinsel yolla bulaşan hastalıklar. Onları hiç duydun mu?

"Aylardır cinsel olarak aktif değilim ve her zaman prezervatif kullandım, bu yüzden temizim."

Dudağımı alt dişlerimin altına sıkıştırdım, aklım tuhaf bir şekilde onun aylardır cinsel olarak aktif olmadığı kısma gidiyordu. Son kurbanı kimdi? Benim gibi biri?

Bu tüylerimi ürpertiyor ve onu hızla uzaklaştırıyorum.

"Az önce neden prezervatif kullanmadın?"

Duruyor. "Unuttum."

"Unuttun?"

"Evet, buna iznim yok mu?"

"Hayır, öyle görünüyor ki sen asla unutamayacak bir tipsin."

Gözleri rahatlıyor. "Doğru."

"Öyleyse neden yaptın?"

"Keşke bilseydim."

"Ya doğum kontrolü kullanmasaydım?"

"Belli ki öylesin, öyleyse neden bu konuda yaygara yapıyorsun?"

Soğukkanlı konuşması beni rahatsız ediyor. Doğum kontrolü kullanmasam bile umurunda değilmiş gibi. Gerçekten herhangi bir vicdan azabından yoksun mu? Eğer hamile kalırsam beni kapı dışarı edip bebeği tali zarar olarak görür mü?

"Önce duş almak ister misin?" Beni karmakarışık düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

"Birinci? Neden? Bundan sonra ne olacak?"

"Seni tekrar alıyorum." Odamın ortasında durup burnunu saçlarıma sürttü ve beni içine çekti. "Kahrolası güller."

Tüylerim diken diken oldu ve kalçalarım kasıldı çünkü ilk yükseklikten inmemiş olsam da, bir başkasına duyulan ihtiyaç bana büyük bir güçle çarpıyor.

Yine de mantıklı yoldan gidiyorum. "Ben... ben bunun tek seferlik bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Yanlış düşündün Lenchka." Sesi şeytan kadar sakın ve bir o kadar da ölümcül.

Ve biliyorum, sadece biliyorum ki hayatım bir daha asla eskisi gibi olmayacak.

13

adrien

Kendimi Lia'nın yanından çektim .

Son bir saattir mışıl mışıl uyuyor. İlk başta vücudu gevşemişti, hafifçe benimkinin içine giriyor, neredeyse sarılıyordu ama sonra tekrar katı duruşuna geçti.

Ölüm duruşu.

Bu onun için norm gibi görünüyor, yıllar içinde geliştirdiği ve sonunda bilinçaltına düştüğü bir tür alışkanlık. İnsanlar genellikle rahatlık alanlarını, kendi yaptıkları kutularını bulur ve kendilerini içine tıkarlar.

Ama bu Lia ile ilgili bir şey. Bir yanı içine kapanmış, dünyadan kopmuş olsa da, bambaşka bir yanı sahneye tırmanıyor ve sanki göğ'e dokunmak istercesine uçuyor.

Baştan sona bir çelişki. Birini santim santim incelemeye çalışacağım.

Yumuşak hatlarını, ortasında küçük bir gözyaşı damlasının olduğu dolgun alt dudağını ve kızarmış yanaklarını bir anlığına izledim.

Onu masaya becerdiğimden beri aynı renge sahipler. Sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi, girişte böyle olmaması gerekiyordu.

Ama mesele bu. Çelik gibi kontrolüm yoktu. Kulüpte olanlardan sonra duracak iradem yoktu.

Ona elini uzatan, ona sadece dokunmakla kalmayan, aynı zamanda bunu samimi bir şekilde yapan ve sonra onu tehdit eden o herifi boğmadığım için hâlâ bastırılmış hüsranla yanıp tutuşuyordum.

O anda, hayatın birinin gözünden gitmesini görmeyi, onu boğmayı ne kadar çok arzulasam da hiç istemedim.

Geçmişime rağmen, Damien, hatta Kirill ve Vladimir gibi güçlü bir kana susamışlığım yok. Birini öldürmek benim için sadece bir araç. Eylemden zevk almıyorum; ancak, ben de ondan tiksiniyorum.

Bu sadece bir gereklilik.

Ama o sarışın herif? Evet, ciğerlerinden çıkan havanın her saniyesinden keyif alırdım.

Biri bana o zamanlar bana ne olduğunu sorsa, ben de bilmezdim. Bir an gölgelerden izliyordum - Lia'nın da belirtmekten hoşlandığı gibi bir takipçi gibi - ve sonra hayatımda hiç görmediğim kadar kırmızı görüyordum.

Ben kırmızıyı gören biri değilim. Her zaman öfkenin altımda olduğuna inandım - bu sadece görüşümü bulandıracak ve beni doğru karar vermekten caydıracak bir duygu. Aslında, Annika Teyzenin ölümü dışında, güçlü duygular hissettiğimi hiç sanmıyorum. Ondan sonra, beraberinde gelen tüm öfke ve mantıksızlık, sistemimden çıkıp yerini soğukkanlı bir kafaya bırakmış gibiydi.

Ta ki kulüpteki o sahneye kadar.

Tek görebildiğim lanet kırmızı olana kadar.

Bu kadın sadece kalıplarımı bozmakla kalmıyor, aynı zamanda çocukken veda ettiğim bir parçamı da kışkırtıyor. Beni tekrar işgal etmeden önce boğarak öldüreceğim bir parça.

Kontrolün bende olduğunu ve her zaman da öyle olacağını kendime ve ona kanıtlamam gerekiyordu.

Bu yüzden içeri girer girmez onu masaya dayadım. Benden kurtulabileceğini düşündü ve ben de öyle düşündüm. Onu devirmeden önce bir an için, içindeki öfkeyi sikip atmak ve onunla ilgili kaosu silmek gibi bir fikrim vardı.

yapmadım

Bir şey olursa, daha kasvetli, daha sert ve daha karanlık hale gelir. Sıkı amına her girişte ve pembe dudaklarından çıkan her inlemede, aramızda görünmez bir bağ oluştuğunu hissettim. Cinsel partnerlerimle bağ kuran tiplerden değilim. Sadece kullanmam ve uygun görürsem zevk vermem için oradalar. Sert, duygusuz ve talepkar olduğumu biliyorlar ama daha fazlası için geri gelmeye devam ediyorlar.

Soğukkanlı ve çabuk sıkılan biri olduğumu biliyorlar ve bu yüzden salıverildikten sonra geri çekiliyorum.

Lia'da durum böyle değildi.

Neredeyse otuz bir yıldır ilk kez, onunla işim biter bitmez bir kadını tekrar elde ettim. Karanlık bir saplantı beni ele geçirdi ve inlemelerini duymaya ve etrafımda çözülrken minyon bedeninin sarsılmasını izlemeye ihtiyacım vardı. Adımı haykırdığında ve çok fazla olduğunda tırnaklarını omuzlarıma geçirdiğinde yüzünün zevkle nasıl buruştuğunu beynime kazımak zorunda kaldım.

Aslında şu an tek istediğim onu uyandırmak ve kaldığımız yerden devam etmek. Vücudunun her santimine dokunmak, onu incelemek ve mümkün olduğunu düşünmediğı halde onu yükseklerle çıkarmak istiyorum.

Sonra... Sonunda onu yok ederdim.

Ne kahrolası bir israf.

Saçından bir tutamı parmaklarımla arasına alıp içime çekiyorum, gül kokusunun ciğerlerime dolmasına ve orada bir yer açmasına izin veriyorum. Onunla ilgili her şey yumuşak, kişiliğı bile.

Ama yumuşak olması saf olduğu anlamına gelmez. Lia, gerekirse ne zaman kendini savunacağını bilir, ancak savaşlarını dikkatle seçer.

Hayatta kalan birinin yapacağı gibi.

Geçmiş göz önüne alındığında, taktik çok mantıklı.

Ona herhangi bir seçenek sunduğumdan değil. Ya benim yolumdu ya da ölüm. Ve hayatımdaki her şeyle genellikle böyle başa çıkarken, kendimi ona farklı bir yaklaşım sergilerken buluyorum.

Kendimi tam olarak anlayamadığım biri.

Yataktan kalktım ve komodinin üzerindeki hapları not ettim. Geçen seferki konumlarını değiştirdiler, bu da demek oluyor ki son birkaç gündür onları alıyor.

Boxer külotumu giyme zahmetine girmeden mutfağa yöneldim ve buzdolabından bir şişe su çıkardım. Kapıya iliştilmiş notları incelerken ağzımın yarısına kadar durakladım.

Yiyecek satın al.

Aslında kaymadın ve bileğini kırmadın. Bu bir kabustu.

Tekrar L'ye ulaşmayı deneyin.

Düzgün bitişik el yazısını inceleyerek son ikisini kaldırdım.

Kendine kabuslarını hatırlatıyor. Hmm. Bu, terapistini son gördüğünden beri durumunun kötüye gittiği anlamına mı geliyor?

Parmağım son notanın üzerine hafifçe vuruyor ve dairedeki sığağa rağmen vücudum buz gibi oluyor.

L'yi tekrar aramayı deneyin.

L kim lan ve neden adlarını küçük kirli bir sır olarak saklıyormuş gibi baş harfleriyle yazıyor?

O onun eski sevgilisi mi? Avantajları olan arkadaş mı? Ne kadar çok düşünürsem, kulüpten gelen kırmızı o kadar hızlı geri dönmekle tehdit ediyor.

Notu buruşturup gözetleme seansımı ele vermeden önce buzdolabına geri çarptım.

Ben umurumda olmasa da, onun umursadığını biliyorum ve sonra psikanaliz seanslarından birine başlar, bu da onu gereğinden fazla incitir.

Yakında benim sansürsüz tarafımı göreceksin. Ne kadar yakında, soru. Bakışlarım oturma odasında geziniyor, o yokken Kolya ve Yan'a kamera taktıracığım yerleri fark ediyorum.

Ayrıca yatak odasında makyaj masasının hemen üzerinde bir gözetleme kamerası yerleştirmek için mükemmel bir yer olacak bir köşe var.

O haklı. Ben bir takipçiyim.

Ama ya öyle ya da cevaplar için ona işkence et. Mükemmel kötü adam değilsem neyim ben? İşleri sert bir şekilde değil, yumuşak bir şekilde yapmayı tercih ederim.

O porselen deriden kan almak yazık olur; ancak, onu işaretlemek tamamen farklı bir hikaye.

Kıçındaki kırmızı el izlerimi görmek, içimdeki canavarı, daha fazla işaretlenmeyi, daha fazla iddiayı arzulayan canavarı ortaya çıkardı.

Sadece daha *fazla*

Küçük su şişesini içtikten sonra çöpe atıp yatak odasına dönüyorum.

Lia hala ölü gibi uyuyor ama çarşaf kaymış ve mükemmel pembe meme ucunu ortaya çıkarmış.

Ve aynen böyle, yine sertleşiyorum.

Kahretsin.

Yanına uzanıp onu dikkatle izlemek için başımı dirseğime dayadım. Dayanamayıp eğildim ve çıplak memeyi ağzıma aldım, meme takıntısı olan bir genç gibi dilimi ona yasladım.

İlk başta Lia hareketsiz kalır ama sonra ölü pozisyonu bozulur ve dudakları aralanır. "Mmm..."

Ses doğrudan aletime gidiyor ve onu işkence noktasına kadar sertleştiriyor. Gözlerini açmasını umarak hafif bir rahatsızlık verecek kadar meme ucunu ısırdım ama yine inledi, eli çarşafın altında geziniyordu.

Amına dokunmasını, klitorisini o yumuşak ama erotik yolla ovuşturmasını izlemek için aşağı çekiyorum.

Tekrar olmasın.

Son kez izlemiş olabilirim ama artık ben yanındayken kendine dokunmak olmayacak.

Elimi onunkine sarıp sabitledim, parmak uçlarım onun ıslak kıvrımlarına sürtünüyordu.

"Mmmm," diye mırıldanıyor, elini kurtarmaya ve görevine devam etmeye çalışıyor.

Meme ucunu bir kez daha ısırdım ve bu sefer nefesi kesilerek uyandı, derin mavi gözleri önce hiçbir yere bakmadan yavaşça bana odaklandı.

"Ne...?" ağzımı meme ucunun etrafında ve elim onun önünü onunkinin üzerinde gördüğünde izini sürüyor.

Açık tenine kırmızı bir ton yayılıyor, boynunu, yüzünü ve hatta kulaklarını kaplıyor. Kendi kendine ima ettiği utanç duyguları ilginç ve kendimi onları zihnimin derinliklerine kazımak isterken buluyorum.

Ya da belki de gerçekten istediğim şey onun kızardığını ve benim insafıma kaldığını görmek.

Meme ucuna karşı konuşuyorum ve her nefes alışımında onun ıslak, hassas ucuna karşı kıvranmasını sağlıyorum, "Yine kendine dokunuyordun Lenoçka, ama bu yumuşak parmaklar artık seni tatmin etmiyor, değil mi? Bu kaltağa gerçekten can attığı şeyi verebilirim.

Diğer elini omzuma koyuyor. O akıllı beyninin emrettiği gibi bana direnmek, beni durdurmak, ama o ve ben bunun uzun sürmeyeceğini biliyoruz.

İyi bir sürtük mü yoksa iyi bir kız mı olacaksın, Lia?

Keskin bir nefes alarak klitorisindeki elini benimkinin altından çekmeye çalışıyor. Ama onu hapsediyorum ve biraz içeri ittiğimde nefesi kesiliyor.

Hızlı bir hareketle üzerine bindim, dizlerimi onun ayırık bacaklarının iki yanına koydum. Lia kolunun yanına düşmesine izin verdi ve "İşin ne zaman bitecek?" diye fısıldadı.

"Bu bir angaryaymış gibi davranma, Lia. Bu da yalan söylemenin başka bir şekli ve bunu takdir etmediğimi biliyorsun."

Bana dik dik bakıyor, küçücük yüz hatları hareketle buruşuyor. "Sen bir sadistsin."

"O zaman bu seni mazoşist yapar, Lenchka."

"Ben-ben değilim."

"Evet öylesin. Heyecanınızın ikimizi de kapladığını hissedebiliyor musunuz?"

Karşı duvara bakmaya çalıştı ama çenesinden sıkıca tutarak onu geri çektim. "Bunu bir daha yapma. Sana dokunduğumda dikkatini bana ver."

"Yani şimdi sadece sana bakmama izin veriliyor?"

Bunu sevdim. Aslında, o kadar hoşuma gidiyor ki, rahatsız edici ve genellikle hiçbir şeyi rahatsız edici bulmam.

Elimden geliyorsa, evet, dedim aklımdan geçen düşünceyi ele vermeyen soğukkanlı bir ses tonuyla.

"Sen bir felaketsin... ahh," diye inledi, ben aletimi girişiyle hizalarken.

"Öyleyse yoluma çıkmamalısın Lenchka. Seni mahvedeceğim, kıracağım ve seni mahvedeceğim."

"Bunu zaten yapmıyor musun?"

"Gerçekten değil, hayır. Benim o tarafımı kışkırtmamakla akıllılık edersin." Çenesini serbest bıraktım ve bir elimi arkasına koyarak onu oturur pozisyona getirdim, sonra bacaklarını savurarak dizlerimin yanına gelince aynı anda içine çarptım.

siktir et Kendini ilk kez hissediyor. Hayır, daha da iyi, onun duvarları daha davetkar ve vücudu benimkilere daha çok alışmış.

Lia haykırdı, ben onun gergin sıcaklığına güç verdiğimde ses yumuşak bir iniltiye dönüştü, kasıklarımız ellerimiz arasında tokatladı.

Lia birleştığımız yere bakıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor ve bakışlarını başka yöne çevirmeye başlıyor.

"HAYIR. Bize bak."

"Beni zorlama," diye yalvarıyor inlemeler arasında.

"Bana felaket dedin ama gerçek felaket bu Lia. Sen ve ben."

Dudaklarını ayırarak itaat ediyor ve gözlerinin derinliklerinde bir ışıltı parlayarak onları neredeyse zirvedeymiş gibi daha hafif yapıyor.

Parmaklarını kullanarak, başparmağımla baskı uygulayarak klitorisiyle dalga geçmesini sağlıyorum. Eli benimkiyle karşılaştırıldığında küçücük, onunla ilgili her şey gibi küçük ve sofistike. Benim bakanlığımla titriyor, ama ben aynı anda içine sokarken, klitorisini sevdiği şekilde ovuştururken onu çekmeye çalışmıyor.

Başını geriye atıyor, bu da gül kokulu saçlarının buklelerinin yüzüme değmesine neden oluyor. Onu içime çekiyorum ve serbest kalması için inlemesine neden olan bir ritimle onu becerirken yüz hatlarındaki tamamen terkedişini ezberliyorum.

Bu gece ikimizin de sayamayacağı kadar çok geldi ama Lia hala daha fazlasını istiyor. Geri çekilip tekrar içeri girdiğimde hala etrafımda dağılıyor.

Parmakları benimkilerin altında durdu ve bundan sonra kullanmasına izin verdiği tek isim için inledi, "Adrian... evet... evet... Adrian..."

Gırtlaktan gelen fısıltısının sesi beni kendi salıverişime gönderiyor. Tek seferde kendimi onun içine boşaltırken sırtım ve toplarım geriliyor.

Prezervatifleri sikeyim.

Bana doğru düşüyor, başı göğsüme yuva yapıyor. Birbirimizi nefes alırken ikimizin de vücudunu bir ter tabakası kaplıyor.

Yakında, daha önce yaptığı gibi benden uzaklaşmaya çalışacak ama şu anda vücudu tamamen benimkine karşı gevşek. Şimdi, uysal ve memnun görünüyor ve hatta küçük bir iç çekiyor.

Ona gerçeğin bir parçasını daha sunmak için bu huzur anını seçiyorum. Beni iliklerime kadar titreten tek gerçek.

"Ne zaman bitireceğimi sordun. Cevap asla. Seninle işim asla bitmeyecek, Lenchka."

14

Lia

Bugün provadan nasıl çıkacağımı bile bilmiyorum .

Hayatım boyunca hiç yaşamadığım türden tam bir sikişme nedeniyle, ağrılı ve sersemlemiş bir şekilde uyandım ve... bir zevk pusuyla.

Bırakın prova yapmayı, hareket bile edemeyeceğimi düşündüm.

Ama sabahın erken saatlerinde Adrian'ın bacaklarımın arasını ılık bir bezle sildiğini hissettim. Tek başına his, beni mutlak mutluluk içinde inlemeye yetti.

Uyandıktan sonra temiz bir yorgana sarılıydım ve üzerimde cinsel aktivitelerimizin izleri olan yorgan çamaşır makinesindeydi.

Komodinin üzerinde kahvaltı buldum. Şekersiz kahve, bio peynirli tuzsuz tostum ve bir elma. Bir şişe su ile ağrı kesiciler de vardı.

Kahvaltıda ne yediğimi nereden bildiğini merak etmeliyim ama mutfağında sadece bu kadar olduğu için bunu anlamak çok da zor olmaz.

Onu sorgulamak istememe rağmen, bana yatağıma kahvaltı getirmesi beni garip bir şekilde duygulandırdı. Bunu daha önce hiç kimse benim için yapmadı ve kendi evimde, daha az değil.

Ama gerçek şu ki, ortadan kayboldu.

Ne kendisinden ne de kıyafetlerinden eser yoktu. Bacaklarımın arasındaki hassas ağrı ve kıkırdaktaki kırmızı el izleri olmasaydı, onun burada hiç olmadığından şüphelenirdim. Dün gece olan her şeyin kafamda yaratılan başka bir acımasız ceza olduğunu.

Ama o buradaydı. Acımasız hamlelerini ve sonrasında garip bir şekilde ilgiye dönüşen vahşi dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. Meme uçlarım, onun onları ısırması, okşaması ve bükmesi nedeniyle hâlâ ağrıyor. Sanki beni ne kadar çıldırttığını biliyormuş gibi beni becerirken bana şaplak atmasından kıkım hala yanıyor.

Ama ben bitene kadar vücudumu tükettikten sonra gitti.

Tekrar.

Benimle işinin asla bitmeyeceğini açıkladıktan sonra normal insanlar gibi konuşamadık bile.

Beni kullandı ve gitti.

Ancak, her saniyesinden zevk alırsam, kullanılmış sayılır mı? Uyurken onun düşüncelerine dokunsam mı?

Tanrı. Belki de bu adamdan nefret ettiğimde, ondan hoşlandığım, sert tavırlarından ve pişmanlık duymadan düzüşmesinden zevk aldığım için onarılamayacak kadar kırıldım. Ortadan kaybolduğu için sevinmeliyim, hayal kırıklığına uğramamalıyım.

Bugünün provası sırasında, kafamı Adrian Volkov'la ilgili tüm düşüncelerden uzaklaştırmaya çalışarak hareketleri yaptım.

Philippe ve Stephanie dün gece haber vermeden nasıl ayrıldığım konusunda bana kulak kabarttılar. Özür diledim ama onlara gerçekte ne olduğunu ya da boş bir dairede uyanmak için hayatımın en iyi seksini yaptığımı söyleyemem.

Ve hayır, bu konuda hala tuzlu değilim.

Yine de bir şey değişti - ya da bir kişi. Ryan.

Bu sabahtan itibaren prova dışında bana dokunmaya çalışmadı. Sanki benim -ya da bir başkasının- ona yapacaklarımdan korkuyormuş gibi, gözlerime de uzun süre bakmadı.

En azından dersini aldı ve uzun zaman önce olması gereken mesafeyi koruyacak.

Lia.

Stephanie'nin sesiyle arkamı döndüm. Bana yetişti, öyle ki arabamın önünde duruyoruz, anahtarlarım parmaklarımdan sarkıyor.

Bir sigara çıkarıp yakıyor, içini çekiyor, sonra büyük bir bulut çıkarıyor.

"Ne oldu Steph? Lütfen bana başka bir gece olduğunu söyleme.

"Hayır, ama dünkü bir pislik hareketiydi." Elini kalçasına koyuyor.

"Üzgünüm. Kendimi iyi hissetmiyordum. Ve ortadan kaybolmadan önce Adrian beni bir vahşi gibi becerene kadar değildim.

Bunu bir alışkanlık haline getirip cinsel ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra sanki ben bir sürtükmüşüm gibi ayrılmaya devam mı edecek?

Lanet olsun ona.

Zaten neden bu kısma bu kadar takıldım? Ne de olsa, sırf *o gitsin* diye her şeyin olmasına izin verdim .

O bir katil, Lia. Kahrolası bir katil.

Bu hatırlatmada iğrenmenin beni ele geçirmesini bekledim. Bir katilin bana bu kadar yakından dokunmasına izin verdiğim için midemin bulanmasını bekliyorum.

Yine de hiçbir şey gelmiyor.

O kadar kırılmış mıyım ?

"Her neyse." Stephanie sanki bana inanmıyormuş gibi bana bakıyor. "Her neyse, bilmek isteyeceğini düşündüğüm bir şey öğrendim."

"Ne?"

"Dün sorduğun Rus mafya adamı. Matt'in ortağı mı?"

Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken anahtarlarımı daha sıkı kavradım. "Ne öğrendin?"

Stephanie yaklaşıyor, çevresini araştırıyor ve sonra fısıldamadan önce ağzını kapatıyor, "Görünüşe göre, Bratva'da bir üst kademedен biri. Çok daha yukarısı gibi .

Ben yutarım. Bu bilgi sürpriz olmasa da, öğrendiğimde beklediğimden farklı geliyor.

"Nereden biliyorsunuz?" Bana hakim olma korkusuyla, diye mırıldandım.

"Matt'in yordakçlarından birine bundan bahsettiğini duydum."

Stephanie gerçek bir kulak misafiri ve bir hatanın dedikodusunu seviyor.

Geri çekilip sigarasından bir nefes daha alıyor. "Şimdi kızım, neden onun hakkında bir şeyler öğrenmekle ilgilendiğini söyle bana?"

"Ben-ben değilim."

"HI-hı. Başkasına yalan söyle. Ne zaman ondan söz edilse gözlerindeki o parıltıyı görebiliyorum."

Bok. O kadar açık mıyım? "Gerçekten bir şey değil. Ben sadece... onu korkutucu buluyorum.

"Çünkü o." Kolumu okşuyor. "Asla karışmamamız gereken bir kalabalık var. O kalabalığa ait."

Çok geç Steph.

Ona güven verici bir gülümseme sundum ve arabama bindim. Eve geldiğimde acıktım, bitkin düştüm ve Adrian hakkında uydurduğum bir sürü teoriden beynim yandı.

Bana bir stratejist olduğunu söyledi, bu yüzden Stephanie'nin söylediğine göre, Bratva'nın hareketlerini çiziyor.

Tanrı. O lanet olası Rus mafyasının bir parçası.

Bu düşünceyle omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor. *The Godfather* üçlemesi dışında mafya hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bu filmler gerçeklikten çok uzak.

Gerçeği daha tehlikeli olmalı.

Islak parmaklarımı eteğime silip kodu girip içeri girdim.

Dün gece aynı masada olanları düşünmemeye çalışarak çantamı ve anahtarları giriş masasına attım. Her zerreme nasıl sahip olduğunu ve bana asla unutamayacağım karanlık bir zevk verdiğini.

Başımı sallayarak montumu asıyorum ve donuyorum.

Diğer iki katım arasında farklı bir tane var. Gri. Erkek.

Onun.

Ayakkabılarımı fırlatıp içeri giriyorum, bu sabahtan beri mideme çöken ağırlık attığım her adımda kalkıyor. Önümdeki olay yerinde ayaklarım ısıtılmalı zeminde durdu.

Adrian, mutfak ile oturma odası arasında yer alan küçük yemek masasına birkaç tabak yerleştiriyor.

Her zamanki siyah pantolonunu ve gömleğini giymişti, ilk birkaç düğmesi açılmıştı ve dün gece yüzümü gömdüğüm sert, kaslı göğsü ortaya çıkıyordu. Kolları dirseklerine kadar kıvrık, dövmelelerinin karmaşık tasarımı ortaya çıkıyor. Her ikisinin de kolları omuzlarından bileklerinin üstüne kadar uzanır. Şaşırtıcı bir şekilde, bir gangsterden bekleyeceğim gibi göğsünde veya sırtında hiçbirisi yok.

Başını görevinden kaldırmadan, "Geri döndün," dedi. Bir frittata ve büyük bir kase salata ile birkaç kesilmiş elma var.

"Ne yapıyorsun?" Durumu anlamlandıramayarak mırıldandım.

"Ne yapıyor gibi görünüyorsun? Sana akşam yemeği hazırlıyorum." Hala bakışlarımı karşılamadı. "Git ellerini yıka."

Ayaklarım beni sanki havada uçuyormuşum gibi ona doğru taşıyor ve pazısını tutuyorum. "Dairemde ne yapıyorsun, dedim, Adrian? Nasıl girdin?"

Plakaları titiz bir şekilde, hatta geometrik olarak yerleştirmeye devam ediyor. "Dün kodu girdiğini gördüm. Yapmasaydım sorun olmazdı."

"Buna kırma ve girme denir."

"Her zaman her şeyi etiketleme ihtiyacı hissediyor musun, Lenoçka?" Sert kışların rengindeki gri gözleri bu kez benimkilerle çarpışıyor. "Bu seni daha iyi hissettiriyor mu?"

"Ben şeyleri adlarına göre adlandırıyorum."

"Elbette, seni nasıl rahat hissettiriyorsa onu yap. Şimdi git ellerini yıka da yemek yiyelim."

"Ya istemezsem?"

Bir nefes bırakıyor. "Bu, savaşlarınızı seçtiğiniz durumlardan biri. Eğer yapmazsan, seni kucağıma oturtmaktan ve boğazına yemek sokmaktan mutluluk duyarım."

Ona ters ters baktım ve ellerimi yıkamak için banyoya koştum. Geri döndüğümde, jambonlu frittataya benzeyen bir tabakla çoktan oturmuş oluyor.

İç çekerek karşısına oturdum ve frittata onun içinken önümde duran salatama çatal sapladım. Ne yediğimi bilmesinden ve bana sürekli "Hey, biraz rahat yemek zarar vermez" diyen diğer insanlar gibi davranmamasından nefret ediyorum. Kendime lükslere izin vererek bu kadar ileri gitmedim.

Zirvede olmak için her zaman ödenmesi gereken ağır bir bedel vardır. Diğer birçok balerin gibi sigara içmem bile, bu yüzden katıksız kararlılık dışında iştahımı kesmenin hiçbir yolu yok.

Bir an sessizce yemek yiyoruz. İkimiz de zamanımızı alıyoruz. Ben, çünkü beni daha çabuk doyurur. Adrian, çünkü yemeğinin tadını çıkaran, her lokmayı kasten alan bir tipe benziyor. Erkeksi parmaklarının çatalı ve bıçağı nasıl kavradığını izlememeye çalışıyorum. O çok sofistike, üst sınıftan biri gibi, gangster değil.

"Salata hoşuna gitti mi?" O sorar.

Bir omuz kaldırıyorum. "Bu iyi."

"Bir bardak şarap ister misin?"

"Yani geçen seferki gibi sarhoş mu olacağım? Hayır, teşekkürler."

Dudakları bir gülümsemeyi andıran bir şekilde seğiriyor ama tam olarak orada değil. "Senin sarhoş halin daha dürüst."

"Ya da daha aptalca."

"Dürüst ile gideceğim."

Başımı kaldırıyorum, çatalım domates ve marul arasında oynuyor. "Dürüstlük mü istiyorsun, Adrian?"

Tabaklarını tabağının yanına koyar ve suyundan bir yudum alır. "Tabii, duyalım."

"Bence hastasın ve sapıksın. Senden daha zayıf birine boyun eğdirmeyi başaran, bütün kapıları suratlarına kapatan ve seninle akşam yemeği yemek zorunda kalan tiplerdensin. *O kadar yalnız mısın ?*"

Sözlerimin öfkeyi tetikleyeceğini düşünmeme rağmen, parmağını masaya iki kez vurmakla yetindi. "Beni hasta ve çarpık olarak etiketlemekten hoşlanıyorsanız, onunla gideceğiz. Ama yanılıyorsun. Aramızda yalnız kalan biri varsa o da sensin Lia."

"Yalnız değilim."

"Aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşmamız gerekecek."

"Yalnız olduğum fikrini sana ne verdi?"

"Bariz arkadaş eksikliğiniz ve olaysız hayatınızın yanı sıra, zirveye tırmandığınızda sizden nefret ettireceğini çok iyi bildiğiniz halde baleyi seçtiniz. Kıskanılma ve hakkında dedikodu yapılma süreciyle savaşmadın. Bilakis, onu kimsenin size ulaşamayacağı yalnız baloncuğunuzun derinliklerine gömmek için kullandınız."

Hayatıma ilişkin dikkatli ve ürkütücü derecede kesin analizi karşısında dudaklarım aralandı. Dikkatli olmazsam bu adam beni yutacak.

"Yaptın," diye karşılık verdim gereğinden fazla kinle.

"Ne yaptım?"

"Kabarcığımın içine ulaştın."

Kaplarını alır ve yemeğini keser. "Çünkü bu konuda başka seçeneğin yoktu."

"Ya bir seçeneğim olmasını istersem?"

"Çok geç." O sinir bozucu gözlerle bana bakıyor. "Seni çoktan sahiplendim ve geri dönüş yok."

Bu kelime karşısında parmaklarım titriyor. *Bana ait.* Ama bu korkudan değil, tam olarak belirleyemediğim başka bir şey, bu yüzden "Buna zorlama denir," diye patladım.

"Her zaman etiketlerle, Lia. Sıkıcı olmaya başladı."

"Sana söyledim. Şeylere isimlerini veriyorum."

"Sana kırılğan bir adalet duygusu sunması dışında hiçbir şeyi değiştirmez."

"Adalet kırılğan değildir."

Ah, ama öyle. Ona inananlar ya başarısız oluyorlar ya da acı gerçeklerle yüzlerine tokat yiyorlar."

"O zaman neye inanıyorsun?"

"Desenler."

Buna şaşırdım. Salatamdan bir lokma alıp yutkunduktan sonra "Bir insan kalıplara nasıl inanır?"

"Kalıplar, sonucu gerçekleşmeden önce görmemi sağlayan güçlü bir araç."

alay ediyorum. Elbette Adrian gibi biri bu tür bir gücü isterdi.

"Kabul etmiyor musun, Lia?"

"Pek değil. Sadece bu tür Şeylere ilgi duymana Şaşırmadım.

"Beni tanımaya başıyorsun. Bu bir ilerleme."

"Seni tanımıyorum Adrian ve böyle kalmasını tercih ederim."

"Neden? Kafanı kuma gömüp bunların hićbiri olmuyormuşı gibi davranabildięin ićin mi? Bunun faydasız olduęunun farkındasın, deęil mi? Ne kadar direnirsen, kendine o kadar ćok acı verirsin."

"Bırak bununla ben ilgileneyim. Benim ne hissedip hissetmediğim seni ilgilendirmez."

"Ses tonuna dikkat et, Lia." Aćık bir tehditle sesi alćaldı.

"Ya da ne?"

"Yoksa kemerimi kıćına dayayacaęım."

"Sen..."

"Devam et." Gözleri saf sadizmle parlıyor. "Ne olursa olsun, seni cezalandırmam ićin bana bir sebep söyle."

Göęsümde ateşı patlıyor ve onu yutmaya ćalışıyorum, boşına.

İsa. Bu adam gerćek bir Őeytan.

ćıkmaya ćalıřan Őeyi aęzımdan kaćırmamak ićin yüzümü salatayla doldurdum.

"Daha yavaşı," diye azarlıyor. "Yoksa hazımsızlık yaşıarsın."

"Umurundaymısı gibi."

"Tabi ki isterim. O kadar da kalpsiz değilim."

"Evet, doğru."

"Gerçekten değilim - doğru koşullar altında."

"Yerleştirdiklerini mi kastediyorsun?"

"Doğru."

"Yani senin yolun mu yoksa otoyol mu?"

"Az çok."

Alt dudağımı ısırdım ve onun tüm dikkati ve ürkütücü bir şehvet parıltısıyla onu izlediğini görünce hemen bıraktım.

"Benimle işin bittiğinde ne olacak?" Aklımı kurcalayan soruyu soruyorum.

"Olmayacağımı söyledim."

"Elbette sıkılacaksın. Herkes yapar."

"Ben herkes değilim ve beni tanıdığınız kimseyle karşılaştırmamak akıllıca olur."

Sanki bir gün onun gibi birini bulacakmışım gibi.

Luca, Adrian gibi biraz anlaşılmaz, ama o kadar yoğun değil ve ben onu her zaman bir arkadaş olarak gördüm, bu yüzden gerçekten sayılmaz.

Boğazımı temizliyorum. "Mesele şu ki, bu aşama sona erecek. Hayata dair her şey gibi."

"İşi geldiğinde bunu düşüneceğim."

"Diğerlerine de böyle mi yaptın? Zamanı geldiğinde onların kaderini düşündün."

"Diğerleri?"

"Benden önce gelenler."

"Bunu senden önce kimseyle yapmadım, Lenchka."

İçimde hem heyecan hem de korku kıvılcımları parlıyor. Nedense onun için de bir ilk olması, en azından bu konuda eşit olmamız hoşuma gidiyor. Ama onun ilki olduğumu bilmek, onları çok takdir ederken benim için bir model kırması da en kötüsünü hayal etmem için yeterli.

Bu düşünceyi uzaklaştırarak soruyorum. "Bu ne anlama gelir?"

"Ne anlama geliyor?"

Lenchka?

"Parlak ışık."

Bana böyle seslendiğine inanmayarak dudaklarımı araladım. Elbette, bu benim hayal gücümün bir oyunu olmalı. "Parlak bir ışık olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Bahsettiğim buydu."

"Ama sen benim yalnız olduğumu düşünüyorsun."

"Bu seni karamsar yapmaz. Bir gül tek başına tarladakinden daha parlak parlar."

"Beni bu yüzden mi kopardın?" Salata kasesine bakarken sesim alçaldı.

"Muhtemelen."

"Bil diye söylüyorum, en güzel güllerin en ölümcül dikenleri vardır."

Ayağa kalktı. Hareket ani değildi ama söylediklerimden kısmen pişmanlık kısmen de bundan gurur duyarak sandalyeme çöktüm.

Gururlu kısım kazanıyor çünkü çenemi kaldırıyorum. Siktir et onu. O söyledi diye korkup kaçacağımı sanıyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Yanımda duruyor, bedeni kıyamet gibi üzerimde yükseliyor. Bunun beni korkuttuğunu mu düşünüyorsun?

"Seni korkutmak için söylemedim. Ben sadece gerçekleri aktarıyorum."

"İşte senin için bir gerçek, Lia. Ölümcül dikenler beni heyecanlandırıyor."

Ben yutarım. "Ama seni yaralıyorlar."

"Buna değer." Unuttuğum yemek tabağımı işaret etti. "Bitirdin mi?"

"Evet neden?"

"Çünkü sen çılgılık atana kadar seni becereceğim, ölümcül dikenim." Bununla birlikte beni kucağına aldı ve yatak odasına doğru taşıdı.

15

Lia

boyunca bir tür rutinin içine düşeriz.

Provaya gidiyorum ve eve geldiğimde, Adrian'ı ya paket servis ya da getirdiği ev yapımı yiyeceklerle beklerken buluyorum. Burada yemek yapmadığını biliyorum çünkü onları evinden getirdiğini söyledi.

Sonra beni yatak odasına taşıyor ve ben uyuyana kadar beni sikiyor. Bazen bunu masanın üzerinde yapıyor ve her santimime sahip olduğu için kucağına oturmamı sağlıyor. Bazen de içeri girer girmez beni yakalıyor, eteğimi kaldırıyor ve girişte beni beceriyor.

Ama orada bitmiyor.

Orada asla bitmez.

Ondan sonra beni yatak odasına ya da duşa götürüyor. Bazen bana dokunmaktan kendini alamıyormuş gibi, bitirir bitirmez yeniden can atıyormuş gibi arka arkaya.

Artık dayanamadığımda, yani orgazmlarımda hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum, beni temizliyor ya da duşa götürüyor. Tamamen rahat olmamı sağlıyor ve bazen gece boyunca bana istediği gibi dokunabilmesi için sadece bir gecelik veya uzun bir gömlek giyse de beni giydiriyor.

Yatağın kendi tarafıma kayarak ya da sırtım ona dönük olarak yatarak ondan uzak durmaya çalışıyorum. Ama beni uyardığı anda, kıvranan ve daha önce sahip olmadığım bir rahatlama için yalvaran yanımdayım.

Sadece onun yaratabileceği zevkin bağımlısı olmam çılgınca. Onun kaba kaba muamelesini ve vahşi düzüşmesini nasıl arzuluyorum.

Belki de haklıdır. Belki de ben bir mazoşistim. Çünkü tek düşünebildiğim her gece ne yapacağı. Beni nasıl alacak, bana şaplak atacak ve dünyamı ateşe verecek.

Ancak sabahları ayrılır. Her sabah, bir hırsız gibi dışarı çıkıyor. Sanki onun sürtüğüymüşüm ve benimle görülmek istemiyormuş gibi.

Lokantada ilk akşam yemeğimizi yediğimizden beri beni bir daha asla dışarı çıkarmadı. Ben de istemedim çünkü bu, onunla bir tür ilişki istediğim anlamına gelir.

Yapmıyorum.

Tek beklediğim onun sıkılıp beni rahat bırakması.

Yine de sıkılmışa benzemiyor. Bilakis, vücuduma olan iştahı günler geçtikçe artıyor ve neredeyse geldikten hemen sonra beni tekrar götürdüğü noktaya geliyor. Kolayca uyarılıyor mu veya güçlü bir dayanıklılığı var mı bilmiyorum ama yavaş ama emin adımlarla onun ritmini taklit ettiğimi biliyorum.

Beni ona alıştırdı - hatta bağımlısı yaptı - böylece tüm repliklerim bulanıklaştı.

Kendime bunun yanlış olduğunu, Adrian gibi bir erkeği bu kadar şehvetle ya da bu kadar terkederek istememem gerektiğini söylüyorum. Yine de bunu durduramayacağımı da biliyorum. Bu sadece onun tehditleri ve üzerimdeki görünmez kontrolü yüzünden değil.

Hayatıma girdiğinden beri provalarım daha yumuşak ve kolay hale geldi. Hiçbir karakteri Giselle kadar kavramadım. Bir bakıma, durumumu ona yansıtıyorum. Beni incitebilecek çok daha güçlü bir adamın eline düşmekten başka seçeneğim olmadığı gerçeği.

Tek fark, ne yapacağımı bilmem.

Sadece fiziksel olan bir şey.

Adrian'ın benimle olan tek bağlantısı, onun çılgın seks dürtüsünü tatmin edebilmesi için vücudumu uyarması. Ama Giselle'in karakterini anlamak için elimizdekileri kullanıyorum.

Stephanie ve Philippe bile bunu fark etti. Yönetmen bana şimdiye kadarki en sevdiği performans olduğunu söylüyor ve ilk kez katılıyorum. İlk defa, daha iyisini yapabileceğimi düşünmüyorum.

Stephanie ve Philippe artık onların gece eğlencelerine katılmadığım konusunda beni azarlayıp duruyorlar. Kendi eğlenceme sahip olduğumu çok az biliyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse? Bir kulüpte olmaktansa evde sessiz geceler geçirmeyi tercih ederim.

Pekala, tüm seksle olabilecekleri kadar sessiz.

Onun dışında Adrian'la geceler sakın geçiyor. Sohbeti başlatan kendisi olsa bile sözlerini minimumda tutuyor.

Provam hakkında konuşuyoruz ya da bana nasıl olduğumu soruyor ve sonunda gereğinden fazla konuşuyor oluyorum. Bale ve klasik müzik benim tek takıntım, sinirlerimi yatıştırmak için sonsuza kadar konuşabileceğim tek şey. Adrian bunu öğrendiğinden beri yaşlı bir çiftmişiz gibi günümün nasıl geçtiğini soruyor.

Bir keresinde karşı çıkıp gününün nasıl geçtiğini sorduğumda tek kaşını kaldırdı ve "Bilmek istediğinden emin misin?" dedi.

Hayır, yapmadım. Onun ne olduğunun ve ne yaptığının hatırlatılmasını gerçekten istemiyordum. Onunla akıllara durgunluk veren bir kimyaya sahip olduğum bir yabancıymış gibi davranmam, her gece onun içimde olmasını kolaylaştırıyor.

Sadece bir yabancı.

Provanan eve dönerken yeni külot almak için bir butiğe uğradım. Adrian, kendim çıkaracağımı söylediğimde bile benimkilerin çoğunu yırttı.

Bir sıra kırmızı iç çamaşırının önünde sendeleyerek dekolterilerini ve görünmez dantellerini incelemek için uzandım. Onlara dokunmadan önce elimi geri çektim. Tanrım, ne yapıyorum? Gerçekten Adrian için iç çamaşırı giymeyi düşünüyor muyum?

Arkamı dönüp rahat iç çamaşırı reyonuna gitmek üzereydim ki yanımda biri belirdi.

İlk başta, çok yaklaşan yabancılardan biri olduğunu düşünüyorum ama sonra kulağına bir telefon tutarken deri ceketini ve çok alçak giydiği siyah şapkasını tanıyorum. Sonra burun deliklerim tanıdık bir kokuyla doldu: çamaşır suyu.

"Luca?" Fısıldıyorum.

"Bana bakıp sürekli giysilere bakma, Düşes. Takip ediliyorsun."

İleriye bakıyorum, parmaklarımı kırmızı iç çamaşırının üzerinde gezdiriyorum. Gerçekten takip ediliyor muyum? Adrian'ın lanet bir takipçi olduğunu biliyordum. Birkaç kez siyah bir araba ve koruması Yan'ın gölgesini gördüm ama bunların tek seferlik olduğunu sanıyordum. Daha iyi bilmeliydim.

Luca soğukkanlı sesiyle, "Telefonunu çıkar ve onunla konuşuyormuş gibi yap," dedi.

Dediğini yapıyorum, bir elim iç çamaşırimda, diğer elim telefonu kulağıma tutuyor. Luca, toplum içinde yakalanmamak için her zaman dikkatlidir. Bu yüzden son zamanlarda sadece telefonda konuşuyoruz. Ya da en azından Adrian devreye girmeden önce.

"Neden beni geri aramadın?" Sesimdeki kırgınlığı gizlemiyorum. Son birkaç haftadır bir arkadaşına gerçekten ihtiyacım var ve sahip olduğum tek kişi o.

"Ülke dışındaydım. Ayrıca, tuzaklarla dolusun, Düşes. Sana başkan kadar yaklaşmak zor."

"Ne?"

"Adrian hepinizin canını sıktı. Telefonunuz, sizin eviniz. Araban bile."

Bilgi beni derinden etkiliyor. Adrian bir takipçi olmasına rağmen neden her şeyi dinleme zahmetine girsin ki? Bana sahip, değil mi? Neden her hareketimi kaydetmesi gerekiyor? Sonra başka bir farkındalık beni vuruyor.

"Bekle... Adrian'ı nereden biliyorsun?"

"Senin hakkında her şeyi biliyorum, Düşes. Birbirimizin arkasını kollayacağımıza söz vermiştik, unuttun mu?"

Evet. Eski hayatlarımızdan kaçtığımızdan beri, kim olduğumuzla belirlenmeyen yeni bir başlangıcımız olacağını söyledik. Luca benimkinden tamamen farklı bir yol seçti.

"O..." Yutkundum. "O tehlikeli, Luca."

"Ben de tehlikeliyim."

"HAYIR. O *gerçekten* tehlikeli."

Ondan kurtulmak için yardımına ihtiyacın olacağını düşündüm. Onu mu savunuyorsun?"

duraksıyorum. Adrian'dan kurtulmak istiyorum ama Luca'nın yöntemlerine başvurmak doğru yol değil. Bunun Adrian gibi davranmaktan hiçbir farkı yok.

Luca beni kendi dünyasının dışında tutuyor olsa da, onun karanlık insanlarla karanlık işlere bulaştığını biliyorum. Adrian'a çok benziyor ama onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum.

"Onu savunmuyorum," diye mırıldandım.

"Yani ondan kurtulmak istiyor musun?"

"İnsanlara zarar vermeyi sevmiyorum, Luca."

"Bazen mecbur kalırsın yoksa sana zarar verirler."

Sessiz kalıyorum, en sevdiği sözler üzerine kafa yoruyorum. Luca her zaman hayat ve insanlarla ilgili bu felsefeye sahip olmuştur.

Adrian'dan kurtulacağım.

Sözleri göğsümde garip bir sıkışmaya neden oldu. "Kimseye zarar vermek istemediğimi söyledim."

"Sadece senin yüzünden değil, Düşes. Çalıştığım insanları hatırlıyor musun? Gitmesini istiyorlar."

"Ama neden?"

"Çünkü bir şeyler hakkında çok şey biliyor ve eğer giderse kardeşlik zayıflayacak."

Luca'nın rastgele işverenleri gibi insanlar onun gitmesini istiyorsa, o gerçekten bir üst kademedir. Adrian ne tür bir işle uğraşıyor? Hayatının o

kısmına karışmamayı kendime misyon edindim ama bu en akıllıca karar mı?

"Ondan kurtulmadan önce ona göz kulak olmanızı istiyorum, Düşes."

"Ne?" tısladım.

"Beni duydun. Şüpheli bir şey olup olmadığını bilmek istiyorum. Şu anda ona en yakın kişisin ve onun sistemini çözebilecek tek kişisin."

"Onun sistemi mi?"

"Herkesi ve her şeyi izlediği, olayları olmadan önce tahmin ettiği bir sistemi var."

desenler. Adrian'ın onlara inandığını söylediğini hatırlıyorum. Bu yüzden o bir stratejist.

Elimi iç çamaşırına koyarak başımı hafifçe salladım. Senin casusun olmayacağım Luca.

"Neden?"

"Ben Adrian. O bilecek.

"Yapmayacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Senin yüzünden kör oldu."

Dudaklarım ayrıldı. "Benim tarafımdan kör mü edildin? Dalga geçiyor olmalısın."

"Değilim. Titiz Adrian Volkov hayatında ilk kez bir kadının yaklaşmasına izin veriyor. Bu bir zayıflık değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

Adrian'ın zayıf noktası olmam fikrinden hoşlanmıyorum. Luca konuştuğu onu susturmak istiyorum.

"Yapman gereken tek şey başından beri yaptığın gibi davranmak. Onun böceklerini bulmaya çalışmayın ve parmağının altından çıkmayın."

"HAYIR."

"Lia..." sesi yumuşadı. "Söz verdiğimiz şeyi unuttun mu?"

"Yapmadım ama bu oyunun bir parçası olmak için de kaydolmadım."

"Uzun zaman önce kaydoldunuz."

"Ne?"

"Ailenin ölümünün arkasında kimin olduğunu sana söylememi ister misin?"

Sanki vahşi bir hayvan uyanmış gibi hızlı bir gümbürtü göğsümü ele geçiriyor. Uzuvarım titriyor ve sanki çocukkenki gibi kara kutu üstüme kapanıyor. "Bilirsin?"

"Sana öğreneceğimi söyledim ve sözümü tuttum."

"Kim o?" O günden kalma sesler, sessizlik, çığlıklar, sessiz ayak sesleri geri gelirken sesim titriyor. Sertlikleri kulaklarımı çınlatıyor ve ayakta kalabilmem için her şeyim gerekiyor.

"Böyle olmaz, Lia. Bana istediğimi ver, ben de sana ihtiyacın olanı vereyim."

Bununla döner ve ayrılır. Sözlerinin ardındaki anlam bende kaldı.

Sana ihtiyacın olanı vereceğim.

Luca mükemmel bir şekilde ifade etti. Ailemin ölümlerinin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmanın, küçüklüğümde beri beni rahatsız eden şey olduğunu herkesten çok o biliyor.

Bu yüzden o içgüdüsel kabusları görüyorum ve o hapları alıyorum. Bu yüzden yaşamaktan ve ölmekten çok korkuyorum.

Ve kendimi özgür kılmak, nihai bir varış noktası seçmek için şeytanın kendisini gözetlemem gerekiyor.

16

adrien

tükeniyor .

Aslında, park yerinde Lia ile ilk karşılaşmamızdan beri zamanım daralıyor. Başkası olsaydı başladığı gibi bitirirdim.

Ama değil.

Son dört hafta boyunca, ondan istediğimi alıp gitmek için kendimle pazarlık ediyordum. Orijinal plana göre onu kurtların önüne atmak.

Ama onu her gördüğümde, içine gömüldüğümde ve ona sahip olduğumda, daha fazlasına aç kalıyorum. Şimdiye kadar onu sistemimden atmış olacağımı düşünmüştüm, ama tam tersi bir etki yarattığı kanıtlanıyor. Ona her dokunduğumda, daha fazlasını özlüyorum ve bir yanım bunu bir sonraki adıma taşımak ve ona gerçeklerimden birini daha sunmak istiyor. Ya onu daha çok şüphelendirecek ya da kendini tamamen bana verecek.

Şimdi, onun hakkında nasıl davranılacağına dair başka seçenekleri ciddi olarak düşünüyorum. Sergei ve Igor ile akşam toplantısı istediğimden daha uzun sürüyor. İkisinin de İtalyanlar hakkında ilerleme raporlarına ihtiyacı var, bu hayata dahil olmaması gereken bir balerin yüzünden henüz masaya getirmediğim bir şey.

Ama onu çoktan içeri sürükledim. Beni öldürürken gördüğü gün başlamış olabilir ya da sahnede parlamasını izlemeye gittiğim gün

başlamış olabilir ya da onu ilk öptüğümde ya da onu becerdiğimde kaderi belirlenmiş olabilir.

Her halükarda, Lia Morelli içeride.

Neler olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayabilir ama onun ve benim hayatım onun bilebileceğinden daha yakın bir şekilde iç içe geçmiş durumda.

Hala kardeşlikten ve içindeki her şeyden yeterince uzakta olduğu gerçeğine tutunuyorum. O balede kendi işini yapıyor ve ben de sahne arkasında benimkini yapıyorum.

Sergei ve Igor ile uğraşmak zor değil. Başarısız olmadığımı biliyorlar. şimdiye *kadar* Luciano'lar hakkında bir şey istiyorlarsa, alacaklar. Sadece yöntem değişmiş olabilir.

Yan, arabaya biner binmez sıkılmış bir iç çekti. Kolya ise kaşlarını çatarak dikiz aynasından bakışlarımı karşılıyor. "Daha ısrarcı oluyorlar."

"Onları meşgul edeceğim." Saatile bakıyorum. Saat onu geçiyor, yani Lia muhtemelen derin bir uykuda.

Uzun toplantıların canı cehenneme.

Lia'yı izleyen Boris'i çeviriyorum ve bir çalıştan sonra telefonu açıp sert Rusça, "Patron" diyor.

"Bugün olağandışı bir şey var mı?" Aynı dilde soruyorum.

"Her zamanki gibi." Duruyor. "Eve gitmeden önce bir iç çamaşırı dükkanına uğradı."

Onun iç çamaşırı içinde olduğunu düşündüğümde, kaşlarımın kalkmasına ya da pantolonuma baskı yapan ereksiyona engel olamıyorum. Lenchka'm iç çamaşırı alıyordu.

İlginç.

Her zaman düz iç çamaşırları giyer ve benim için presentabl olmak için yolundan hiç çıkmadı. Umurumda olduğundan değil ama şu anda bunun için çabılıyor olması olması gerekenden daha fazla ilgimi çekiyor.

"Başka bir şey var mı Boris?"

"Sıra dışı bir şey yok patron."

Parmağımı uyluğuma vurarak telefonu kapatıyorum. Lia iç çamaşırı satın aldı ve ben onu açmak için orada değildim - ve o. Sergei ve Igor şimdiye kadarki en kötü zamanlamaya sahipler.

"Sayın."

Kolya'nın sesiyle başımı kaldırdım. Yan sigara içiyor ve sigarayı ne zaman yaktığını fark etmedim bile. iç çekiyorum "Söndür şunu, Yan."

"Neredeyse bitti." Duraksadı, sonra sonradan aklına gelen bir şey olarak ekledi, " *Efendim.* "

Yan. Kolya ona dirsek atıyor.

"İyi. Her neyse." Yan son bir kez nefes aldı ve homurdanarak pencereden dışarı fırlattı. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun Kolya? Elbette, hepimiz kulağız.

Kıdemli gardiyanım onu görmezden gelerek bana odaklandı. "Sergei ve Igor'un sabrı ancak bu kadar uzun sürebilir."

"Biliyorum." Pencereden şehrin ışıklarına bakıyorum.

"Biliyorsan, neden harekete geçmiyorsun?"

Kolya, seni piç kurusu! Lia'yı incittiğini mi ima ediyorsun? Yan onaylamaz gibi geliyor. "Hiçbir şey yapmadı."

"Onu incitip incitmemem seni ilgilendirmez. Ve ne zamandan beri onun savunucususun Yan?" Sesim normalden daha sert.

O... masum, Patron. Hak edecek hiçbir şey yapmadı..." diye sözünü kesiyor.

"Ben?" Onun için bitiriyorum.

"Ben öyle demedim."

"Gerek yoktu."

Ve bir bakıma haklı ama masum olması onu kaderinden muaf tutmuyor. Ancak Yan gibi insanlar yine de vicdanlarını rahatlatmaya çalışacaklar. Buna hiç sahip olmadım - yani bir vicdan - bu yüzden endişelenmiyorum.

Araba Lia'nın park yerinde duruyor ama hemen inmiyorum. Bunun yerine, her iki korumama da odaklanıyorum. "Lazlo Luciano'da olabildiğince çok adama ihtiyacım var."

Kolya, "Onu zaten izliyoruz," diyor.

"Bu yeterli değil. Günlük alışkanlıkları, sık gittiği yerler ve hatta uyanma ve yatma zamanı hakkında tam bir rapora ihtiyacım var. Yemeklerini ve yaşam tarzını öğrenmek ve bilgisayar korsanlarının onun ve eşinin telefonlarına ve dizüstü bilgisayarlarına girmesini istiyorum. Alt patronunun şüphelenmesine izin vermeyin, çünkü o Lazlo'dan daha paranoyaktır ve en ufak bir tetikleyicide tepki verir. Hata istemiyorum."

"Ama neden?" Yan kafasını bana doğru çevirdi. "Bu bilgi bize ne verecek?"

"Başka bir plan yapıyorum." Ve bununla, arabadan indim.

Lia'nın dairesine varmam uzun sürmedi. Karanlığa ve onu uyurken bulmaya tamamen hazırım. Boris'e akşam yemeği yiyip yemediğini sormadım ve Sergei ve Igor ile görüşme sırasında güvenlik kameralarını kontrol edecek zamanım olmadı.

İçeri girer girmez girişteki otomatik ışık sönüyor. Arka planda çalan düşük senfonik müzik var. Ufak tefek vücudunu kanepede yatarken bulunca şaşırdım. Lia, eli kulağının altında, yan yatmış uyuyor ve tüylü bir yün battaniyeyle örtülü.

Dudakları hafifçe aralanmış ve bacakları arkasında kıvrılmış. Çok yumuşak, çok kırılabilir görünüyor, benim Lenchka'm. O da aynı kolaylıkla işaretlenebilir ve benim o yanım, ağırlık vermemem gereken parçam bunu talep ediyor.

Müziği uzaktan kumandayla kapatıyorum ve onu yatak odasına taşımayı planlıyorum ama ses kesilir kesilmez gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Dik oturuyor ve bakışları benimkilerle buluştuğunda, büyüleyici maviliğin derinliklerinde panik ve başka bir şey dönüyor.

O bakıştan nefret ediyorum. Bana ilk tepkisi olmasın diye onu silmek istiyorum.

Bir aydan fazla zaman geçti ve beni hâlâ ilk kez resmettiği kötü adam olarak görüyor. Başlangıçta etiketleri umurumda olmasa da, şimdi etrafımdayken ona cinsel olarak dokunmak zorunda kalmadan gardını indirmesini istiyorum.

Lia benim dokunuşumdan zevk alabilir ve hatta ahlaksızlığı arzulayabilir ama etrafını hala dikenli tellerle ve geçen gün bahsettiği ölümcül dikenlerle çevreliyor.

Yok etmeyi planladığım teller ve dikenler.

Adrian, dedi usulca, saçını kulaklarının arkasına sıkıştırarak. "Gelmeyeceğinizi sanıyordum."

"Buradayım, değil mi?"

Tavrı sertleşiyor, narin yüz hatlarından tüm yumuşaklık arınıyor. "Ne kadar süreliğine? Sabaha kadar?"

"İstediğim kadar."

"İstediğin gibi gelip gidemezsin. Ben senin fahişen değilim."

"O zaman sen nesen?"

Yanakları koyu kırmızıya döndüğü için kayıtsız ses tonumun onu kızdırdığını söyleyebilirim. "Senin hiçbir şeyin olmak istemiyorum."

"Tam tersi olmadığından emin misin?"

"Kelimeleri ağzıma sokmayı bırak, seni deli, hasta piç."

"Bir vuruş."

"Sana olduğun kişi dediğin için mi?"

"Mantıksız nedenlerle kendine kızdığın ve hıncını benden çıkardığın için. Şimdi buraya gel."

"HAYIR."

"İki. Bir saniye sonra size söyleneni yapmazsanız, sayı artmaya devam edecek."

Bana bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Üç. Görüyorum ki şaplak atmanın artık senin üzerinde bir etkisi yok. Alıştın mı cezalarına, Lenchka?"

"Yardıma ihtiyacın var, tamam mı?"

"Dört. Ve sen de görüyorsun çünkü o beklentiyi güzel gözlerinde görebiliyorum."

"Buna nefret denir."

"Beş." Bir saniye duraklıyorum. "Altı." Bir diğer. "Yedi."

Yüzü daha da kızardı ve kendini kurtarmak için gururuyla savaştığını söyleyebilirim. Geri adım atmayacağımı biliyor ve bu tavrını sürdürürse sonu onun için kötü olacak.

Sonunda, gözleri alev alev parlayarak ayağa kalktı. "İyi. Şaplak at ve beni rahat bırak.

"Oh hayır." Kemerimi çözüp dışarı çıkarıyorum. "Yöntemlerimi geliştiriyorum."

17

Lia

Bir adrenalin dalgası uzuvlarımı kasıyor ve acil bir ihtiyaç damarlarımda nabız gibi atıyor.

Koşmak.

Saklamak.

Koş ve saklan.

Ama olduğum yerde dondum.

Adrian'ın elindeki kemere bakarken tek bir kasım hareket etmiyor. Onu erkeksi parmaklarının etrafına iki kez dolayarak benim için neler hazırladığını gösteriyor.

Bacaklarım yerine kilitlendi ve dün gece kışkırmadaki el izleri zonklamaya, karıncalanmaya ve *yanmaya başladı*.

Şimdi anlıyorum ki onu kışkırtmamalıydım, bunu kazanacağımı ve zarar görmeden çıkacağımı düşünecek kadar kendime güvenmemeliydim. O ve ben satranç tahtasının farklı taraflarındayız ve aynı oyunu oynamamıza yer yok.

Luca'nın bana anlattıklarından sonra, en iyi halimi almalıydım, Adrian'ı izlemek için radarın altından uçmalıydım ama hüsrانım beni yendi.

Çünkü her gece bana sahip olmasına ve her ihtiyacımı karşılamasına rağmen, sabah geldiğinde, gecelerini birlikte geçirdiği bir fahişeden başka bir şey değildim.

Bu yüzden ona karşı çıktım ve bu yüzden şimdi bedelini ödeyeceğim.

İşte o zaman, hala kemerine odaklanmış halde başımı yavaşça salladığımı fark ettim.

Beyaz bir gömlek ve affetmeyen gözlerinin rengiyle uyumlu koyu gri bir pantolon giymiş, hayattan daha iri görünüyor. Adrian her zaman hesaba katılması gereken bir güç, güzel bir manipölasyon ustası olmuştur. Sanki saldırmadan önce insanların gardını indirmesine yardımcı olmak için yakışıklı bir yüzle doğmuş gibi.

Ben şu anda o insanlardan biriyim.

Çünkü benim peşimden geldiğine ve tamamen kapana kısıldığıma dair hiçbir şüphem yok.

"Kanepeye bakacak şekilde dizlerinin üstüne çök, Lia." Sesinin sert tonu, sert omurgamdan aşağı dalgalanan bir şok gönderdi.

Başımı sallamaya devam ediyorum, göğsümde bir korku kıvılcımı parlıyor. Eli sadece bana şaplak atarak ölçülemez bir ıstırap getirdiyse, kemeri tam bir işkence olacak.

"Cezanı şimdi çekersin ya da..." sözünü kesti, bakışları çıplak kalçalarımda geziniyordu. Kışımın altında biten, külotumu zar zor gizleyen pamuklu bir gömlek giyiyorum. Üst düğmeler açık ve yakanın malzemesi ayaklarımı örten kabarık çoraplarla aynı.

"Ya da ne?" diye mırıldandım, yoğun incelemesi altında kıvranarak.

Bakışları tekrar yüzüme kaydı. "Ya da daha sonra, sayı arttıkça alabilirsin."

"Bunun gerçekten bir seçim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İki seçeneğiniz olduğundan beri. Daha az acı vereni seçmek sana kalmış."

"İkisi de acı verici."

"Doğru ama biri kesinlikle diğerinden daha merhametlidir."

Merhametli olmaktan başka her şeydin, Adrian. Sen hastasın."

"Ve etiketlerin sıkıcı ve tekrarlayıcı olmaya başladı, Lenchka." Saçımdan bir avuç aldı ve beni döndürüp dizlerimin üzerine ittiğinde havladım. Gömleği tek seferde kafamdan geçirirken halıya batıyorlar.

Tüylerim diken diken olurken nefesim kesildi. Göğüs uçlarım hassas tomurcuklara dönüşüyor, çekirdeğimdekine uyan bir ritimle zonklıyor ve nabız gibi atıyor.

Adrian gömleği bir kenara fırlattı ve ağrıyan göğüs uçlarım yüzeyle buluşsun diye beni kanepeye doğru itti. Bu eziyet duygusuyla inlememi bastırıyorum. Ne kendimle ne de onunla ne kadar mücadele etsem de, bana sanki benim sahibimmiş gibi dokunduğu an, damarlarımda hastalıklı bir zevk dolaşıyor.

Elini kanepeye benim arasına uzattı, sonra acı verecek kadar sert bir meme ucunu çimdikledi ve ben kırık bir inilti bırakana kadar başparmağı ve işaret parmağı arasında döndürdü.

"Her zaman duyarlı ve duyarlı, Lenchka'm. Sırılıslam sırılıslam olana kadar pembe göğüs uçlarına işkence etmem hoşuna gidiyor mu?"

"Mmm..."

"Gelecek olana yönelik hazırlığı ve küçük amcığında yarattığı beklentiyi seviyor musun?" Meme ucumu tekrar bükte ve kaba sözleriyle birleştğinde bu hareket beni neredeyse delirtti.

"Aman... Tanrım... Adrian..."

"Evet ben. Sadece ben." Saçımdan bir avuç alıp beni geri çekerken sesi alçaldı. Havada asılı kaldım, iki elimle kanepeli kavrarken o bana bakıp meme ucumu çimdiklemeye devam ediyor. "Söyle."

"Söyle... ne-ne?"

Uğruna ıslanabileceğin tek kişinin ben olduğumu. Meme uçlarına işkence etmesine ve tükenene kadar sıkı amını sikmesine izin verdiğin tek kişi."

Sözlerinin etkisiyle bacaklarım birbirine kenetlendi ama denesem de konuşamıyordum.

Parmakları kafa derimi deliyor ve kararmış gözleri benimkileri samimi bir kafes içinde tutarken, tutuşu acımasız, pazarlık edilemez hale geliyor. "Söyle, sadece sen varsın, Adrian."

"Bu... sadece... sen... Adrian..."

"Sana dokunabilecek tek kişi benim, değil mi Lenchka?"

"Evet..."

"Tamamen bıraktığın tek kişi mi?"

"Evet."

"Seni cezalandıran tek kişi mi?"

"Evet..." Sözlerimin ne kadar doğru olduğu karşısında dehşete düşerek kısaca gözlerimi kapattım.

Nasıl... özgürleştirici.

Adrian beni saçımdan aşağı itiyor, böylece yanağım kanepenin sıcak yüzeyiyle buluşuyor, sonra beni serbest bırakıyor. Ama ortadan kaybolmuyor, hem bir tehdit hem de bir söz gibi arkamda duruyor.

Elini k lotuma doladı ve kalçalarımın i ini heyecanla kaplayan vahşi bir  eki le onları yırtıp attı ında havladım.

"    ama ırımı mahvetmeyi bırakır mısın?" nefes alıyorum

"Yoluma çıkan her şeyi mahvedece im." Sakince söylediği sözler sırtımda keskin bir sızıya neden oluyor, dile getirilmeyen niyeti beni d   mliyor.

Adrian'ın tehlikeli, katil ve aynı zamanda acımasız olduğunun gayet iyi farkındayım. Bu yüzden yoluna çıkarsam beni bile mahvedece inden hiç   phem yok.

Bu düşünce hayalet gibi parmaklarını boynuma doladı. Adrian onu g zetledi imi   renirse beni bo maktan, parçalamaktan  ekinmez.

Beni  ld r.

Yumru u tekrar saçlarımı sıktı ve dikkatimi şimdiye çekti. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

Çok az külotum kaldı, diye patladım.

"Yenilerini alabilirsin." Kula ıma doğru fısıldarken sesi alçaldı, " imdi say."

Kı ıma ilk darbe gelmeden önce havada bir hı ırtı yankılanıyor. Haykırıyorum,  ı lı ım duvarlarda yankılanıyor.

Vay be.

Bu daha önce hissetmedi im kadar acıtıyor. Cildim kırılıyor gibi ama değil. Ağrı, hava ile kemeri arasında sıkı ıp kalır.

"Yeniden ba layaca ız, Lia."

"B-ama neden?"

"Sana saymanı söylemiştim."

Kemeri tekrar kıcıma indi ve ilkinden bile beter, derimi yakıyor ve onun altında kendine bir yer oyuyor.

"Yeniden başlamalı mıyım?" Sesi soğukkanlı ama bundan daha zalim olamazdı.

"Bir..." diye sızlandım.

Hışırıtı. Tokat.

"İki!" Çığlık atıyorum, gözlerimde yaşlar birikiyor ve düzensiz nefesim kanepeden sekiyor.

Tokat.

"Ahhh...üç..." Bacaklarım titreyip midem bulanırken sesim kesildi.

İşte o zaman hissediyorum.

Karnımdaki derin kasılma ve kıvrımlarımdan geçmeye çalışan sert bir parmak.

"Mmm. Zevk için acıya ihtiyacın olduğunu biliyordum, Lia.

"Hayır...hayır..." Parmaklarını kaydırıldığı kanıtı, bu başlamadan önce sadece birkaç kez beni masaya yüzüstü ittiğinde ve geri çekilmeden aldığımda hissettiğim uyarılmayı, derin karıncalanmayı silmek istiyordum.

Ancak, şimdi, yoğunlaşmış, var olduğunu hiç düşünmediğim yeni bir yüksekliğe ulaşmış gibi görünüyor.

Aman Tanrım.

Gerçekten bende bir sorun mu var? Bu yüzden mi onun sapkın cezasına ve sadist egemenliğine bu şekilde tepki gösteriyorum?

İstediğin kadar inkar et Lia ama amın ne istediğini biliyor.

Hışırıtı. Tokat.

Hışırtı. Tokat.

Kıçım zonkluyor ve heyecanım parmaklarını kaplamaya devam ediyor. Utanmadan. Acımasızca.

"Dört...beş..." Beni tekrar kırbaçladığında sesim gırtlaktan gelen bir ağlamayla bitti. "Altı!"

Şu an hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Gözyaşlarım kanepeyi ıslatıyor ve ağzıma sızarak bana tuz tadı veriyor. Cildimi ve yanan kıçımı bir ter tabakası kaplıyor.

Keşke hepsi bu kadar olsaydı.

Keşke sadece acıdan ağlıyor olsaydım, ama amım kıçımda patlayan alevler kadar şiddetli bir ihtiyaçla nabız gibi atıyor. Serbest bırakılmak için serbest bırakma pençelerine duyulan ihtiyaç.

Havadaki kemer sesi, yaklaşan vuruşa daha fazla eziyet ve beklenti katıyor. Tenimle buluştuğunda ağlıyorum, "Yedi..."

Bittiği için rahat bir nefes almak istiyorum ama amımdaki ağrı buna izin vermiyor. Kırbaçlama bir şey başardıysa, beni kesinlikle ateşledi, karıncalandırdı ve kahrolasınca kıpır kıpır oldu.

Kemer yere çarptı ve Adrian saçımı bıraktı. Sanırım sonunda işi bitti ama arkamdaki halının üzerinde dizlerinin üzerine çöktüğünü hissediyorum.

Ben daha ne yaptığını izleyemeden, elleri ağrıyan kıçımı yanaklarımı kavradı ve onları ayırdı. Acı, rahatlama ve başka bir şey yüzünden inliyorum.

"Adrian..." Hıçkırdım. "Ben, lütfen."

"Lütfen ne, Lia?"

"Bilmiyorum."

"Tabii ki. Sadece kabul etmek istemiyorsun."

" Lütfen ... "

"Lütfen gelir misin?"

Dudaklarımı büzüp gözyaşlarımın tadına bakıyorum.

"Söyle Lia."

Başımı hafifçe sallıyorum.

"Bana ne kadar meydan okursan, ben de seni o kadar çok inkar ederim."

"Söyleyemem."

"Evet yapabilirsin. Benimle zevkine sahip çıkmalısın, yoksa hiçbirini alamazsın.

Arkamdan ona bakıyorum. Benim küçücük bedenime kıyasla o kadar geniş ki, hem korkutucu hem de baştan çıkarıcı.

O adam sanki her zaman olması gerektiği gibi benden alacak, sadece istediği için bana sahip olacak, ama aynı zamanda sert bir şekilde geri vermeye de istekli.

Ancak, bunun için çok yüksek bir bedeli var - tam teslimiyetim.

"Gelmeni mi sağlamalıyım yoksa seni sıcak ve rahatsız mı bırakmalıyım?"

Ben yutarım.

"Bütün gece kendine dokunmaman için seni bağlayacağım, Lia."

Dudaklarım titriyor. "Yapma..."

"Kahrolası kelimeleri söyle."

Titrek bir havayı içime çekiyorum. "Lütfen..."

"Lütfen ne?"

"B-gelmemi sağla," diye fısıldadım.

"Bunu duymadım."

"Ben gelmek istiyorum."

Yüzü, doğruca zonklayan göğsüme çarpan güzel, acımasız bir gülümsemeyle kırıştı. "Orada. İyi kız Lenočka."

Ve bununla birlikte bacaklarımın arasına daldı, sıcak dilini kıvrımlarımdan şişmiş klitorisime kaydırıldı.

Kutsal...

"Adrian...ohhh..." Dilini açıklığımdan içeri ve dışarı soktuğunda sesim benden çalındı. Kocaman elleri kıcımı yoğuruyor, içimden aldığı zevke keskin bir acı katıyordu.

Sanki cezasının bir uzantısıymış gibi beni dille beceriyor ama aynı zamanda şimdiye kadar yaşadığım en erotik şey.

Dilinin içime girip çıkması, yalama, ısırma, emme, kıcımındaki yanmayla birleştiğinde çok çiğ, çok sıcak.

Sadece çok fazla.

Klitorisimi kemirdiğinde, Adrian'ın dilinin her yerine gelen orgazmımı haykırdım. Sahip olduğum en güçlü şey bu. En lanet olası olanı da. Sanki hiç aşağı inmeyecekmişim gibi hissediyorum, her şey vızıldar ve vızıldar ve zavallı kalbim duracak, hepsini sindiremez.

Burada ve şimdi yere yığılmak istiyorum, ama ona bakmak, ifadesini okuyarak bu anı pekiştirmek için daha cazip geliyor.

Hala kıcımı kavrayan Adrian, pantolonunun fermuarını açıyor ve öfkeli sertliğini serbest bırakıyor. Onun büyüklüğünde yutkunuyorum. Siki tıpkı onun geri kalanı gibi, güzel ve korkutucu.

Beni nefessiz bırakan tek bir şiddetli vuruş yaptı. Kendine o emin erkeklikle dokunmasını seviyorum. Boyundan aşağıya bir prekum damlası akıyor ve kendimi dudaklarımı ve onu yalamak isterken buluyorum.

Hala bir eliyle aletini tutuyor, çenemi kavradı ve başparmağını gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümde gezdirdi. "Ağlamana bayılıyorum çünkü sana verdiğim zevki küçücük vücudun taşıyamıyor. Uyarılma gözyaşlarını görmek beni çok zorluyor. Seks sırasında diğer piçler için ağladın mı?

"Hayır," diye fısıldadım, sözlerinden garip bir şekilde etkilenmiştim. Zevk gözyaşlarımı beğendiği için mutlu olmamdan rahatsız mıyım?

Yanaklarıma bastırırken gri gözleri sahiplenici bir tavırla karardı. "Bu gözyaşları sadece benim, değil mi Lenoçka?"

"Evet..."

"Ve her zaman olacaklar."

"Evet..."

Göğsünün sıcaklığı sırtımdan birkaç santim uzakta olacak şekilde eğildi ve sıcak nefesi yüzümün yan tarafını gıdıkladı. "Seni becereceğim ve sen benim için ağlayacaksın."

Omurgam sızlıyor ve beni hala serbest bırakmayan orgazm, yıkıcı bir güçle geri dönüyor.

Adrian, ciğerlerimin nefesini ve aklımdaki düşünceleri yok eden acımasız bir hamleyle içime çarptı.

"Siktir," diye inledi, içimin derinliklerine yerleştiğinde ve bunu inleyerek karşıladım, çünkü bunu ne kadar yaparsa yapsın, onunla bu kadar karışık olmak her zaman yeni hissettiriyordu. Sanki bu bizim ilk seferimizmiş gibi, ya da daha kötüsü, sanki ikimiz de her dokunuşta, her sevişmede, vücudumuzun her birleşiminde daha çok bağımlı hale geliyoruz.

Adrian saçımdan ve saldırıya uğramış kıcımdan bir avuç tutarken içimin derinliklerine doğru itti ve o hassas noktaya defalarca vurdu.

Kenara o kadar yakınım ki yine ağlıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve inlemelerim havada yankılanıyor.

Saçlarımı bıraktı ve güçlü, ince parmaklarını yanağımda kaydırды, orta ve işaret parmaklarını dudaklarıma bastırmadan önce gözyaşlarımı aldı. Onları içeri kaydırmasına izin vererek açtım.

"Bu gözyaşları ve inlemeler benim, Lenchka."

Cevap olarak parmaklarını emerken, o parmaklarını içimdeki aletin ritmine uydurarak ağzıma sokup çıkardı.

Yanan kıcıma tokat attığı an, tekrar geliyorum, sözsüz bir çığlıkla ona sarılıyorum.

Adrian kısa bir süre sonra bana katıldı, tohumunun tanıdık sıcaklığı içimi doldurmadan önce vücudu kaskatı kesildi.

Sonra, şehvetin ortasında her şey kararır.

18

Lia

Beni kozalarında taşıyan güçlü kolların hafifçe farkındayım . Gözüm kapalıyken bile tanıdığım kişiler.

Yumuşak bir şilte üzerine yerleştirildim ve yapışkan çekirdeğime kaymadan önce meme uçlarıma sürtünen ılık bir bezle göğüslerimin arasını sildim.

"Mmm." Yatıştırıcı hissin tadını çıkarırken yarı uykulu halimde iç çekiyorum.

Muhtemelen bunu asla yüksek sesle kabul etmem ama Adrian'ın tedavi sonrası bakımı bağımlılık yapıyor. Acımasız dokunuşunun aksine çok

hassas. Bir o kadar da sabırlı. Bana bu şekilde dokunmaktan zevk alıyormuş gibi her gözeneğimi temizlemek için tatlı zamanını harcıyor.

Her zamanki gibi tekrar uykuya dalmak üzereydim ki, güçlü sesi sessizliği filtreledi, "İç çamaşırı mağazasında kiminle konuşuyordun, Lia?"

Gözlerim birden açıldı, onu benim yattığım pozisyonun başında dururken, yüzünün hatları karanlıkta gölgelenmiş halde bulduğumda nefesim kesiliyordu. "N-ne?"

Önündeki o kırmızı iç çamaşırına dokunduğun adam. O kim lan?

Bok!

"A-Adrian..."

Eli çenemi sarıyor. "Bilgileri serbestçe ifşa etmen daha iyi yoksa ben onu bulup kalbini sökerim sen izlerken."

"Hayır, Adrian... lütfen."

"O kim ? " Sesi korkutucu, sert.

Çılgınca başımı sallıyorum.

"O bendim."

Dikkatimiz balkondan odama kayan figüre takıldı. Luca elinde silahla görüş alanına girince nefesim kesildi.

"Er ya da geç ölmen gerekiyor gibi görünüyor, Volkov." Ve sonra ateş ediyor, kurşun Adrian'ın tam göğsüne saplanıyor ve yüz üstü kucağıma düşüyor, beyaz gömleğinde kanlar patlıyor.

"Hayırdır!" Çığlık atıyorum.

Gözlerim açılıyor ve hızla çevremi not alıyorum. Odamdayım, sabah ışığı balkonun tül perdelerinden sızıyor.

Luca görünmüyor.

Kan da yok.

Lütfen bunun bir kabus olduğunu söyle. Lütfen.

Titreyen parmaklarla telefonumu alıp doğruca Adrian'ın numarasına gidiyorum. Buraya ilk geldiğinde ona ihtiyacım olur diye girmişti ama her zaman akşam yemeğinde ne istediğimi sormak için mesaj atan oydu.

Onunla ilk kez iletişim kuruyorum.

Titreyen baş parmağım isminin üzerinde geziniyor ve telefonu kulağıma götürüyorum. Titriyorum, çınlamasını dinlerken uzuvlarım terliyor.

Lütfen dairemnden ayrıldığında çalışmakla ya da her ne yapıyorsa onu yapmakla meşgul olduğunu söyle.

Yatak odasının dışından ağır ayak sesleri gelirken Adrian, üzerinde sadece boxer külotuyla kapıda belirir. Güneşin öptüğü tenini bir ter pırıltısı kaplayarak dövmenin tüm kollarının sabah ışığında parlamasına neden oldu. Muhteşem karın ve göğüs kasları her hareketinde dalgalanıyor.

Elinde telefonunu işaret ederken uzun bacaklarını üst üste atıyor. "Beni sen aradın?"

İlk başta, gördüklerime inanamıyorum. Sanırım bu da hayal gücümün başka bir hastalıklı oyunu. Bunun bir kabus olduğunu ve öncekinin gerçek olduğunu.

Tırnaklarımı bileğime geçirip ağrı yüzeye çıkınca rahat bir nefes verdim.

Hiç düşünmeden yataktan fırlıyorum. Sonra kıcımda yanan bir acı patladığında çarşafların üzerinden tökezleyerek haykırdım.

Vay be. Bu acıttı.

Adrian hemen yanıma geldi ve düşmemi engellemek için kolumdan tuttu.

Ayağa kalktığımda kolunu tuttum ve göğsünü ve yan tarafını inceleyerek bunun gerçekten bir kabus olduğundan emin oldum.

Sakin ol Lenchka. O yetenekli bacakları incitmeni istemiyoruz." Sesi hafif bir eğlence barındırıyor.

İlk kez onun iyi olduğundan emin olmak için acele ederken bacaklarımı güvende tutma saplantımı düşünmediğim gerçeğiyle dudaklarım aralandı.

İşte o zaman mevcut durum aklıma geliyor. "Sen buradasın."

"Bu açık değil mi?"

"Ama sen hep sabahları gidiyorsun."

"Bugün erkenden işim yok."

"Ah." Bu yüzden mi erkenden gidiyordu? Yoksa bu sadece başka bir bahane mi?

Ah , tek kelime değil. Gerçek olanları kullanın.

Açıkça çıplaklığımı kontrol etmesi karşısında kızardım. Kendimi onu, kaslarının mükemmel derecede gergin oluşunu veya ince tüylerinin boxer külotunun beline nasıl gittiğini izlerken buluyorum.

"Ne..." Yutkundum. "Ne yapıyordun?"

"Şınav."

Ter mantıklı, ama yine de bakışlarımı ondan alamıyorum. Adrian'ın daha önce tanık olduklarımdan çok farklı bir fiziksel mükemmelliği var. Yarı halka açık yerlerde kıyafetlerini çıkarıp üstlerini değiştirmekten çekinmeyen modeller ve dansçılar görmeye alışkınım. Ama bu tür bir güzellik güzeldir, hatta estetikdir. Adrian sağlam, sert ve sakın ama acımasız kişiliğiyle tamamlanan bir keskinliğe sahip.

"Neden beni aradın?"

Bakışlarımı yüzüne kaydırmaya zorluyorum. "Ha?"

Dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde seğiriyor. "Telefon görüşmesi, Lia."

"Şey... hiçbir şey."

"İnsanlar boşuna telefon görüşmesi yapmazlar."

Bir şey için kafamı zorluyorum çünkü ona, onunla ilgili gördüğüm içgüdüsel bir kabus yüzünden hiperventilasyonun eşiğinde olduğumu gerçekten söylemek istemiyordum.

"Lia..." Tek kelime ama uyarı açık. Adrian bazen lanet bir diktatör oluyor, yemin ederim. Sorularının görmezden gelinmesine müsamaha göstermiyor ve ben sonunda verene kadar cevap istemeye devam edecek.

Bu akşam yemeğe ne getirdiğini soracaktım, diye patladım.

"Sana ne istersen gönderebilirim ama muhtemelen yetişemeyeceğim."

Midemin dibine çöken hayal kırıklığıyla savaşıyorum.

Adrian tek kaşını kaldırıyor. "Nedenini sormayacak mısın?"

"Umurumda değil," diyorum o kadar inatla ki bu beni bile afallatıyor.

"Nasıl istersen." Kollarını belime dolayıp beni göğsüne doğru çekiyor. Hassas göğüs uçlarım teninde sertleşiyor ve aralık dudaklarımdan kesik bir nefes alıyorum.

Aramızdaki bu çekişme hiç bitecek mi? Adrian'ın yakınında olacağım ve daha yakın olmak istemeyeceğim bir gün olacak mı?

"Dün gece kabus görmedin," diye mırıldandı.

Çünkü bu sabah elimdeydi.

kaşlarımı çattım. "Kabus gördüğümü nereden biliyorsun? Bekle... uyurken beni mi izliyorsun?"

"Evet."

Ağzım açılıyor ve söyleyecek söz bulamayınca tekrar kapanıyor. Beni her gece temizlediğine göre sürpriz olmamalı ama beni en çirkin halimle incelemesinden hoşlanmıyorum.

"Takipçi olmadığını iddia eden biri için bariz sapkın davranışların var, Adrian."

"Bir takipçi seni uyurken izlediğini asla açıkça itiraf etmez. Bir şey olursa, bunu mümkün olduğu kadar uzun süre sır olarak saklarlar."

Ona gözlerimi kısıyorum. "Hala bir takipçisin."

"Öyle diyorsan."

"Gerçekten umursamıyorsun, değil mi?"

"Hayır, sen de yapmamalısın, Lenchka. Öyle olmadığına karar verirsen dünyanın hiçbir anlamı yoktur."

"Ben sen değilim, Adrian. Umurumda."

"Sadece seni incitecekken neden yapasın ki?" Eli sırtımda daireler çizerek kayarak tenimde ürpertiler uyandırdı. "Bundan daha iyisin."

"Hayır, değilim."

"Evet öylesin."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Ben sadece." Gözlerinde garip bir bakış geçer. Kısa ve "Ne zamandan beri kabus görmeye başladın?" derken hızla kayboluyor.

Belirli bir tarih yok. Herkes onlara sahip.

"Senin gibi değil. Daha... ham görünüyorlar."

"       yleler. Bazen gerçekle kabusu ayırt etmem uzun dakikalar alıyor. Bazen kabus gördüğüm Şey gerçek oluyor." Luca tarafından nasıl vurulduğunu hatırladığında dudaklarım titriyordu. Bu da gelecekte olacak bir Şey mi?

"Sanırım bu uzun zaman önce başladı?"

Kendimi bu düşüncelerden sıyrıyorum. "Ben  ocukluğumdan beri. Nasıl bildin?"

"Derinlere yerleşmiş görünüyorlar ve çocukluk olayları bu tür vahşi bir bilinçaltı üretebilir."

"Artık benim psikiyatristim misin?"

"Psikologun değil, hayır. Ben sadece senin o yanını daha iyi anlamaya çalışıyorum."

Bunun neden kalbimi ısıttığını, bu sözlerle içimdeki her Şeyin neden daha da hassaslaştığını bilmiyorum. Umursamamalı, gerçekten umursamamalı,  yleyse neden umursasın?

"Anlaşılacak bir Şey yok, ben kendim anlamadığım zaman."

"Hmm. Göreceğiz."

Duraksadım, yüzündeki rahat ifadeyi izliyordum. "Peki ya sen?"

"Ben?"

"Kendi başına bir Şey yaşadığın için çocukluk olaylarından kaynaklanan travmayı biliyor musun?"

"Belki."

"Evet mi hayır mı?"

"Hiç biri."

Hakkımda bir şeyler bilen tek kişinin sen olman hiç adil değil, Adrian.

"Sana söyledim. Adalet yoktur. Ayrıca, benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirten sen değil miydin?"

"Fikrimi değiştirdim."

"Neden?"

"Eh, belli ki beni yalnız bırakmıyorsun, bu yüzden en azından seni daha iyi tanıyabilirim."

"Benden kaçabilmen için mi?"

"H-hayır."

"Yalan söylüyorsun ve bu günlük bir vuruş." Gözlerini kısıyor. "Ama önemli değil, çünkü yapamayacaksın."

Sözlerinin vaadi beni iliklerime kadar sızlatıyor ve yön bulmam için birkaç nefes oksijen almam gerekiyor. "Anlat o zaman."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Senin çocukluk. İçinde bir şey mi oldu?"

"Asıl soru, neyin olmadığı olacaktır."

"Üvey annen kötü müydü?"

Uzak bir nostaljik bakış gözlerini dolduruyor. "Tam tersi oldu. Annem kötü adamdı ve üvey annem de kurtarılamayan gerçek hayattaki Disney prensesiydi."

İlk defa ailesi hakkında bu kadar açık konuşuyordu. "Annen neden kötü adamdı?"

"Kötülerin sebeplere ihtiyacı yoktur."

"Evet onlar yapar. Kendi hikayelerinde kahraman olduklarını ve bu nedenle bir şeyler istediklerini kendin söyledin."

"Söylediğim her şeyi hatırlıyor musun Lenchka?"

"Güçlü bir hafızam var." Yanaklarım yanıyor. "Bu yüzden?"

"Ne olmuş?"

"Neden o kötü adamdı?"

"Güç. Bu onun ilk ve son hedefiydi ve Annika Teyze yoluna çıktı ve kendi seçimi olmasa da yine de bedelini ödedi.

"Ne fiyatı?" Sesim alçak, gözlerindeki bakış gibi tekinsiz.

"Onun hayatı. Ben yedi yaşındayken öldü."

O zaman aklıma geliyor. Üvey annesinden bahsederken nostaljik görünmesine ve hatta ona *teyze demesine bakılırsa* , onu sevmiş olmalı. Onunla bir çeşit bağı olmalı. Daha genç bir Adrian'ın üvey annesinin ışığına tutunduğunu neredeyse hayal edebiliyorum çünkü annesi ve gangster babası hiç ışık yaymadı.

Onun ölümünden sonra onun da bir parçasının öldüğünü varsayıyorum. İnsan tarafı. Bu yüzden artık kendisinininkinden başka kimsenin taleplerini umursamayan duygusuz bir canavara dönüşmüştür.

"Onu özleyiyor musun?" Fısıldıyorum.

"O öldü."

"Onu hâlâ özleyebilirsin."

"Yapmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu kelimenin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok."

"Değil mi?"

"Pratik anlamda değil, hayır."

"Açıklayabilirim. Ne zaman-"

"Açıklama yapmanı istemiyorum," sözümü kesiyor.

"Ancak-"

"Bırak onu Lia." Sesindeki ısırik, sorularımı oyalamayı bitirdiğini gösteriyor.

Ona ters ters bakıyorum. "Dayanılmazsın."

"Öyle diyorsan."

Eli kıcımı yanağına kadar indirdi. Denge için kaslı pazısını kavrayarak irkildim. "Yorgunsun. Bırak da bununla ilgileneyim."

Yatağa oturuyor ve beni kucağına alıyor. Pozisyon çok savunmasız ve yanaklarıma ısının yükselmesine neden oluyor ve ben kıvranıyorum. "Yatakta uzanabilirim."

Adrian saldırıya uğramış kıcımı yanağımdan kavradığında sızlandım. "Ya da hareketsiz kalabilirsin."

Başucumda tuttuğu merheme uzandı. Kollarındaki girift dövmele, derisinin etrafında dönen ve kişiliğine başka bir gizemli katman ekleyen karmaşık dövmele dikkatimi çekiyor.

"Dövmeler ne anlama geliyor?" Kendimi durduramadan soruyorum. Hep bilmek istemişimdir ama cevap vermeyeceğini düşündüm. Bu sabah, bir şekilde kendini daha yakın hissediyor. Ben uyanmadan gitmediği için ya da normal çiftlerin yaptığı gibi bana kendinden bahsettiği için olabilir.

Beklemek. Biz bir çift değiliz.

Sağ?

Adrian merhemi aldı ve soğuk kremi popomun üzerine sürdü. Yüzümü buruşturdum ama hafifçe ovuşturduğunda inledim.

"Bratva'da her dövmenin bir anlamı vardır." Sesi, tekrarlanan vuruşları kadar soğuk.

"Beğenmek?"

"Kırmızı gül daha önce öldürdüğüm anlamına geliyor."

Hatırlatmayla yutkundum.

"Ne oldu Lenchka? Bilmek istediğini sanıyordum."

"Ben," diye patlıyorum. "Rusya haritası mı?"

"Doğru."

"Onu seviyor musun, Rusya?"

"Bu ne tür bir soru? Vatanını kim sevmez?"

"Yani, onu kendine dövme yapacak kadar seviyor musun?"

"HAYIR. Başka bir nedenle."

"Nedir?"

"Çocukken asla gidemediğim tatil."

"Bu yüzden mi üzerinde pusula var?"

"Bu bana ne kadar yol kat ettiğimi hatırlatmak için."

Peki ya kafatası?

"Çünkü ben bir hırsızım."

"Bir hırsız?"

"Hmm. Bu nasıl açıklanır? Bratva'ya Vory de denir, yani biz hırsızız."

"Yani hırsızlar kardeşliği mi?"

Parmağını kıvrımlarıma daldırıyor. "Bunun gibi bir şey."

Bir inlemeyi bastırıyorum. "Hoşuna gitti mi? Hırsız olmak."

"Bunun getirdiği adrenalin dalgalanmasını seviyorum."

"Demek yaşam tarzını seviyorsun?"

"Evet ediyorum."

Onun iddialı sözleriyle içimi bir hayal kırıklığı sızlattı. Neden bir yanım onun kim olduğu konusunda bir seçeneği olmadığını, isterse istifa edebileceğini umduğunu bilmiyorum. Ama sadece kendimi kandırıyordum. Adrian bu hayatı isteyerek seçti çünkü ondan hoşlanıyor ve onu bundan caydıracak hiçbir şey yok.

Konuyu bir kenara bırakarak bende uyandırdığı hislere, kıcımı nasıl okşadığına ve parmaklarını kıvrımlarımdan ve deliğime nasıl kaydırduğuna kendimi kaptırdım.

Yanağımı çıplak kalçasına yaslariken gözlerim titreyerek kapandı.

"Uyuyakalma Lenchka" diye fısıldarken sıcak nefesler kulağımı gıdıklıyor.

"Mmm. Değilim."

"İyi. Çünkü seni öyle sert becereceğim ki, yarına kadar beni içinde hissedeceksin."

19

Lia

Bir drian sözünü yerine getirdi.

Provanan geçmek işkencedir. Her hareketinde, her zıplayışında ve her kahrolası adımda onu hissedebiliyorum. Üst baldırlarımdaki şeritleri kapatmak için erkek şortu giymek zorunda kaldım. Onlara her dokunduğumda, dün geceyi ve ondan aldığım zevki hatırlıyorum.

Karanlık tip.

Köşelerde saklanan ve sır olarak saklanan tip.

Sonra vurulduğunu düşündüğümde nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Bu tepkiyi vermemeliydim. Endişelenmemeli, acı çekmemeli ve kafam karışmamalı.

O bir gangster, bir katil.

Ama bu gerçekler, hoşuma gitse de gitmese de günden güne kayboluyor gibi görünüyor.

Bu sabahtan sonra kendimi ona her zamankinden daha yakın hissediyorum. Sanki aramızda yavaş ama emin adımlarla bir köprü kuruluyor. Kırılgan olabilir ama orada.

Bir şeyler değışti.

Beni duş duvarına yasladığında ve normal bir olaymış gibi birlikte kahvaltı hazırladığımızda bunu hissedebiliyordum. Sırf beni öpebilmek için beni tezgahın üzerine oturttüğünde bunu hissettim. Dışarı çıkmadan önce beni tekrar öptüğünde kesinlikle bunu hissettim.

Bunlar bir erkeğin fahişesiyle yapacağı şeyler değıl.

Uzun günüm sonunda Philippe bunun bittiğini açıkladığında sona erdi. Bu, önümüzdeki hafta açılıştan önceki son provalarımızdan biri.

Hiç bir performans için bu kadar heyecanlanmamıştım. Giselle kadar karmaşık bir karaktere bürünmek hakkında.

Ryan beni bırakıyor, arkasını dönüyor ve arkasına bakmadan soyunma odasına gidiyor. Kulüpteki geceden beri kurduğumuz ilişki türünü seviyorum - profesyonel. Başından beri böyle olması gerekiyordu.

Hannah görüş alanımdan çıkar çıkmaz yüzüme çarpıyor. "Ona ne yaptın kaltak?"

Kendime alaycı bir gülümsemeye izin veriyorum. "Neden ona ne *yaptığımı* sormuyorsun?"

"Benimle konuşmayacak!"

"Benim sorunum gibi görünmüyor. Başına geleni aldı." "Birbirinizi hak ediyorsunuz," diye fısıldamak için eğildim.

Bununla birlikte onu bırakıp Stephanie'ye gidiyorum.

Kolunu benimkine geçirerek gülümsüyor. "Matt'in bizi davet ettiği bu harika şirket açılışına bizimle gelin."

"Bilmiyorum Stephen."

"Beni Philippe ve sarhoşken, sanki dünya bu dilde akıcıymış gibi rastgele Fransızca'ya geçmesiyle baş başa bırakma."

"Öyleyse İngilizce konuştuğunda sana küfrediyor mu?"

"Aynen kızım. Hadi, sadece üçümüz olacağız."

"İyi." Zaten yapacak bir şeyim yok ve bir geceliğine Adrian'ı düşünmeyi bırakmam gerekiyor.

Ya da deneyin.

Bu sabahtan sonra, onu her zamankinden daha çok görmek istiyorum.

"Evet! Seni sonsuza dek seviyorum." Stephanie benimle yürüyor.

Cevap olarak sırtıyorum.

Soyunma odamın önünde durup yanağımı çimdikledi. "Son zamanlarda daha çok parlıyorsun."

"Değilim."

"Evet öylesin. Giselle'inizin bu kadar unutulmaz olmasının nedeni sevgiliniz mi?"

"Benim bir sevgilim yok."

"Tabii ki. Her gece aceleyle eve koşup benim ve Philippe'in davetlerini reddetmenizin nedeni o."

"Bu... nasıl bildin?"

"Birinin yeterince odaklanıp odaklanmadığı açık. Son zamanlarda, kimsenin seni görmediği bir yerde süzölmek yerine yere sağlam basıyor gibisin. Beni Mr. Hot Stuff ile tanıştırmalısın."

Ciddi değil, diye mırıldandım. Adrian benim sevgilim değil ve asla olmayacak. Zaten biz neyiz? Menfaatlerle arkadaş olamayız çünkü arkadaş değiliz.

Seks partnerleri? Muhtemelen, ama seks partnerleri benim tamamen rahat olduğumdan emin olmak için Adrian'ın elinden geleni yapıyor mu?

"Açılışımıza onu davet etmeye ne dersin?"

"Ha?"

"Evet!" Ellerini çırpıyor. "Onun senin Giselle'ini görmesi ve bizim de senin kalbini çalan adamı gözetlememiz için mükemmel bir fırsat olur."

Kalbime sahip değil, dedim savunmaya geçerek, sonra Stephanie'nin az önce kafama yerleştirdiği düşünceyle duraksadım.

Adrian'ı davet edeyim mi?

Giselle'imi şekillendirmemin nedenlerinden biri de o olduğu için, onun orada olduğunu bilmek daha da iyi performans göstereceğime eminim.

Ya da daha kötüsü.

Bu riski almamalıyım ama aynı zamanda bir yanımda onun orada olmasını istiyor. Binlerce yabancıların ortasında, Adrian'ın da aralarında olduğunu bilerek sahneye çıkmak istiyorum.

"Sanırım ona sorabilirim," dedim ciyaklayan Stephanie'ye.

"Sana bir VIP bileti alıyorum." Bana göz kırptıyor ve koridorda aceleyle ilerliyor.

Heyecanına güldüm ve üstümü değiştirmeye gittim.

Yarım saat sonra üzerime çift V yakalı mavi bir elbise giydim ve görünümü zarif bir som gümüş kolyeyle tamamladım - annemle ilgili tek hatıram.

Kalbim onun hatırasıyla sıkıştı ve o kara anıları beynimin arkasına sıkıştırdım. Alçak topuklu ayakkabılar giyiyorum ve paltomu giyip Stephanie ve Philippe ile tanışmadan önce saçlarımın gevşek dalgalar halinde omuzlarıma düşmesine izin verdim.

Aptal gibi sırtarak elime bir VIP bileti sıkıştırdı.

" *Chérie* ." Arabasına doğru yürürken Philippe yanağımı öpüyor. "Bize katılabildiğine sevindim."

"Bunu alışkanlık haline getirmeyeceğim."

"Alabileceklerimden memnunum. Eğlencemi bozma."

Diğer dansçıların bakışları arasında tiyatrodan birlikte çıkıyoruz. Kıskaçlıklarını duymazdan gelmeyi uzun zaman önce öğrendim. Adrian bir bakıma haklıydı. Çok fazla önemiyeysen, acı çeken tek kişi ben olacağım.

Uzun boylu ve obez olan Matt, etkinliğin düzenlendiği yerde bizimle buluşuyor. Görünüşe göre, V Corp adlı büyük bir şirketin bazı yan kuruluşlarının açılışı. Üreticimizin burada ortakları var ve bazı hisseleri var. Bizi içeriye yönlendirirken bir yandan da çocukmuşuz gibi en iyi halimizde olmamızı hatırlatıp duruyor.

Salon, büyük bir şirketten beklendiği gibi muazzam ve görkemli. Altın, paraları olduğu gerçeğini herkesin gırtlığına sokmak istercesine her yerde parlıyor.

Smokinli erkekler ve cübbeli kadınlar etrafa dağılmış, neşe içinde sohbet ediyorlar.

Philippe ve Stephanie'nin kargaşayı görmezden gelerek büfe ve açık bardaki uzun kuyruklara saldırmayı seçmelerine sevindim.

Bir tabureye çıkıyorum ve hangi yiyeceğin şişmanlattığını tartışmayı bırakıp bana katılmalarını bekliyorum.

"Size ne getirebilirim bayan?" barmen sorar.

"Hiç bir şey." Sağımdan gelen ses duraklamama neden oldu.

Genç barmen köşeye çekilip benden en uzaktaki müşteriye servis yapmaya giderken yüzü soldu.

Başımı kaldırıp Adrian'ın uzun saçlı, genç muhafızı Yan'ı, her zamanki gibi metanetli yüzüyle yanımda dururken bulmak için baktım. "Gitmeniz gerekiyor hanımefendi."

Adrian'ı tanıdığım ay içinde bana ilk kez hitap ediyor. Adrian'inkine benzeyen ince bir Rus aksanı var ama daha az karmaşık.

Beklemek. Yan buradaysa, bu patronunun da burada olduğu anlamına mı geliyor?

Yan'ın etrafına bakıp odadaki en tehditkar ve tehlikeli adamı ararken karnımın çırpınmasından nefret ediyorum.

"Kayıp." Yan, bu sefer sabırsızca tekrarlıyor.

"Neden gitmem gerekiyor?"

"Yapmalısın."

"Kim söylüyor?"

"Patron."

"Pekala, patronun bana ne yapacağımı söyleyemez. Ve eğer söyleyecek bir şeyi varsa, neden kendisi yapmıyor?"

Yan'ın bakışları gergin ya da ne yapacağını şaşırmış gibi yana kaydı. "Beni isteyerek takip edebilirsin yoksa seni zorla yürütmek zorunda kalırım."

Dudaklarım ayrıldı. "Ne oluyor be?"

"Emir emirdir."

"Sen bir robot musun?"

Bunun üzerine sanki gücenmiş gibi duraksıyor. "O zaman zorla."

Yan elimi tutuyor ve beni tabureden aşağı çekiyor. Yan'ın omzunun üzerinden bir sahne yakaladığımda tüm yeri haykırmak üzereyim.

Adrian.

Uzun, kaslı vücudunu pohpohlayan siyah bir smokin giymişti. Onu ilk kez bu kadar resmi kıyafetler içinde görüyorum ve bu ona mükemmel bir şekilde uyuyor ve onu bir erkek dergisindeki en son seksi model gibi gösteriyor. Saçları geriye doğru taranmış ve dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmış.

Bana vermediği bir tane.

Şimdi, çarpıcı yüz hatlarına ve onunla uyumlu bomba gibi bir vücuda sahip ince bir sarışına yönelik olan. Bunu sergilemek için çıplak olmasına da gerek yok. Kırmızı elbisesi uzun kollu ve dizlerinin hemen üzerinde bitiyor. Mütevazı ve güzel, ona asla beceremediğim klas bir görünüm veriyor.

Konuşurken Adrian'ın koluna dokunur ve Adrian bu hareketten zevk aldığı belli olan gülümsemeye devam eder.

Yan görüş alanımı takip etti ve "Siktir" diye mırıldandı.

"O kim?" diye mırıldanıyorum, dilim boğazımda düğümleniyor.

"Bilmene gerek yok."

Patronunun beni buradan uzaklaştırmak istemesinin nedeni bu mu?

Yan'ın yetersiz konuşması ihtiyacım olan tek cevap. Ondan uzaklaşıp onlara doğru yürürken ne düşündüğümü bilmiyorum. Eğer bir şey varsa, sanki hiç düşünmüyormuşum gibi.

Yan arkamdan sesleniyor ama ben daha hızlıyım, insanları yarıp geçiyorum ve binlerce kez lanetleniyorum.

Adrian'ı o kadınla gördüğümde beri göğsümde bir yanık var. Beni hiç dışarı çıkarmadığı halde büyük bir açılışa ona eşlik ettiği için mi, yoksa ona gülümseyip bana hiç gülümsemediği için mi bilmiyorum.

Ya da bu gece onun için beni ektiği için.

Muhtemelen yukarıdakilerin hepsidir.

Tam önlerinde duruyorum. Adrian ilk kez tanıştığı bir yabancıymışım gibi bana tepeden baktı.

Daha kötüsü. Sanki onun ayakkabısında bir kayaymışım gibi.

"Affedersin?" diye sorar sarışın ve sesi de kendisi kadar yumuşak ve zariftir.

Ona ters ters bakıyorum. "Bunu açıkla."

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Adrian'ın soğuk, sert sözleri beni her zamankinden daha derinden yaralıyor.

Yaşlı bir adam çevremize katıldı. Yüz hatları ciddi ve Rus aksanıyla konuşuyor, "Bir sorun mu var?"

"Bilmiyorum, baba." Sarışın, Adrian'la benim aramda bakıyor. "Bu kadın bir anda ortaya çıktı."

Yaşlı adam, babası, beni eleştirel bir gözle izlerken, ben Adrian'a suskun bir şekilde bakıp az önce ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

Hayal gücümün bir ürünü olmalıydı. Adrian, randevusunun önünde bir yabancı olduğumu ima etmedi.

"Onu tanıyor musun, Volkov?" adam sorar.

"HAYIR." Adrian bana bakmıyor, sesi rahattı.

Daha önceki sözlerinin canımı yaktığını düşünsem bile, bunlar o kadar derinden kesiyor ki, bıçağın içime saplandığını hissediyorum. Bu sabah aramızda kurulduğunu hissettiğim köprü bir anda yok oluyor.

Yan sonunda bana yetişti ve beni bileğimden çekmeye çalıştı. Şaşkınlığımdan sıyrılıp uzaklaşmaya çalışıyorum. "Bu değil-"

"At onu dışarı," dedi Adrian bıçağı daha derine saplayarak Yan'a.

Yaşlı adam yine bana bakıyor. "Kızımın nişanlısını tanıyor musunuz genç hanım?"

Dondum.

Az önce kızının nişanlısı mı dedi?

Bakışlarım ondan kızının sorgulayan gözlerine, sonra tekrar Adrian'ın soğuk gri gözlerine kaydı ve bu koşullar altında verebileceğim tek cevap boğazımdan "Hayır" oldu.

Ve bununla, Yan'ın beni sürüklemesine izin verdim.

Kendi başıma hareket edemeyecek kadar sersemledim, şok oldum, bu yüzden onun adımlarını umursamadan takip ettim.

"İlk seferde benimle gelmeliydin," diye mırıldandı Yan alçak sesle.

Belki öyledir, ama bilseydim, bu uyandırma çağrısıyla sarsılmazdım.

Adrian'ın bir nişanlısı var. Hepsi sarışın, güzel ve Rus.

Bunca zaman onun için sadece bir oyundum.

20

adrien

Yan, yarı sersemlemiş bir Lia'yı mekandan dışarı sürüklerken izlememek için kendime hakim olmam gerekiyor .

Bunu yaparsam, ona bakarsam peşinden gitmek için can atacağım ve bu, bu koşullar altında yapabileceğim en aptalca şey.

Boris, kardeşliğin yakın bir arkadaşı olan Matt sayesinde onun burada olduğunu bana haber verdiğinde, Yan'a onu dışarı çıkarmasını söylemek için zar zor zamanım olmuştu.

Sanki yanımda olmaya hakkı varmış gibi bana geldiği için bu planın saçma sapan olduğu belliydi.

O yapmaz.

Ben ona bakmasam da Igor ve kızı, *nişanlım* Kristina bakıyorlar, Yan'la birlikte kaybolana kadar ikisi de onu ölçüyorlar.

Igor'un dikkati sonunda bana döndü, yüzü sertti. "Bir açıklamaya ihtiyacım var mı, Volkov?"

"Hayır," diye hissetmediğim bir rahatlıkla konuşuyorum.

"İyi. Çünkü kızıma saygısızlık etmene izin vermeyeceğim."

Bir saygı gösterisi olarak başımı salladım ama arkasını dönüp giderken başını sallamadı.

Kristina bana, sonra Lia'nın çıktığı kapıya bakmaya devam ediyor, yüzü babasıninki kadar duygusuz. Bir mafya prensesi olarak kardeşlik içinde evlenmeye hazır doğmuştur. Güzel ve kusursuz olan Kristina'nın hayattaki rolü, babasını onurlandırmak ve itaatkar bir eş olmaktır.

Sergei bir yıl önce bu ittifakı önerdiğinde neden olmasın anlamadım, özellikle de Igor ve tugayı kimsenin geçemeyeceği yüksek bir duvarla çevrili olduğundan. Bunun beni onun metodik saltanatına yaklaştıracığını düşündüm.

Bir gün evlenmek zorunda kalırsam, Kristina en güvenli ve en mantıklı seçim gibi görünüyordu.

Yüzündeki şüpheleri görebiliyorum ama dile getirmiyor. için yetiştirilmedi. Kristina için itaatkar bir eş olmak önemli olan her şeydir.

Duyguları genellikle yüzünün her yerine yazılan benim Lenchka'nın aksine, Kristina'nın kiler derme çatma bir cephenin altına kilitlenmiş durumda.

"Onu metres olarak tutacaksan, bana haber ver." Sahte bir gülümseme sergiliyor. "Çok güzel bir gece geçirmeni dilerim."

Ve bununla birlikte, sanki hiçbir şey olmamış gibi dönüp gidiyor.

Sıkıcı olaya devam etmek zorunda olduğum her şeyi alıyor. Bu partilerin boş sosyalleşmesinden nefret etsem de, sağladıkları ağ ve bilgilere ihtiyacım var.

Ancak, o mavi gözlerdeki şoku ve incinmeyi hatırladığımda konsantre olmak zor -neredeyse imkansız-. Onda bu duyguları uyandırmak, başlangıçta uğraştığım her şeydi, ama şimdi midemde paslı bir bıçak gibi geliyor.

Tek değeri ağları olan nüfuzlu adamlarla otuz dakika kadar akılsızca konuştuktan sonra cebimdeki telefonum titredi. Kendime izin veriyorum ve kontrol ediyorum.

Yan: Dairede.

Ona yeterince erken çıkmadığı için öfkesini ondan çıkarmalıyım ama bu anlamsız. Onu karanlıkta çok uzun süre tutamazdım.

Adrian: Korumaya geç.

Yan: Anlaşıldı.

Gece bin yıl gibi geliyor. Lia'nın bale yapımcısı gelip benimle Fransız yönetmeni tanıştırıyor. Baş balerininin buralarda bir yerde olduğunu ama onu bulamadığını söylüyor.

Ve asla yapmayacak.

Gece nihayet sona erdikten sonra, Sergei'nin diğer liderlerle yaptığı küçük toplantıyı görmezden gelip oradan ayrıldım. Kolya, Lia'nın dairesine ulaşana kadar yüksek hızda sürüyor.

Yan, sigarasının dumanını üfler ve kapının önündeki konumundan başını sallar. Alt katta Kolya'ya katılmasını işaret ettim ama tereddüt etti.

"Ne?" Sabırsızlığımı saklamakla uğraşmıyorum.

"Lazlo için yeni bir plan hakkında konuşacağını söylemiştin."

"Bunu tartışmanın zamanı değil Yan."

"Sadece söylüyorum, bu durum hakkında bir şeyler yapmalıyız." Başını apartman kapısına doğru eğiyor. "Pek iyi görünmüyordu."

Ben bir şey diyemedim gidiyor.

Kodu girip içeri giriyorum.

Kapı arkamdan kapanırken ışık yanıp sönüyor.

"Gerçekten nişanlın mı?" Lia'nın kayıtsız ses tonu beni selamlıyor. Oturma odasının girişinde duruyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve üzerinde ona daha yumuşak bir hava veren mavi elbise hâlâ üzerinde. Yüzü kıpkırmızı ama gözleri uçucu duyguların karışımıyla parlıyor.

Montumu çıkarmaya başlıyorum.

"Senin yerinde olsam bunu yapmazdım," diye ısıırıyor.

"Neden?"

"Gitmek ya da kalmak, sorunun cevabına bağlı."

Paltoyu giriş masasına attım, asmaya zahmet etmedim ve ona doğru hücum ettim. Çenesinden tuttuğumda irkildi, tutuşum sert ve sıkıydı, hareket etmesini engelliyordu.

"Bazı yanlış anlamalara sahip görünüyorsun, o yüzden bunu anla, Lia. Gitmek ya da kalmak sadece bana bağlı. Bunda söz sahibi değilsin, asla sahip olmadın ve olmayacaksın."

Gözleri kocaman, dudakları solgun ve çenesi titriyor. Belli ki korkmuştu ama "O senin nişanlın mı?"

"Onun olup olmaması seni ilgilendirmez."

"Elbette beni ilgilendiriyor! Diğer kadın olmayacağım!" kıvranarak elimden kurtulmaya çalışıyor.

Bir elimi beline doladım ve ön tarafını kendime çarparak ciğerlerindeki nefesi dışarı attım. "Sen ne dersem osun."

Başını sallıyor. "Hayır... hayır, Adrian. yapma..."

"Neyi değil?"

"Beni oraya koyma."

"Seni nereye koydum?"

"Bu lanet pozisyonunda." Kapalı yumruklarıyla göğsüme vuruyor. "Ben senin fahişen *değilim* ."

Amına sahibim, Lia. *sana* sahibim _ Başlıklar önemli değil."

"Benim için önemli!"

"Neden? Fahişem olursan beni daha az isteyeceğini mi sanıyorsun? Bacaklarını benim için daha az açar mısın? Sen benim için bir sürtüksün, Lia."

Elini kaldırıp yüzüme tokat attı. Zor. Acı tenimi kazırken ses sessiz dairede yankılanıyor.

Görüşüm kızarıyor ama bana vurduğu için onu incitme ihtiyacı duymuyorum. Vurulmanın ne anlama geldiğini hatırlatmak için. Kahrolası annem.

Çenemi sıkarak kısa bir anlığına gözlerimi kapattım. Gözlerini tekrar açtığımda, Lia'nın gözleri daha da genişledi ve sanki tam olarak ne kadar beceriksiz olduğunun farkına varıyormuş gibi yaşlar göz kapaklarına yapıştı.

Kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak.

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama dudaklarım onunkilerle buluştu. Onları bir çizgi halinde inceliyor, küçük ellerini göğsüme bastırıyor. Alt dudağını ısırdığımda devam etmeyen isyanı bana karşıydı. Benimle savaşımaya, öfkesini kontrol etmeye çalışıyor, ama dilimi içeri sokmak ve ondan ziyafet çekmek için başını geriye eğdim. Yumrukları göğsümde gevşediğinde inledi ve bir gözyaşı yanağından aşağı kaydı ve ben tuzun tadına varana kadar dudaklarıma yapıştı.

Ama tattığım tek şey bu değil. Çaresizliği, ihaneti ve şehveti de var. Onu öperken hepsini alıyorum, ruhunu ciğerlerinden çekiyorum.

Çenesini tutarak küçük vücudunu geriye doğru itiyorum. Kıçını duvara yaslarken dudakları bir inlemeyle aralandı. Elbisesini yukarı çekiyorum ve külotunu yumruk yapıp paramparça olana kadar çekiyorum.

Bacağını kaldırıp belime dolarken pantolonumun düğmelerini açmama gerek kalmaması bir saniyemi alıyor. Sonra daha önce hissetmediğim bir aciliyetle içine giriyorum. Dudaklarıma değmek için nefes nefese kalmasına neden olan bir ritimle sıkı sıcaklığına girerken sırtım bir çizgi halinde fırladı.

Yanaklarından aşağı daha fazla yaş süzülerek ikimizi de ıslatırken bacağı beni sıkıyor. Duygularını ve sunduğu her şeyi alacağım.

Ona güç verirken parmaklarım kalçasını deliyor, inlemeleriyle karışık burnunu çekiyor. Benden nefret ettiğinde bile bana tutunduğu yoldan.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlayana kadar hassas noktasına defalarca vurdum. Aletimi bir mengene gibi sıkıştırıyor ve derin bir hırıltıyla içini boşaltıyorum, sert nefesim havada yankılanıyordu.

Yaşayanların dünyasına geri dönmem bir saniyemi alıyor. Lia hala ağlarken yüzünü benden çeviriyor, vücudu titriyor ve "Beni bu duruma soktuğun için seni asla affetmeyeceğim" diye fısıldıyor.

"Sen Benimsin. Alışmak." Ondan çekip çıkardım ve dölümün uyluklarından ayak bileklerine doğru akmasını izledim.

Bu manzara her zaman favorim olacak.

Dengesini sınamak için dirseğinden tuttum ama duvarı dayanak olarak kullanarak benden uzaklaştı.

Dişlerimi gıcırdatarak üzerime kıvrıldım ve zar zor tutunduğum soğukkanlılığımı kaybetmeden arkamı dönüp daireden çıktım.

Ona dünyadan el koymadan ve kendime saklamadan önce.

Belki de yapmam gereken budur.

Çünkü bu gece geri dönülmez kararlar verdim.

Lia diğer kadın değil. O *kadın* .

Ve ben lanet olası babam değilim.

21

Lia

Giselle provalarının son gününde uyuşmuş durumdayım .

Aslında, Adrian beni duvara yaslayıp, sonra beni yerde ağlayarak bıraktığı andan beri uyuşmuş durumdayım. Beni diğer kadın yaptıktan hemen sonra.

Onun *fahişesi* .

Bu üç gün önceydi.

Nişanlısı olduğunu öğreneli üç gün oldu. Sarışın, güzel olan. Tıpkı onun gibi bir Rus.

Gözünü ayırmaması gereken biriydi. Kendim hakkında kötü bir düşüncem yok ama onun tipinin -klas, sarışın ve kilometrelerce uzayan bacaklarıyla- ona yakıştığını söyleyebilirim.

O günden beri hareketlerden geçiyorum ama yaşamıyorum. Tek düşündüğüm, o kadın olmayı bırakmanın bir yolu. Nişanlı bir adamı çalan o aşağılık orospu.

Beni bu duruma soktuğu için ondan çok nefret ediyorum. Beni parmağının altına alıp onu arzulamamı sağladığı zamandan bile daha fazla.

Bu durumun belirsizliğine rağmen, onun dünyamı işgal etmesine izin vermeyi başardım. Ama bu durum tamamen farklı ve sahip olduğum her ilkeye aykırı.

Ve bu yüzden ondan ayrılmam gerekiyor. Adrian'ın otoriter karakterini bildiğinden, sırf ben talep ettim diye benimle işini bitirmeyecek. Kavga edersem, beni boyun eğdirecek ve hatta bunun için beni cezalandıracak. Bu konuda akıllı olmalı ve onu benden yeterince tiksindirecek ve hayatımı rahat bırakacak bir şey yapmalıyım.

Ama son birkaç gündür ne kadar uğraşırsam uğraşayım bir yolunu bulamadım.

Adrian'ın bu süreçte beni yalnız bırakmasına sevindim ama eninde sonunda geri döneceğini bilmek beni huzursuz ediyor.

Ne zaman daireme girsem ve onu orada bulamasam, içimi bir rahatlama ve can sıkıcı bir hayal kırıklığı karışımı kaplıyor.

Keşke benden şimdiden sıkılsa ama o gün beni asla bırakmayacağını ima etti.

O sözleri o sabah söylemiş olsaydı, farklı hissederdim. Biraz korkmuş ama muhtemelen heyecanlı. Ancak şimdi tek hissettiğim burukluk çünkü o sabah paylaştığımız anlar bile gerçek değildi.

Lanet olası bir nişanlısı var.

Garajımda, Yan'ı Mercedes'inde arabamın tam karşısında görüyorum. Açık açık beni izliyor. Bazen yalnız, bazen de Kolya olmayan başka bir meraklı, asık suratlı gardiyanla.

Genelde onu görmezden gelirim ama bugün sinirlerim bozuldu. *Giselle'in açılışı* konusunda endişeliyim ve Adrian'la ilgili her şey uykumu kaçırıyor, herhangi bir seste irkilerek uyanıyor ve onun gelmesini bekliyorum.

Yan'a yürüdüm ve ben ona ulaşamadan arabadan indi, dik bir pozisyonda duruyordu. "Bir ihtiyacınız var mı hanımefendi?"

"Evet, beni rahat bırak."

İfadesi değişmiyor. "Yapamam."

"Neden olmasın?"

"Patronun emirleri."

"Patronuna söyle kendini becersin."

"Korkarım yapamam ama istersen ona kendin söylersin."

Ona ters ters bakarken çantamı daha sıkı tuttum. Nötr bir bakışla karşılık verdiği bir bakış.

"Bunu bana neden yapıyor, Yan?"

"Açıkçası?" Bir omuz kaldırıyor. "Ondan başka kimse bilmiyor."

"Sen onun korumasısın."

"İster inan ister inanma, bu benim onun karmaşık beynine erişmeme izin vermiyor."

Alaycılığa ara veriyorum. Her zaman Adrian'ın muhafızlarının onun kadar sabırlı olduğunu düşünmüşümdür ama Yan farklı görünüyor. Karşımda sakın olmasına rağmen Kolya kadar ciddi değil. Ayrıca, ona bakmak güzel.

"Ne yapmayı planladığını biliyor musun?" Soruyorum.

"Tam olarak değil."

"Gitmeme hiç izin verecek mi?"

O yüzünü buruşturuyor. "Bilmiyorum."

"Ama bir nişanlısı var." Dudaklarım kelimenin etrafında titriyor. Bunu ne zaman düşünsem ya da yüksek sesle söylesem bu kadar acıtması mı gerekiyor?

"Bu bir gelenek, bayan. Kardeşlik için evlenmesi gerekiyordu. Kristina Petrov, liderlerden birinin kızı ve Boss'un eşi olması, varislerini doğurması vb. için özel olarak seçildi."

Yan'ın ses tonu soğukkanlı, beni daha iyi hissettirmek istiyor ama bıçağı daha da derine saplamayı başarıyor. Kristina Petrov, Adrian için en uygun kadın olmasının yanı sıra görünüşe göre mükemmel bir aday da.

"Öyleyse neden ona benimle ihanet ediyor?"

"O değil."

"Öyle olduğu belli."

Duruyor. "Olması biraz normal..."

"Hanımlar mı?" Onun için bitiriyorum.

Tereddütlü bir şekilde başını salladı.

"Ben kimsenin metresi değilim," diye mırıldandım dişlerimin arasından. "Adrian olmamak için dişimle tırnağımla savaşmam gerekiyorsa, yapacağım."

"Lütfen yapma." Bir paket sigara alır. "İzin verirsiniz?"

"Tabii, kokuya alışkınım." duraksıyorum. "Az önce söylediğin şeyle ne demek istedin?"

Bir sigara yakıyor ve uzun bir nefes alıyor, sonra burun deliklerinden bırakıyor. "Ona şiddet kullanırsan şiddetle karşılaşırsın. Bu durumda kimin kazanacağını söylememe gerek yok."

"Sessiz kalmamı mı öneriyorsun?"

"Onu hiç söylemedim. Sadece... bu konuda akıllı olun bayan. Ondan bir şey almanın tek yolu bu. Patron pratik bir adam ve bazen robot gibi görünse de her şeyi tartıyor ve her zaman mantığı her şeyin üzerinde seçiyor."

Sözlerini kafamda düşündüm ve doğru buldum. Adrian'a tam güçle saldırmak yüzümde patlar.

"Teşekkür ederim," diyorum. En azından Yan, patronu kadar duyarsız değil.

İki elini de havaya kaldırıyor. "Hiçbirşey söylemedim. Başımı belaya sokma."

Arabama binmeden önce hafifçe gülümsedim ve dışarı çıktığımda Yan Mercedes'iyile beni yakından takip etti. Biraz önce yaptığımız konuşmadan sonra, o kadar boğulmuş hissetmiyorum. O sadece kendisine emredilen şeyi yapıyor.

Provada son hareketleri ve hazırlıkları yaparım. Kostüm tasarımcıları ve makyözlerin hepsi yarım kalmış işlerin olmamasını sağlamak için bir araya geldi.

Philippe, duyguları kavradığını görmek istediği için Ryan'la son bir gösteri yapmamı söyledi.

Philippe'in tembelliğini eleştirdiği birkaç rutin yapıyoruz. Ryan kramp girdiğini ve şirketin doktoruyla ilgileneceğini söylüyor.

Personel boş tiyatronun etrafında vızıldıyor ve diğer dansçılar perdelerin arkasında durmuş bizi izliyorlar. Rutini son bir kez gerçekleştirmek üzereyken Stephanie, Philippe ve yardımcılarından birkaçı sahneler.

Alnımdaki teri elimin tersiyle siliyorum. Bugün bileklerimi fazla çalıştırdım ve daha sonra Dr. Kim'i ziyaret edeceğim.

Sahne, Ryan'ın canlandığı Albrecht ile benim aramda bir solo. Beni ölüme mahkûm ettikten sonra bile onun hayatını kurtarmayı seçtiğim zaman. Bilerek yapmadı ama lanet olası bir nişanlısı olduğunu öğrenir öğrenmez hayatım sona erdi. Bir prenses.

Aşkın gerçekte ne olduğunu kanıtladığı yer, sana yaptıklarına rağmen sevdiğin kişi için en iyisini istediğin mazoşist bir duygu.

Saçmalık.

Birkaç saniye işaret parmağında döndüm, sonra saniyeden çok daha erken Ryan'ın kollarına atladım. Ellerini uzatıyor ama bir nefesle ıskalıyor.

Tek bir nefestir.

Sadece bir tane.

Zaman bir an için donar ve her şey beyaz gürültüye dönüşür.

Ben doğal olmayan bir konuma düşerken ikimizin de gözleri iri iri açıldı. Bacağımda şok dalgaları oluştu ve ardından havada rahatsız edici, çirkin bir ses yankılandı.

Pop.

22

Lia

Bu bir kabus.

bitmesini bekliyorum

Gerçeğin geri tepmesi için.

Bileğimi, kalçamı, bacağımı kırmakla ilgili binlerce kabus gördüm.

Ama ne kadar kanlı ya da korkutucu olursa olsunlar uyanıyorum.

Kendime gerçek olmadıklarını hatırlatmak için onlar hakkında notlar yazıyorum.

Bu sefer değil.

Şimdi, kavurucu acı, bunun bir kabustan çok uzak olduğunu sürekli olarak hatırlatıyor.

Bu gerçeklik.

Hastane yatağında yatıyorum, bacağım alçıda ve bir takozun üzerinde yüksekte duruyorum.

Kaval kemiğimi kırdım ve kemik deriyi deldi. Parçalanmış etimden çıkan kanlı beyaz çubuğun görüntüsünü asla unutmayacağım. Kemiği yerine oturtmak için bir ameliyat gerekiydi, bir şok durumuna girdim ve uyuşmuş olarak ıktım.

Ameliyatla tüm ilenin biteceği umuduna tutundum. Dr. Kim'in bana bunun sadece yorgunluk olduğunu, haplarımı almam gerektiğini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesi.

Yapmadı.

Bunun yerine, neredeyse her zaman bir dansçının veya bir sporcunun kariyerini sona erdiren şu sözleri söyledi: “Kemiği yerine yerleştirebildik ve yarayı dikerek yara izinin en aza indirilmesini sağladık. Neyse ki fibula kırılmadı ama dizinizin yakınında kalıcı bir deformasyon olacak. Rehabilitasyon ile tekrar normal şekilde yürüyebilecek ve ara sıra koşabileceksiniz, ancak bu uzun sürmeyecek. Tam bir iyileşme ne yazık ki neredeyse imkansız.”

Başka bir deyişle, bir daha asla balerin olamayacağım.

Hâlâ tam olarak kavrayamadım ve bunun nedeni sadece doktorun sözleri değil. Sanırım kariyerimin sonunu o *pop* ve orada bulunan herkesin ardından gelen sessizlik ve nefes nefese kalma sesiyle duydum.

Ama o noktada, beni tüm hayatım boyunca korkutan kabuslar için hâlâ dua ediyordum. Kabusu istiyorum.

Biri bana kabusu yaşatsın.

Dr. Kim bana yakın birini arayıp aramayacağını soruyor ama bende kimse yok. İnsanların arkadaşları ve ailesi var, balem var. Bunun için gençliğimi ve hayatımı feda ettim. Ailemin ölümünden ve bir ülkeden diğerine taşınmaktan kurtuldum.

İnsanlar kulübe gittiğinde provalara gittim. Uyuduklarında, esneme hareketlerimi ve ayak bileklerimin bakımını zamanladım. Başkaları gerçek yemek yediğinde, ben elma ya da salata ile yetindim.

Bunu asla bir fedakarlık ya da angarya olarak görmedim çünkü sevdiğim bir şeyi yapıyordum. Çok iyi olduğum bir şey. Kimsenin beni yakalayamayacağı bir yere uçarak hayalimi yaşıyor ve fazla enerjimden kurtuluyordum.

Şimdi kanatlarım kırık.

Şimdi, rüya bitti.

Ve kendimi bu duyguları yüzeye çıkarmaya ikna edemiyorum. Hastane odasının beyaz tavanına bakarken göz kapaklarımdan tek bir gözyaşı bile düşmüyor.

Kapı açılmadan önce hafif bir vuruş var. Philippe ve gözleri yaşlı Stephanie içeri girer.

Sanki bir kar küresinin içindeymişler gibi onlara bakıyorum ve bulanık bir camın arkasından bakıyorum.

"Ah, Lia!" Stephanie yanıma koşuyor, gevşek ellerimi titreyen ellerinin arasında tutuyor, gözyaşları yanaklarından serbestçe akıyor. "Çok üzgünüm, çok üzgünüm."

" *Chérie...* " Philippe de kırılacakmış gibi acı çekiyor.

Şefkatleri ve duyguları göğsümden sekip yok oluyor. Uyuşmuş halime nüfuz edemezler veya dışarı atılması gereken kederi kışkırtamazlar.

"İkinci bir görüş alabiliriz..." Philippe ona başını sallayınca Stephanie sustu.

"Lütfen yalnız kalabilir miyim?" Tanımadığım kayıtsız bir ses tonuyla fısıldıyorum.

"İyi olacak mısın?" diye soruyor.

Başımınla onaylıyorum.

Bir şeye ihtiyacın olursa bizi ara, dedi Philippe sempati dolu bir sesle.

Uzuvlarımdan hiçbirini hareket ettiremiyorum, bu yüzden dışarı çıkıp kapıyı arkalarından kapatana kadar onlara baktım.

Bakışlarım havada asılı alçılı bacağıma kaydılar. Her şeyi bitiren işe yaramaz kırık bacağım.

Asla dünyaya Giselle'imi gösteremedim. Daha doğmadan öldürüldü.

Ve onun ölümüyle tüm hayallerim ve başa çıkma mekanizmalarım yok oldu.

Kamadan yatağa düşene kadar bacağını çekiştiriyorum. Acı patlıyor ama sanki alternatif bir gerçekliğe yakalanmış gibiyim.

Hareketlerim robotik, hatta mekanik, doğrulup serum tüpünü bileğimden çekerken. Kolumdan aşağı kan damlacıkları akıyor ama acıyı zar zor hissedebiliyorum.

Sağlam olan bacağımı yere sallayıp üzerinde durdum ve kırık olan bacağımı acı bir gümbürtüyle yere düşürdüm.

Onu arkamda sürükleyerek ihtiyatla topallayarak pencereye gittim ve açtım. Soğuk kış havası saçlarımı geriye atarken bir sandalyeyi kenara çekip çıkıntıya tırmanmak için kullanıyorum ve alçımı da yanımda

getiriyorum. Acı patlamaları her harekette daha da güçleniyor ama onları görmezden geliyorum.

Hepsi yakında sona erecek.

Hareket halindeki arabalara bakarken, dondurucu hava dayanıksız hastane önlüğümden süzülüyor. Bu yükseklikten karınca gibi görünüyorlar. En az on kat yukarıda.

Uyuşmuş ve duyarsız hissetmemek için her şeyi bitirmek yeterince kolay olurdu.

Bir adım.

Tek nefes.

Ve her şey bitecek.

özgür olacağım

Lia.

İsmimin o sesle söylenmesi, saniyenin çok küçük bir kısmı için düşüncelerimi dağıtıyor. Omzumun üzerinden baktığımda Adrian'ın benden kısa bir mesafede durduğunu görüyorum.

İlk başta onun bir illüzyon olduğunu düşünüyorum. Tüm bunların, beynimin her şey bitmeden onu son bir kez görme şekli olduğunu.

Ama alçımdaki acı bunun gerçek olduğunu kanıtlıyor. Burada olması, sakın ifadesi, siyah kıyafetleri ve kahverengi paltosuyla her zamanki gibi hayattan daha iri görünmesi.

"Aşağı gel Lia." Sesi yumuşak, yumuşak, yüzünün üzerine düşen gölgeyle tamamen çelişiyor.

Bir kez başımı sallıyorum. "Yaklaşık yirmi yıldır sadece bale için yaşadım. Artık o gittiğine göre, uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yok.

Kendin söyledin, yalnızım ve hiç arkadaşım ya da ailem yok. Sadece bale yaptım."

"Yaşamak için başka şeyler bulabilirsin."

alay ediyorum. "Hayır, yapamam."

"Yapabilirsiniz. Koşullar sizi şekillendirir, ancak kaderinizi belirlemezler." Sesi yatıştırıcı bir alt tonla alçaldı. "Siz yapıyorsunuz."

Tek bir sıcak gözyaşı yanağımdan aşağı süzülürken başımı tekrar salladım. "Bitti."

"Eğer söz hakkın varsa hayır. İster bale ister başka bir şey olsun, her zaman kendi hikayeni yeniden yazabilirsin." Elini uzattı, onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerinin kenarları yumuşadı. "Sana yardım edeceğim."

"Neden yapasın ki?" Şimdi ağlıyorum ve dondurucu hava bile gözyaşlarımı daha az sıcak ve yakıcı hale getiremiyor.

"Çünkü istiyorum."

Senin metresin olmayacağım, Adrian. Asla."

"Olmayacaksın."

"Ama senin bir nişanlın var."

"Artık değil."

Dudaklarım ayrıldı. "N-ne?"

Ondan kurtuldum. İleriye doğru bir adım atar. "Şimdi aşağı in."

Eline, verdiği söze ve yaptıklarına baktım. Metresi olmak istemediğimi söyledim ve beni dinledi.

Ondan kurtuldu.

Adrian, tüm insanların arasında beni uyuşmuş halimden çıkarmayı ve gözyaşlarımı kışkırtmayı başardı.

Tam anlamıyla kederim.

Elime koyduğumda elim titriyor. Tenimiz temas eder etmez beni aşağı çekti, iki kolunu da belime doladı ve bacaklarıma ağırlık vermemem için beni kaldırdı.

Ceketindeki küçük açıklıktan yüzümü gömleğine gömdüm. Yıkıcı bir hıçkırık yükseliyor, içim kanamadan önce boğazıma takılıyor.

Ben onun göğsüne doğru ağlarken bir an öylece durduk, sesim kısıldı ve başım zonkluyordu. Tüm bunlara rağmen, Adrian beni güçlü kollarında tutuyor, sırtımda yatıştırıcı daireler çiziyor ve ihtiyacım olduğunu fark etmediğim sessiz sunucu oluyor.

"Acıyor..." Sesim kısıldı.

"Doktoru arayacağım."

"O acı değil." Kapalı bir yumruğu göğsüme vuruyorum. "Burada. O kadar acıyor ki, binlerce bıçakla kesiliyormuş gibi hissediyorum."

Adrian bir elini başımın arkasına dolayıp saçlarımı okşuyor. "Dayanamayacakmışsın gibi gelebilir, ölmek daha iyiymiş gibi ama bu doğru değil. İyileşecek, belki hemen ya da yakın gelecekte ve tamamen iyileşmeyebilir ama yara kapanacak ve bu güne, değiştiğin an olarak bakacaksın."

"Ama ömür boyu yaralı kalacağım," diye hıçkırarak göğsüme tekrar vurdum. "Tam burada."

"Yara izleri, hayatta olduğun ve hayatta kalacak kadar güçlü olduğun anlamına gelir." Başımın tepesini öpüyor. "Sen onlarla yüzleşene kadar yaralarının her birine tapacağım, Lenchka."

Bulanık görüşümden ona bakmak için gözlerimi kaldırdım. "Neden yapasın ki?"

Bakışlarında şefkate en yakın gördüğüm şey olan bir yumuşaklık var. "Sana söyledim. Çünkü istiyorum."

"Ya istemekten vazgeçersen?"

"Bu olmayacak. Söz veriyorum."

Benim çaresizliğimden mi yoksa yüzündeki ender görülen şefkatten mi bilmiyorum ama şu anda Adrian'a inanıyorum.

Bu adamın, bu katilin hayatımı onarmak için tek umudum olduğuna inanıyorum.

Ya da ondan geriye ne kaldı?

23

adrien

Hemşire ona sakinleştirici enjekte ettikten sonra Lia derin bir uykuya daldı .

Narin eli benimkinin içinde neredeyse hiç yokmuş gibi ağırlıksız.

Solgun yanaklarının üzerinde uçuşan uzun kirpiklerine hâlâ yaşlar yapışmıştı. Uyuyor olmasına rağmen dudakları kıvrık ve kaşları rahatsızlıktan çatılmış durumda.

Uzanıp baş parmağımla alnındaki buruşuk alanı düzelttim. Bu gece kabus görmemesini ummak için buradayız, gerçi bu tamamen hüsnükuruntu.

Gençliğimden beri, gerçekleşmeyecekleri için bir şeyler dilemeyi bırakmayı öğrendim. Büyüdüm ve her şeyi kendi başıma yaptım. Bunu bildiğim halde nasıl oluyor da kendimi Lia'nın kariyeri için farklı bir sonuç isterken buluyorum?

Yan bacağını kırar kırmaz beni aradı ve hastaneye kaldırıldı. Ama Igor ve Sergei ile bir toplantıdaydım ve cevap veremedim. Pakhan'ım ve eski potansiyel kayınpederim, Kristina'yla nişanımı bu kadar ani ve inandırıcı bir sebep olmaksızın bitirdiğim için benden hoşnut değiller .

Kardeşlikteki herkes, bunun gelecek nesiller üzerindeki etkisini incelemeyi harekete geçmediğimi bilir. Karım için Kristina'nın en mantıklı seçim olduğu düşünüldüğünde, nişanı bitirmek "benim" yapacağım bir şey değildi.

Bununla birlikte, görünüşe göre o parçamı - metodik, mantıklı olanı - Lia devreye girdiğinden beri daha sık feda ediyorum. Yine de bir planım var. Sergei ve Igor'a ihtiyaç duydukları nedeni verecek ve aynı zamanda bana Lia'yı verecek bir tane.

Bu plan aynı zamanda Lazlo Luciano'yu da içeriyor. Onu yakından takip ettikten sonra, hayatı ve hedefleri hakkında iyi bir fikrim var. New York İtalyan ailelerinin çoğunu, özellikle Rozettileri, onlara karşı ömür boyu kin beslediği için düşmanı olarak görüyor. Onlar da onun için aynı şeyi hissediyorlar çünkü onları yeryüzünden silmeyi görev edinmiş.

Kin benim avantajıma kullanılabilir. Bu, Lazlo'nun şüphelerini uyandırmadan onun gözüne girmek için mükemmel bir fırsat.

Her detayın olması gereken yerde olması gereken planımın hassas doğası nedeniyle, bütün öğleden sonra Sergei ve Igor'un homurdanmalarını dinlemek zorunda kaldım. Bu yüzden Yan'ın aramalarına cevap veremedim.

Bitirir bitirmez Lia'nın kazasını öğrendim ve buraya geldim. Bir saniye sonra gelseydim, cesedini almaya gelirdim.

Gözlerimi yavaşça kapattım, elini serbest bırakıp yatağa bırakmadan önce sımsıkı tuttum. Onu kaybetme düşüncesi, Annika Teyze'nin ölümünden sonra bir daha asla hissetmeyeceğimi düşündüğüm bir acı veriyor.

Lia'nın kaderinin üvey anneminkinden farklı olmasını sağlayacağım.

Yine de kariyeri muhtemelen temelli bitti. Katılan doktoruyla konuştum ve kırığının doğası gereği profesyonel anlamda iyileşmenin imkansız olduğundan bahsetti.

kazasının arkasındaki nedene getiriyor .

Ayağa kalktım ve kapıya dönmeden önce Lia'nın alnına bir öpücük kondurdum. İntihar girişiminden sonra, onun yanından ayrılmamayı tercih ederim. Bununla birlikte, bir sonraki eylem tarzımın, başka bir şey için değilse de, o zaman sevgili adaleti için olması gerekiyor.

Adalete inanmadığımı söylerken ciddiydim ama göze göze inanıyorum.

Lanet kana kan.

Ayrıca, bununla ne kadar çabuk işim biterse, buraya o kadar çabuk dönüp onunla ilgilenebilirim.

Odasından çıktığım an, Yan, Kolya ve Boris dimdik duruyor, ifadeleri her zamankinden daha kapalı. Kolya ve Boris bütün gün benimleydi ama Yan, Lia'nın yanından ayrılmadı.

"Kendi gözlerinle gördün mü?" Yan'a planıma devam etmek için bir nedene ihtiyacım olduğundan değil diye soruyorum.

"Evet, efendim," diye hırlıyor. "O orospu çocuğu bunu bilerek yaptı."

Kolya'ya bakıyorum. "Bana görüntü almayı başardın mı?"

Başını salladı ve bana telefonunu gösterdi. Üç korumam ve ben, sahne gözlerimizin önünde gelişirken izliyoruz. Yan'ın sözlerinden şüphe ettiğimden değil ama kendi gözlerimle görmek istiyorum - herifin ölüm belgesini imzaladığı anı.

Lia'nın yüzündeki şok ifadesi içimi ürpertiyor. Düşerken bunun bir son olacağını biliyor olmalıydı ve o acı, o çaresizlik iki yanıma yumruklarımı sıkmama neden oldu.

"Onun yerini tespit ettin mi?" Kolya'ya hissetmediğim bir sakinlikle soruyorum.

"O bir kulüpte. Adamlarımızdan biri, Fedor ona göz kulak oluyor."

"Lanet bir kulüpte," diye hırladı Yan. "Piçin ölümüne işkence edeceğim."

Bir kez başımı sallıyorum. "Sen burada kal Yan."

"Ama patron..."

Burada kal ve ben dönene kadar onu koru.

"Boris bunu neden yapamıyor? Herifi öldürmek istiyorum."

Yan. Bu bir emirdir."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama o ve Boris beni takip etmeden önce Kolya ona başını salladı.

Ryan'la yüzleşmek için yaptığım yolculuk sırasında sıkıldığım için parmak boğumlarım ağrıdı. Gardiyanım Fedor bizi aradı ve kulüpten tek başına ayrıldığını ve onu eve kadar takip ettiğini söyledi ve adamlarım onu izlediğime göre, izleyeceği yolu biliyoruz.

Kolya, Ryan'ı her zaman geçtiği sokakta yakalayabilmemiz için onunla birlikte strateji geliştirir. Fedor arabasına arkadan çarpıyor ve şimdiden gölgelerde Ryan'ı bekliyoruz.

Ryan iner, küfreder ve arabasını kontrol eder. Ayakları üzerinde sallanmıyor, bu yüzden çok fazla içmemiş olmalı.

Bana başını sallayan Fedor ile aynı anda araçtan indim. Boris ve Kolya, dördümüz onun etrafını saracak şekilde Ryan'ın iki yanında duruyor.

Herif arkasını döndü, bakışlarına baktığında ifadesi kül gibiydi. Düzüldüğünü anladığı anı tam olarak görüyorum.

İnsanlar ölümün ne zaman geleceğini bilirler. Bazen bunu hissedebiliyorlar ve açgözlü gözlerinden umut uçup gidiyor. Bazıları kavga eder, bazıları bunun faydasız olduğunu bilir. Diğerleri ise faydasız olduğunu bildikleri halde savaşırlar.

Ryan gibi.

"Ne... benden ne istiyorsun?" Bana, sonra da adamlarıma bakıyor, altına işlemeye hazırmış gibi. "Ben bir şey yapmadım."

Önüne geçip susturucu takılı silahımı alıyorum. "Evet, yaptın, Ryan. Seni o gece kulüpte öldürmeliydim. Bir daha tekrarlamayacağım bir hata."

"Hayır, lütfen... Ben... Mesafemi korudum..."

"Son anda onu yakalamamaya karar verdin."

Gözleri genişliyor.

"Bilmeyeceğimi mi sandın? Onu yakalamamaya karar verdiğinde gözlerindeki sadizmi gördüm."

"Hayır... Herkes şahit oldu... Bir saniye erken atladı."

"Onu yakalayabilirdin. Sadece yapmamayı seçtin. Silahı ona doğrultuyorum. "Bu senin lanet olası son vuruşun."

"Hayır, lütfen, lütfen..."

"Bacaklardan başlayacağız, sonra seni ölmen için yalvartacağım. Ancak onun döktüğü her gözyaşının bedelini ödedikten sonra sana ölümün merhametine izin verilecek."

Onu kaval kemiğinden, tam bacağının kırıldığı yerden vurdum.

Yarasından kan fışkırırken Ryan yürümeye başlayan çocuk gibi çığlık atıyor. Dizlerinin üzerine düştüğünde kalçasına ateş ediyorum.

Çirkin sesi binalardan yankılanıyor ve benim daha fazla acı verme ihtiyacımı körüklüyor. Lia'nın yaşayacağından daha büyük bir acı.

Bu uzun bir gece olacak.

Bu pislikle işim bittiğinde, sanki hiç var olmamış gibi ortadan kaybolacak.

Tıpkı kariyeri gibi.

Bu benim kahrolası adalet biçimim.

24

Lia

Sonraki iki haftayı evde iyileşerek geçiriyorum .

Ya da daha doğrusu, aklımı hayatta tutmaya çalışıyorum.

Her gün, düştüğüm anı yeniden canlandıran bir kabustan uyanıyorum, tam da bacağımın kırılma sesinin havada yankılandığı o an.

Ve her seferinde yatıştırıcı eller etrafımı sarıyor, beni güçlü bir sandığa yaklaşıyor. Onunla gelen şefkatle birlikte çok alıştığım bir sandık.

Adrian'ın yapabileceğine asla inanmadığım bir şefkat.

İlk birkaç gün yanımdan ayrılmadı ama sonra işine geri dönmek zorunda kaldı. İnsanlara işkence etmek ve onları öldürmek için geri döneceği gerçeğini, bana baktıktan sonra yıkıma geri döndüğünü düşünmek istemiyorum.

Ama onu durdurabileceğim gibi değil. Adrian yaptığı işten hoşlandığını açıkça belirtti ve yapabileceğim ya da söyleyebileceğim hiçbir şey onun fikrini değiştiremez.

Onun etrafta olmaması zor. Kabul etmek istediğimden daha da zor.

Adrian'ın elini tutup göğsüne doğru ağladığımdan beri aramızda bir şeyler değişti. Yıkıldığını sandığım köprü o günden beri yavaş yavaş inşa ediliyor. Dikkatiyle veya sessiz desteğiyle bir ilgisi olabilir, ama o benim hayatımda bir sütun haline geldi. Beni kafamdan ve onunla gelen her aşağılık duygudan uzaklaştırıyor.

Ama o gittiğinde, tüm bu duygular hızla geri gelir.

Duvarlar, beni çocukluğumdan kalma karanlık kutunun içine hapsetmek istercesine üzerime geliyor. Bale kıyafetlerime, ayakkabılarıma ve tek parça streç giysime gizlice göz atıyorum ve tekrar bozulmamaya çalışıyorum.

Dış dünyadan ve basından bir erteleme almak için Instagram hesabımı ve tüm sosyal medya hesaplarımı sildim.

Stephanie ve Philippe aradılar ve ziyaret etmeye çalıştılar ama ben onların ilerlemesinden kaçındım ve numaramı değiştirdim. Geri dönemeyeceğim dünyayla bağlantılılar. Onları görmek ve onlarla konuşmak, bu gerçeği yalnızca kafamın ön planına getirirdi.

Ayrıca sakatlığımdan sonra tüm ekip yeniden başlamak zorunda kaldı ve açılışı erteledi. Bahse girerim Hannah benim yerime Giselle'i oynamaktan çok mutludur.

Koltuk değneğime yaslanıp dolaba bakıyorum ve tüm mayolarıma, tütülerime, taytlarıma ve bale ayakkabılarıma bakıyorum. Biten kariyerimin kanıtlarına burada ne kadar dikilip baktığımı bilmiyorum, ama alçının altındaki yaramı ürpertecek kadar uzun.

Sonra içeri giriyorum ve askıları ve ayakkabıları fırlatarak her bir giysi parçasını aşağı indiriyorum. Mayoları ellerimle yırtmaya çalışıyorum ve dengemi kaybederek yere düşüyorum. Bir çekmeceye doğru sürünerek çekip açtım ve makası aldım. Sonra bale kıyafetinin her parçasını kestim,

muslin, tül ve bir zamanlar güzel olduğunu düşündüğüm her şeyi yok ettim.

Benim için katledilen rüyanın geri kalanını da öldürüyorum.

Belki bu özgür kalmama yardım eder. Belki dairemin duvarları sanki canavarlarmış gibi üzerime gelmekten vazgeçer. Buranın her köşesi bana baleyi, dansı, kendimi yorana kadar kendi başıma prova yapmayı hatırlatıyor.

Fahiş maaşımla buraya ilk geldiğimde, kendime ait bir yerim olduğu için, bunu yeteneklerimle başardığım için gurur duydum. Ama şimdi, benim özel yapım cehennemim gibi geliyor. Kaçamayacağım biri.

Yaşamak için baleyle ilgili tüm anıları öldürmem gerekiyor. Böylece kendime başka bir yol bulabilirim.

Fikir gözlerime yakıcı yaşlar getirse bile.

Sakatlığım nedeniyle New York City Ballet ile olan sözleşmem feshedildi ve banka hesabıma cömert bir tazminat havalesi yapılmış olmasına rağmen, bunu umursayamazdım.

Beni uzun süre idare edebilecek küçük bir servetim var ama benim için hiçbir zaman parayla ilgili olmadı.

Bale, berbat kafama karşı savunma mekanizmamdı. Artık buna sahip olmadığımı göre, nasıl aklı başında kalacağım?

Ön kapı tık sesiyle açılıyor ama kıyafetleri parçalamayı bırakmıyorum. Sonunda başımı kaldırdığım bir gölge üzerime düşene kadar değil. Adrian olduğunu sanıyorum ama gündüz ve o asla akşam olmadan ortaya çıkmaz.

Yan yumuşamış bir ifadeyle bana bakıyor. Tam olarak acıma değil, ama daha incelikli bir şey. Acil bir durumda Adrian vermiş olması gerektiğinden dairemin kodunun neden onda olduğunu sormuyorum.

"Beni durdurmaya çalışma bile." Sesim kırılğan. "Bunu sistemimden çıkarmak için yapmam gerekiyor."

"Yardım etmemi ister misin?"

Dudaklarım ayrıldı. "İster misin?"

"Eğer istersen."

"Hepsini indirebilir misin?"

Kısa bir baş selamı veriyor ve metodik olarak her askıyı, eteği, tek parça streç giysiyi, tütüyü ve ayakkabıyı yere seriyor. Parıltılı makyajım ve mücevherlerimin olduğu çekmeceleri bile çekip çıkardı ve etrafımı onlarla çevreledi.

O bunu yaparken, ben de gördüğüm her şeyi kestim, hepsini parçalara ayırdım. Yan orada durmuş, sonsuz soğukkanlılığıyla beni izliyor.

Neredeyse her şeyi kestiğimde, uyuşuklaşıyorum, öfkem ve kederim yavaş yavaş yatışıyor. Yan hala her zamanki pozisyonunda, ellerini önünde kavuşturmuş durumda.

"Deli olduğumu mu düşünüyorsun?" diye mırıldandım.

"Bence sadece acı çekiyorsun."

Gözyaşı olmamasına rağmen burnumu çekiyorum. Adrian beni kendi aklımdan kurtarıp bana sarıldığı gün bir ömür yetecek kadar ağlamıştım. Beni korumak istiyormuş gibi bana sarıldı, sanki hayattaki görevi beni korumakmış gibi.

"Bunlardan kurtulabilir misin?" Yan'a soruyorum.

"Yapacak."

"Ödüller de cabası. Gitmelerini istiyorum."

"Eğer istersen."

Duraksadım, elimdeki makasa baktım. "Adrian gündüzleri nereye gidiyor?"

Ne kadar az olursa olsun onu ve sözlerini özlediğimi itiraf etmekten nefret ediyorum. Hastanedeki günden beri beni kafamdan çıkarabilecek tek kişi o oldu.

Garip bir dinamik değişimi. Daha önce, Adrian'la anlaşabildiğimiz tek zaman, beni becerdiği ya da beni cinsel olarak cezalandırdığı zamanlardı. Ancak bu son birkaç hafta boyunca, dokunuşu hiç o yöne gitmedi. Sadece beni tuttu, yemek yediğimden emin oldu ve duş almama ve kıyafetlerimi değiştirmeme yardım etti. Ben akılsız bir film izlerken yün battaniyemin altına benimle oturdu ve sonra daha rahat etmem için başımı kucağına koydu. Parmakları saçlarımı öyle bir okşadı ki neredeyse bir kedi yavrusu gibi mırıldandım.

Hiç şefkat görmemiş, aç bir hayvan gibi o bakımla besleniyorum.

"Çalışıyor," diyor Yan.

"Bunu biliyorum dahi. Nerede? Kiminle?"

"Çoğunlukla evde Kolya ile çalışıyor."

Bu bilgi üzerine duraksadım. İlk restoran randevusu dışında, Adrian ve ben sadece burada buluşuyoruz, bu yüzden onun ayrı bir evi olduğu fikrini hiç düşünmedim.

"Mafya işleri yapmaya gitmiyor mu?"

Yan buna gülümser. "Evde o mafya işlerini yapıyor. Zorunlu olmadıkça dışarı çıkmıyor."

Nedense bu beni daha rahat hissettiriyor. En azından hakkında okuduğum tüm o mafya patronları gibi sokaklarda vurulma tehlikesiyle karşı karşıya değil.

Ve evet, mafyanın New York'taki tarihini araştırmış olabilirim. Ancak makaleler, İtalyan mafyası ve onların hitleri hakkında şeylerle dolu. Bratva hakkında çok az bilgi var veya hiç yok. Yine de şaşırmadım. Adrian'ın ketum doğasını hesaba katarsak, organizasyonunun geri kalanının ona benzediğini varsayıyorum.

Ama suikasta kurban giden mafya insanlarının o görüntülerini hâlâ aklımdan çıkaramadım ve son zamanlarda Adrian'ın benzer bir şeyden muzdarip olduğuyla ilgili kabuslar görmeye başladım.

Beklemek. Bu onun için endişelendiğim anlamına mı geliyor?

"Kayıp."

Yan'a bakıyorum. "Evet?"

Kalkmana yardım etmeme izin ver.

"Kendi başıma kalkabilirim." Sağlam dizimin üzerine çöküyorum, koltuk değneğimi kenara çekiyorum ve ayağa kalkmak için tüm ağırlığımı ona veriyorum. Yan'ın vücudu bana doğru döndü, düşersem beni tutmaya hazırды ama ben alçımı yerden yüksekte tutarak dik kalmayı başardım.

"Peki ya... *ona* ?" Fısıldıyorum.

Tek kaşını kaldırıyor. "O?"

"Kristina Petrov." Hastanedeki o geceden beri Adrian'la nişanı hakkında konuşmadım ve bunun bir nedeni de bir süre bu huzur içinde yaşamak istememdi. Başka bir kadının nişanlısını aldığım gerçeğini düşünmemek için.

"Bitirdiğine inanıyorum."

İnanıyor musun ? İçinde olduğu gibi, emin değil misin?

"Bunu ona sorsan daha iyi olur."

"Söyle bana Yan. Neler oluyor?"

Elini uzun saçlarının arasından geçiriyor. "Benden duymadın."

"Kalbimi geç."

Tekrar gülümsedi ve gerçekten ne kadar güzel olduğuna şaşırdım. Mafya hayatını seçmemiş olsaydı mükemmel bir model olabilirdi.

"Bu yüzden?" ısrar ediyorum

Sana Boss'un Kristina ile evlenmesinin beklendiğini söylediğimi hatırlıyor musun?

Başım la onayladım.

"Bundan kurtulmak istiyor olması, yapabileceği anlamına gelmez. Bratva'nın güçlü bir üyesi olan Kristina'nın babası Igor sadece saygısızlık etmekle kalmıyor, aynı zamanda Pakhan'ın *kendisi* de nişanın sona ermesine karşı çıkıyor."

Kalbim küçüldü ve son birkaç haftadır hissetmeyi başardığım herhangi bir barış görüntüsü parçalandı. "Ne olmuş? Onunla *evlenecek* mi ?"

"Bilmiyorum. Bundan kurtulmak için çözümler düşünüyor ama hem Igor'u hem de *Pakhan'ı* tatmin edecek bir sebep bulamazsa kötü bir duruma düşecek ve Bratva içindeki gücünü kaybedebilir."

Midem çalkalanıyor ve içindekiler neredeyse yere dökülüyor.

Ya Adrian, Kristina ile evlenir ya da gücünü kaybeder.

Hangi seçeneği seçeceğini çok iyi biliyorum. Güç, kontrol ve kalıplar için yaşıyor. Benim gibi biri için işini asla feda etmez.

Ayrıca, onu istememeliydim. Onu sevdiğimden falan değil.

Yan'a usulca teşekkür edip topallayarak yatak odasına dönerken göğsüm sıkıştı. Mutfaktan büyük çantalar getirir ve dolaptaki yırtık kıyafetlerden ve her şeyden kurtulur.

Yatakta otururken tek düşünebildiğim Adrian'ın Kristina ile nasıl evleneceği.

Temelde karısı olmak için yapılan güzel Rus Kristina.

Tenimin altında karanlık bir duygu kaynıyor, ben bile tanımıyorum ama tanıdığım bir şey var.

Onunla evlenmesini engellemeliyim.

BİR HAFTA DAHA GEÇİYOR ve ben iğrenç bir rutinin içine düşüyorum. Amaçsızlığım ruhumu kemiriyor. Koşullandırmaya veya prova yapmaya o kadar alıştım ki, şimdi bunların hepsi gittiğine göre, ruhumu yiyip bitiren bir boşluk hissediyorum.

Parka gitmeye çalışıyorum ve Yan bazen Boris adında başka bir gardiyanla bana eşlik ediyor. Boris'in bize katılmasından nefret ediyorum çünkü Yan, sadece ben ve o varken olduğu kadar kaygısız davranmıyor.

Sonra eve dönüyorum ve zamanımı meşgul etmek için yemek pişirmeye başlıyorum. Ancak Adrian bundan hoşlanmadı çünkü bacağım hala alçıda ve çok uzun süre ayakta durduğumu söylüyor.

Ama bir şey yapmam gerekiyor; yoksa geri dönmesini beklerken aklımı kayıracam.

Ayak seslerine alıştım. Yan'inkinden daha ağır ve güçlüler ama yine de onun yapısı düşünüldüğünde yeterince sessizler. Şu anda olduğu gibi.

Kokusu bazen ondan önce geliyor, belki de ben ona o kadar alıştım ki, çok uzaklardan bile kokusunu alabiliyorum. Sanki şimdiye kadar kokladığım tek kokuymuş gibi o ahşap ve deri kokusunda kaybolabilirim.

Televizyonun karşısındaki pozisyonumdan fırlayarak ayağa kalktım ve onu karşılamaya gittim. Adrian ceketini çıkarıp girişin yanına asıyor, beyaz

gömleği ve siyah pantolonu ortaya çıkıyor. Engebeli bir şekilde nefes kesecek kadar güzel görünmediği bir gün bile geçmedi.

Tehlikeli de.

Ama sanırım bir yanımda bu tehlikeyi özlüyor, yoksa ona bu kadar kolay aşık olmazdım. Ve ruhumu yiyip bitiren kara deliği unutturacak o tehlikeye ihtiyacım var.

Bugünlerde onu uzun süre göremiyorum ya da ona yeterince dokunamıyorum. Zaten ona dokunmuyorum çünkü bunu yapan tek kişi o. Ben uyanana kadar gitmese de, genellikle bütün geceyi telefonunda yazarak geçirir. Bazen Yan ve Kolya ile konuşmak için dışarı çıkar. Yanımda zar zor uyuyor ve seks başlatmayı bıraktı.

Hayatıma daldığı günden kaza geçirdiğim akşama kadar beni düzmeden bir gece bile geçirmede. Ve şimdi cinsel dokunuş gittiğine göre, daha önce hiçbir şeye benzemeyen bir boşluk hissediyorum. Yıllarca başka insanlarla seks yapmadım, ama bu son yirmi bir günün yarattığı etkiyi hiç yaratmadı. Aslında, beni duvarda becerdiği günden bu yana yirmi beş yıl geçti.

Ve hayır, saymıyorum.

Kendi iyiliği için çok fazla çekici hale gelmesine yardımcı olmuyor. Ya da belki sadece cinsel olarak hüsrana uğruyorum.

Adrian beni girişte işe yaramaz bacağımı diğer bacağıma dayamış halde görünce nefesini bıraktı. "Yarana baskı yapmamalısın, Lia."

"Sorun değil."

Gözlerini kısıyor.

" Sorun değil . İsa. Sen kelime polisi misin?"

"Yalnızca iş o kelimeye gelince." İki adımda yanıma ulaştı ve beni kaldırıp koltuk değneğiyle kollarının arasına aldı. Son zamanlarda ona en

yakın olduğum yer burası ve muhtemelen bu yüzden onu her gün kapıda karşılamayı alışkanlık haline getiriyorum.

Kollarımı boynuna doladım ve sert ama ruhani gri gözlerine ve içlerindeki ışığa baktım. Yüzünde bitkinlik çizgileri var ve kaşlarının arasındaki çizgiyi düzeltmemek için her şeyimi alıyorum.

Yan, Adrian'ın işi hakkında pek fazla açıklama yapmayı reddediyor ama son zamanlarda kendisinin çok çalıştığını söyleyebilirim. Bilakis, buraya gelmek muhtemelen vermesi gerekenden daha fazla zaman ve çaba harcıyor.

Kristina hakkında soru sormak istiyorum ama vereceği cevap korkusu beni her zaman durduruyor. Ya başından beri bir metres olsaydım ve bunu henüz bilmiyorsam?

Adrian beni kanepeye oturttu ve koltuk değneği yanıma koydu. "Burada bekle. Akşam yemeği alacağım.

"Tasfiye siparişı verdim. Tezgâhın üzerinde."

Tek kaşını kaldırıyor. "Nihayet beni dinliyor musun, Lenchka?"

Bir omuz kaldırıyorum. "Yemek yaparken yemeklerin kokusunu sevmezdim."

Adrian bir saniyeliğine beni gözlemliyor ve sanki dışını soyup içeridekilere bakmaya çalışıyormuş gibi rahatsız edici. Onun ilgi konusu olmaya asla alışabileceğimi sanmıyorum. Onun gibi soğuk bir adamın beni önemsemesi her zaman tuhaf ama garip bir şekilde sevecen hissettiriyor.

O dünyaya soğuk ama bana değil.

Sonra mutfağa giriyor. Televizyon açık, bir yemek programı yayınlıyor ama benim tüm dikkatim onun çevik hareketlerinde, oda içinde kolay ve amaçlı hareket edişinde, yemekleri tabak ve mutfak gereçleriyle birlikte yerleştirmesinde.

Kısa bir süre sonra topallayarak masaya gittim ve o da kapları aramızda tutarak yanıma oturdu. Lübnanlı sipariş ettim çünkü onlu yaşlarımda yedim ve o zamandan beri aklımda kaldı. Her şeyi yiyebildiğim için - ve bu artık sadece salatayla sınırlı değil - domuz gibi karnımı doyuruyorum. Ani iştahımın nereden geldiğini bile bilmiyorum.

Adrian mutfak seçimim hakkında yorum yapmıyor, herhangi bir yaygara olmadan kazıyor. Şimdi düşünüyorum da, hiçbir şeyden hoşlanmadığından bahsetmemişti.

"Yemediğin yemek var mı?" Soruyorum.

"Tam olarak değil." Kucağında duran telefonuna bakıyor.

"Telaşlı bir yiyici değil misin?"

"Büyürken böyle bir lüksüm yoktu."

Annesinin üvey annesini öldüren bir metres olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum. Onun bir kötü adam olduğunu.

"Fakir miydin?"

Yavaş çiğner ve yutar. Bence o zamanı yüksek sesle konuşmadan önce cevabını düşünmek için kullanıyor. "Tam olarak değil. Annem doktordu ama yemek yapmayı sevmezdi, bu yüzden yemeğimi kendim hazırlamak zorunda kaldım."

"Üzgünüm."

"Değilim. Böylesi daha iyi." Bakışları telefonda bana kaydı. "Ateşli bir yiyici misin?"

"Deniz ürünlerinden nefret ederim."

"Gerçekten mi?"

"Dayanamıyorum. Kendimi deniz hamamböceği yiyormuş gibi hissediyorum."

Bu güzel yüzünde küçük bir gülümseme oluşmasına neden oluyor. Gülümsemesinin ardındaki sebep olduğumda seviyorum. Çok nadir oldukları veya ölümcül derecede çekici görüldüğü için olabilir.

"Hamamböceği yok. Kayıt edilmiş."

Yemek ve farklı kültürler hakkında rahat bir sohbeta daldık ve Adrian'ın bu kadar çok şey bilmesinden etkilendim. O kesinlikle benden daha iyi seyahat etti.

Yemeğimizi bitirdikten sonra boş kapları mutfığa götürüyor ve telefonuna bakarken onları atıyor. Sonunda çalıyor ve birkaç saniye sonra sert bir tonla telefonu açıyor. "Volkov."

Bir ritmi dinliyor ve kalın bir Rus aksanıyla, "Bir zaman ve yer söyle, Don," derken yüzü rahatlıyor.

Giymek?

İtalyan mafyası gibi mi?

O zaman görüşürüz, diyor telefonu kapatarak.

Oturma odasına döndüğünde, daha önce olduğundan daha az gergin görünüyor.

"Bir yere mi gitmen gerekiyor?" Soruyorum.

"Bugün değil." Duruyor. "Ama yarından itibaren birkaç gün gelmeyebilirim."

"Neden?" Sesim ürkütücü.

"İşletme."

"Nişanlın yüzünden olmadığına emin misin?"

Kaşlarını çattı. Sana onun artık nişanlım olmadığını söylemiştim.

"Göründüğün kadar kolay mı?"

"Neden olmasın?"

"Söyle bana Adrian. Ben senin metresin miyim?"

"Neden? Bu konuda ne yapacaksın?"

"Beni o duruma düşürmemen için sana yalvardım."

Gözleri karardı ve diğer zamanlarda olduğu gibi otoriter gücünü kullanarak beni benim yerime koymak istediğini görebiliyorum. Kendimi buna hazırladım ama o sadece uzun bir iç çekti. "Sen değilsin."

"Nasıl emin olabilirim?"

"Bana güvenmek zorundasın."

"Evet, doğru." Aniden ayağa kalkıyorum ve dünya dönüyor. Güçlü bir mide bulantısı hissi üzerime çöküyor ve bunun gücüyle midemi tutuyorum.

Adrian hemen yanıma gelip beni kolumdan tuttu. Lia mı? Nedir...?"

"Sanırım kusacağım," dedim dişlerimi sıkarak.

Adrian beni kollarının arasına aldı ve aceleyle banyoya gitti, sonra dikkatlice tuvaletin önüne inmeme yardım etti. Onu alıyorum ve yemeğimi şiddetli bir şekilde boşaltıyorum.

Midem çirkin sesler çıkarırken güçlü eller sırtımı yatıştırıcı daireler çizerek okşuyor.

Bitirdiğimde, Adrian yanıma çömeliyor ve son derece sakin bir şekilde, "Seni doktora götürelim," diyor.

"Neden?"

"Sanırım hamilesin."

Lia

Dudaklarımı aralayarak ultrason monitöründeki küçük gri noktaya bakıyorum .

Adrian haklıydı. Hamileyim. Beş hafta.

Önce, kadın doğum uzmanı kan testiyle bunu doğruladı ve şimdi bize bebeği gösteriyor.

Artık balerin olamayacağımı öğrenmek için ameliyattan çıktığım günkü gibi şok oldum, hissizleştım.

Ama o hayatı gördüğüm an? İçimde bir şeyler değişiyor.

İlk başta bale nedeniyle kürtaj talep etmek istedim. Ama artık bale yapmıyorum ve çocuğımın olup olmamasının da kariyerimi bitirmeme bir etkisi olmayacak.

Ama şimdi, ekrandaki küçücük figürü izlerken, kariyerimin sona erdiği günden beri hissetmediğim güçlü duygular bir anda içimi kaplıyor.

O bebek benim. Düşündüğüm bir şey.

Şimdiye kadar yaşadığım tüm stresi atlatan, azimli bir hayat.

Hastane yatağımın yanında duran ve aynı zamanda son derece sakin bir şekilde yakında bir fetüse dönüşecek olanı gözlemleyen Adrian'a baktım. Bütün gece boyunca kaya gibi oldu - beni taşıdı, prosedürlerle ilgilendi ve herkesin umacağı çapa oldu.

Ancak doktor şüphesini doğruladığından beri tek bir tepki göstermedi. Gerçi bunu doktordan önce o açıkladığı için pek şüphe sayılmazdı.

Gözlerim genişliyor. Bunu... bilerek mi yaptı?

Bu düşünce, orman yangını gibi içimde gürlüyor. Doktora doğum kontrol hapı kullandığımı söylediğimde, özellikle her gün aynı saatte almazsam hapın yüzde yüz etkili olmadığını söyledi.

Ama haplarımı gerçekten değiştirmiş olsaydı hamilelik çok daha olası olurdu.

Sadece birkaç saniye önce tadını çıkardığım duygular, yanımda duran adama odaklanırken yavaşça uçup gitti. Ve herhangi bir adam değil, bir katil ve bir gangster. Onun gibi birinin çocuklarıma babalık yapmasına izin veremem. Bu fikirden birazcık bile olsa mutlu olmama nasıl izin verdim?

Doktor bana sonogram resmini sunuyor ama o hayata bir kez daha bakmaktan korktuğum için onu almıyorum. Adrian, elinden çekerek ona teşekkür etti. Kendimi örterken ve ayağa kalkmak için koltuk değneğini tutarken hareketleri yapıyorum.

Adrian bana yardım etmeye çalışıyor ama ben kıvranıyorum. Bana bir bakış attı ve beni dirseğinden tuttu ve doktor masasının önündeki bir sandalyeye oturmama yardım edene kadar ondan uzaklaşmamı yasakladı.

Kendi koltuğuna oturmak yerine yanımda duruyor. "Yaralanması hamilelikle ilgili bir soruna neden olacak mı?"

Yumuşak hatlı, beyaz saçlarını pixie kesimli, orta yaşlı bir hanımefendi olan doktor, melodik bir sesle, "Hiç de değil. Neyse ki, yaralanma geç trimesterlerinden birinde olmadı. Alçıyı ne zaman çıkarıyorsunuz Bayan Morelli?"

"Üç hafta sonra," diye mırıldandım.

"İyi olmalı, ama o zamana kadar lütfen stres seviyenize ekstra dikkat edin. İlk gebelikler genellikle en kırılgan olanlardır."

Adrian kısaca başını salladı, yaklaşan bir randevu ayarladı ve beni ofisten çıkardı.

Koridordan aşağı iner inmez ondan uzaklaştı ve koltuk değneğimin izin verdiği kadar hızlı topalladım.

Bana yetişti, belimden tuttu ve beni yanına yapıştırdı. Sonra alçak, tehditkar bir tonda konuşuyor, "Bu benden ikinci ve son kaçışın. Ve yavaşça yürüyün, böylece bacağınıza fazla baskı uygulamazsınız."

"Kes şunu," diye tısladım ona doğru dönerek.

"Neyi durdurayım?"

"Bunu baştan beri planlamışken, yaşayan en şefkatli insan gibi davranmayı bırak."

"Bu?"

Bir yangın merdiveninin yanında durdum ve parmağımla elindeki zarfı işaret ettim. " *Bunun* olması için haplarımı değiştirdin ."

Sanki hiçbir şey söylememişim gibi ifadesi aynı kaldı. Ben bunu yapmak zorunda kalmadan önce hamileydin.

Dudaklarım ayrıldı. "Sen... sen mi planladın?"

"Evet."

"Haplarımı gerçekten değiştirdin mi?"

"Gerek yok dedim. Doktorun dediği gibi doğum kontrol hapları yüzde yüz etkili değil."

Sözleriyle birleşen metodik, kayıtsız tonu beni neredeyse bir histeri durumuna ve saf siyah öfkeye gönderiyor. Aklımı kaçırmış gibi bağırmamak için her şeyimi alıyor. "Kendini duyuyor musun? Bunu bana nasıl yapabildin?"

"Yapmadım."

"Planlıyordun."

"Üçüncü kez , zorunda değildim."

"Ama sen istedin. Neden beni hamile bırakmak isteyesin ki?

"Çünkü seni yakınımnda tutmanın tek yolu bu." Saatini kontrol eder.
"Hangisinden bahsetmişken. Bence başarabiliriz."

"Nereye?"

Yavaşça ama kararlı bir şekilde beni asansöre doğru yönlendirirken telefonunu kulağına dayadı. "Bir rahibe ihtiyacım var. Gerekirse onu uyandır... Kiliseye gidiyoruz... Biz oraya varmadan Emily'nin ihtiyacı olan her şeyi aldığından emin ol.

Asansörün kapısı kapanıyor ve o Rusça konuşarak iki arama daha yaparken otoparka gidiyoruz.

Bitirdiğinde, o kadar sert nefes alıyorum ki, etrafımda olup bitenlere zar zor odaklanabiliyorum. "Adrian ne yapıyorsun?"

"Evleniyoruz."

Sözler onu son derece rahat bırakıyor, sanki en normal olaymış gibi, sanki birbirimizi çok az tanıyorken yemin etmemizi önermemiş gibi.

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Bana tepeden bakıyor. "Sana bunu yapmayacağımı söyledim."

Kıpırdamak üzereydim ama beni olduğu yere sabitledi, gözleri bir uyarıyla karardı. "Hareketsiz kalın ve yaranızı ağırlaştırmayı bırakın."

"Seninle evlenmeyeceğim! Bu sadık çiftler için, bizim için... *bizim için değil !*"

"Çocuğuma hamilesin. Başka bir sebep olmasına gerek yok."

"Elbette var."

"Benim için değil."

" Daha fazlasına *ihtiyacım var* , Adrian."

"Karar verememen çok kötü, Lenchka."

Gözlerimden hüsrana uğramış yaşlar süzölüyor ve derin bir nefes alıyorum. "Çocuğu tartışmadık bile ve şimdi bir düğünden mi bahsediyorsun?"

"Neden?" Başını iki yana sallıyor. "Onu saklamamayı düşünüyordumuydun?"

Öyle miydim? Hayır gerçek değil. Ama bunu nasıl yapacağım konusunda doğru düzgün düşünemedim bile. İdeal olarak, kafamı toparlayana kadar Adrian'ın benden ve çocuktan uzak durmasını istiyorum. Evlilik şu anda istediğim son şey.

"İnsanların evlilik dışı çocukları oluyor" diye pazarlık etmeye çalışıyorum.

Gözlerinde daha önce hiç tanık olmadığım kadar korkunç bir tehdit parlıyor. Alçak sesle konuşurken çenesi kasılıyor, "Benim çocuğum evlilik dışı dünyaya gelmeyecek . Bu açık mı?

Tavrındaki değişiklik karşısında omurgam dikleştii. Sakin cephe ilk kez çatırdıyordu ve onu gerçekten bu kadar kızgın, bu kadar duygusuz ve gri gözlerinde en ufak bir ışıık belirtisi olmadan görmüştüm.

İşte o zaman söylediklerini hatırladım. Adrian bir metresin oğluydu. *Bok*. Çocuğunu aynı duruma sokmak istememesine şaşmamalı.

Ama bu ona beni bu evliliğe zorlama hakkını vermez.

"En azından düşünmem için bana zaman ver." Kararlılıkla iç çekiyorum.

"Ve sonra ne? Hayır diyeceğini mi sanıyorsun?"

Tabii ki bana böyle bir seçeneğe izin vermeyecek. Bu yüzden onun içindeki herhangi bir insanlık kırıntısına hitap etmeye çalışıyorum. "Kariyerimin sonunda zar zor hayatta kalıyorum, Adrian."

Herhangi bir sempati beklersem, kapalı yüzünde hiçbir şey bulamıyorum. "Vaktinizi meşgul edecek bir şeyiniz olduğunda daha iyi hayatta kalırsınız."

"Vay harika. Beni düşündüğün için teşekkürler."

"Alaycılığı bırak, Lia. Sana yakışmıyor."

"Yani şimdi benim hakkımda her şeyi biliyorsun?"

"Her şey değil, hayır, ama bunun bu gece olduğunu biliyorum."

Kendimi ondan kurtarmaya çalışıyorum, ama bu sadece etrafımdaki tutuşunu sıkılaştırmayı başarıyor. "Bana sadece zaman ver. Bunu işlememe izin ver."

"Daha sonra işlemek için ihtiyacınız olan her zaman olacak."

Ben tek kelime edemediğim asansör kapısı açıldı ve Adrian beni bekleyen arabaya taşıdı.

Kolya ve Yan öndeler ve Yan, meslektaşını uzaklaştırırken bana anlayışlı bir bakış attı.

Hamilelik haberi, artık beni onunla evlenmek için kullandığına göre sorunlarımın en küçüğü haline geldi.

"Adrian..."

Bana bıkkın bir bakışla bakıyor. "Ne, Liya mı? Nedir?"

"Bana bunu yaptırma."

"Kristina'ya dönüp onunla evlenmemi mi tercih edersin?"

"N-ne? Onun herhangi bir şeyle ne ilgisi var?

"Ya sen ya da o ve eğer inatçılık edip ona gitmem gerektiğini söylersen, onunla evlenmeme seyirci kalmanı sağlayacağım, sonra da içine bir varis koymak için onu becereceğim."

Nefesim kesildi, görüntü sanki gerçekten gerçekmiş gibi kafamda şekilleniyor. Adrian'ın muhteşem çıplak vücudunun güzel, uzun boylu sarışına dönüştüğünü ve safranın boğazıma yükselerek midemi tekrar boşaltmakla tehdit ettiğini açıkça hayal edebiliyorum.

O... bunu yapacak kadar zalim olmazdı, değil mi?

Soru yüzümün her yerine yazılmış olmalı, çünkü Adrian elimi tuttu ve eğilip sert sözlerle fısıldadı, "Devam et, Lia. Sonuçlarına katlanmaya hazırsan aptalca bir seçim yap. Ama şunu anla, gitmene asla izin vermeyeceğim. Seni becermeden önce her gece Kristina'yla beni izlemeni sağlayacağım. Senin çocuğunu da kendi çocuğu gibi evlat edinmek zorunda kalacak çünkü benim çocuğuma piç gibi davranılmasına izin vermeyeceğim. Peki ne olacak? Bir eş mi, metres mi?"

Tuzu tattığımda yanaklarımdan bir damla yaş süzülüp dudaklarıma yapıştı. Sözü nü tutacağından, bana öyle eziyet edeceğinden, ona karşı geldiğime pişman olacağımdan şüphem yok.

"Sen bir canavarsın," diye nefes verdim.

"Ve sen bu canavarla evleniyorsun." Beni bir itişle bıraktı ve kendimi arka koltuğa yapıştırdım, kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

Bana gerçekten başka seçenek bırakmadı. Ne olursa olsun asla metresi olmayacağımı biliyor. Karısı başka bir kadinken onun yan parçası olmaktansa, planladığı herhangi bir çılgınlığı yaşamayı tercih ederim.

Ve sadece bu da değil, pislik çocuğumu da elimden alacaktı.

Büyük, eski bir binaya vardığımızda midem bulanıyor.

Bir kilisedeyiz.

Bu gece gerçekten beni onunla evlendirecek.

Adrian beni arabadan çıkardı ve arka kapıya götürdü. Sivri etek takım elbiseli bir sarışın gülümseyerek karşılıyor bizi.

"Bay. Volkov." Bana başını salladı. "Kayıp."

"Her şey hazır mı Emily?" tartışılmaz Rus aksanıyla soruyor.

"Evet efendim. Her şey talimat verildiği gibi."

"Çabuk yap." Beni ayağa kaldırıyor.

Bir şekilde kaçmanın yollarını düşünürken, sıcak nefesler kulağımı gıdıkladığında ve o fısıldadığında, "Bırakın kaçmayı, direnirseniz, sizi yakalarım ve benim yöntemimle yaparız. Seni temin ederim ki bu isteyeceğin en son şey, Lia."

Ve bununla birlikte arkasını döndü ve bunu yapmayacağımdan tamamen emin olarak ayrıldı.

Ve daha da kesin olmak gerekirse, kilisenin çevresine birkaç siyah araba dizilmiş, hepsi de Yan ve Kolya gibi siyah giyinmiş adamlarla dolu.

Muhafızlarını törene getirdi. Bu romantik değil mi?

Emily beni içeri aldı ve iki yardımcısıyla tanıştırdı. Bana Adrian'ın oyuncağıymışım gibi davranmalarına izin verdiğim için uyuşmuş duruma geri döndüm.

Pislik.

Kahrolası pislik.

Ne zaman bir tür anlaşılmaya vardığımızı düşünsem, canavarca doğasını kanıtlamak için bir şeyler yapıyor. Bazen beni önemseddiği fikrine kapılıyorum ama bu her zaman onun yolu ya da anayolu olacak.

Emily ve yardımcıları hiç vakit kaybetmezler. Saçımı yıkadılar ve uzun bir duvağı dikkatlice takmadan önce zarif bir şekilde topladılar.

Ardından doğal bir makyajla dudaklarımı yumuşak bir pembeye boyadılar.

Çok geçmeden beyaz ipek bir gelinlik ve alçımı örten geniş bir etek giydim. Dizisi uzun ve daireseldir, perdenin uzunluğuna uygundur.

Elbisenin cildimi gösteren dantel V-sırtlı mücevherli bir yakası var. Zarif ve sanki benim için özel olarak yapılmış gibi bana mükemmel bir şekilde uyuyor - ki Adrian'ı asla geçemezdim.

"Bu özel mi?" Peçeyle uğraşan Emily'ye soruyorum.

"Evet bayan." Işınlanıyor. "Bu kadar kısa sürede bitirdiğimiz için çok mutluyuz."

"Ne kadardır?"

"Yaklaşık bir ay."

Nişanı öğrendiğimden beri. Adrian, bu elbisenin Kristina ile nişanlıyken dikilmesini emretti. O zamandan beri benimle evlenmeye niyetli.

Bunun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Gurur duymalı mıyım? Sinirli? İkisi birden?

Emily, beni rahat ettireceği için düz ayakkabımda kalmam gerektiğini söylüyor. Ayrıca elbiseyle örtülüyor zaten. Görünümü tamamladıktan sonra bir kamera alır ve sıtır. "Gülümsemek."

Fotoğrafı çektiği gibi yapar mıyım bilmiyorum. Uzun aynadaki yansımama bakıyorum ve sanki kendimi tanıımıyormuşum gibi. Kızarmış bir gelin gibi hafif kırmızı yanaklarla güzel görünüyorum.

Ama tam tersi.

O kırmızı öfke için, Adrian'ın her şeyi elinden alması ve bana bir seçenek bırakmaması için.

Karısı ya da metresi olarak bana bir tane vermiş olsa da, bu beni manipüle etmenin başka bir yolu. Bana bir gelinlik hazırlamak için neredeyse bir ay harcadıktan sonra, kararımdan asla vazgeçmedi.

Ya da belki onu atar ve Kristina için bir tane daha yaptırdı.

Kesin olan bir şey var, artık gitmeme asla izin vermeyeceğini biliyorum.

"Gitebilirsiniz, bayan." Emily gülümsüyor. "Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Odadan çıkarken koltuk değneğine yaslandım, başımı dik tuttum. Kendimi feda edeceksem, bunu gözlerimde yaşlarla ya da sıkıntılı bir genç kız gibi yapmıyorum.

Çünkü parlak zırhlı şövalyeler yok. Koridorun sonunda beni bekleyen şey bir canavar.

İsteyerek bedenime girmesine izin verdim ve neredeyse ruhumu yok etmesine izin verdim.

Artık değil.

Adrian kıyafetine siyah bir ceket ekledi ve yanında Kolya ve Yan ile uykulu görünen bir rahibin önünde duruyor. Bunun dışında kilise boş.

Ona doğru topalladım ve gözlerindeki hafif huşuya, ifadesinin geri kalanı gibi tamamen kapanmadan önce nasıl bir süre parladığına bakmayı reddettim.

Yaklaştığım anda belimi sıktı ve koltuk değneğine rağmen beni dikkatle kendine çekti, öyle ki göğsü neredeyse benimkine çarpacaktı.

Gözlerindeki fırtınalı kış göğü, rahibe "Başla" emrini verirken benimkileri delip geçti.

Gözlerine bakmak ya da oradaki empati eksikliğine kapılmak istemiyorum. Bazen çok kayıtsız, çok siyahtırlar. Şimdiki gibi.

Ancak, orada başka bir şey daha var, cinsel mülkiyete benzer bir şey.

Kalın bir Rus aksanıyla konuşan yarı kel kafalı yaşlı bir adam olan rahibe odaklanmak için bakışlarımı ondan ayırdım.

Adrian, evlilik ve değerleri hakkında konuşmaya başladığında, "Boş ver," diye tekrar emretti.

"Sen, Adrian Volkov, Lia Morelli'yi, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, mutlulukta ve kederde, bugünden ölüme kadar her zaman yanında olması için evli karın olarak kabul ediyor musun?"

"Evet," dedi Adrian o kadar inançlı bir şekilde ki, bu tür pervasızca yeminler ettiği için onu bıçaklamak istiyorum.

Rahip bana doğru dönüyor. "Sen, Lia Morelli, Adrian Volkov'u kocan olarak kabul ediyor musun, zenginlikte ve yoksullukta, hastalıkta ve sağlıkta, mutlulukta ve kederde, bugünden ölüme kadar her zaman yanında olsun?"

Adrian'a, benden istediği kelimeleri söylemezsem kapalı yüz hatlarındaki misilleme sözüne baktım.

Beni gerçekten tehdit etmemeliydi çünkü artık Luca'nın planına tamamen katılacağım. Başka bir şey için değilse, o zaman ondan ve hayatım üzerindeki olumsuz etkisinden kurtulmak için.

O içeri girdiğinden beri kontrolü tamamen kaybettim ve geri almam gerekiyor.

Geçen haftalarda, Luca'ya benimle ilgilenen adamı gözetlemeyeceğimi söylemeyi planlıyordum ama Adrian bu gece bana gerçek yüzünü gösterdi.

"Ben," diyorum uysalca, hiçbir duygu olmadan.

"Emin misiniz bayan?" diye sorar rahip ve Adrian kafasını kesmesi gerekip gerekmediğini düşünür gibi ona bakar.

"Ben," diyorum. Çünkü Adrian'ı garajımda ilk gördüğüm günden beri bana yaşattığı her şeye pişman edeceğim. Kurduğumuzu sandığım bağla, onun bu gece bana yaptıklarını hiçbir şeyin affedemeyeceğini gözden kaçırmaya hazırlanırken.

Biten kariyerimi hâlâ bitirmedim ama şimdi kendimi hamile buluyorum ve ayrıca onunla evlenmek zorunda kalıyorum.

Adrian, Kolya'dan iki küçük kutu alıp parmağıma bir elmas yüzük taktı. Büyük, mükemmel kesimli ve zarif. Basit ve kusursuz uyum. Ancak, ona bakmaktan hiçbir zevk bulamıyorum. Bir şey olursa, elimde hayali bir ağırlık gibi geliyor.

Basit bir beyaz altın yüzük olan diğer yüzüğü avucuma yerleştirdi ve ben onu parmağında kaydırırken duygularımı kapattım.

Rahip pişmanlık dolu bir ses tonuyla, "Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum," dedi. Belki de Adrian'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu tam olarak biliyordur ve bana acıyordur. "Gelini öpebilirsin."

Adrian beni ensemden yakalarken göğsüne doğru çekti. "Artık benimsiniz Bayan Volkov."

Onun soyadının benimkine eklenmesinden nefret ediyorum. Nedense ruhumu şeytana satmış gibi hissediyorum.

Daha da kötüsü, onunla gerçekten evlendim.

Ama Adrian bunu bir zafer olarak görse de benim için bu sadece başlangıç.

Beni karısı olmaya mı zorladı? İyi.

Ama hayatının sona ermesi karısının elindedir.

Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda gözlerimi kapatmadım. Öpücüğü her şeyi tüketiyor ve tüm duvarlarımı yıkmak için bana hükmetmeyi amaçlıyor.

Ama ben zaten her şeyimi kaybettim.

Şimdi yapabileceğim tek şey kazanmak.

26

adrien

Bitirdim .

Lia artık benim karım, istese de istemese de ömür boyu bana bağlı.

Zamanım bu kadar kısıtlı olmasaydı, bunu farklı koşullar altında, bacağı iyileştikten sonra yapardım. Her halükarda olabilirdi ama benim yöntemlerim daha yumuşak olabilirdi.

Ancak, sadece beklediğimden daha erken hamile kalmadı, aynı zamanda Lazlo Luciano ile onu dahil etmek zorunda kalmadan nihayet bir ittifak kurdum.

Bunu haftalarca planladım ve diğer İtalyan ailelerden biri olan Rozettis ile bir toplantı sırasında bir şekilde Lazlo ile aynı kulüpte bulunabilmem için mükemmel koşulları yarattım.

Yan'ı bir suikastçıya dönüştürmem, her zaman bölgesel savaşların merkezinde olan Lazlo'yu kurtarmak için diğer İtalyanlardan birini öldürmesini sağlamam gerekiyordu. Luciano'lar demir yumrukla yönetiyor olsalar da, Rozetti'lerle kanlı bir geçmişleri var, bu yüzden içlerinden birinin onu öldürmeye çalışması ilk değildi.

Kapolarından birini öldürerek ve Lazlo'nun hayatını kurtararak, Luciano'ların Don'una doğrudan bir bağlantı sağladım. Beni bir telefon görüşmesiyle evine davet ettiğinde doğruladı.

Bugün verimli geçti.

Bakışlarım arabada yanımda oturan Lia'ya kaydı. Yalvarmayı ve kaderinden kaçmaya çalışmayı bıraktı, çaresizliğin yerini sessizlik aldı. Belki de düğümü atmak, onun için bir çıkış yolu olmadığını anlamasını sağlamıştır.

Yine de bunu bu kadar kolay kabul edeceğinden şüpheliyim. Hayatında benim olmama gerçekten hiç alışamadı ve şimdi bunu bir adım daha ileri götürdüm. Ama dediğim gibi, onu işlemek için dünya kadar zamanı olacak. Benden başka herkesten güvende olduktan sonra.

Dışarıdaki ışıklar onun yumuşak hatlarını yansıtırken onu gözlemlemek için zaman harcıyorum. Elleri gevşekçe kucağında yatıyor. En az onun kadar hassaslar - hatta kırılabilirler.

Tıpkı bacağı gibi.

Rüyası onun önünde paramparça olduğunda, midemde bir bükülme hissettim. Annika Teyze'nin ölümünden beri yaşamadığım bir şey. Onu dünyadan ve içindeki herkesten korumak istiyordum ve bunu yapmanın tek yolunun onu resmen korumam altına almak olduğunu biliyordum.

O da bir hedef haline geldi ama her zaman görüş alanımda olduğu sürece onunla ilgilenebileceğim. Çünkü kimsenin onu benden almasına imkan yok.

Ona olan takıntımın boyutlarını tam olarak kavrayamayabilirim ama onu koruma ve her santimine sahip olma ihtiyacı öfkeli, doyumsuz bir canavar.

Lia hala o narin çiçek. Bununla birlikte, görünürdeki kırılganlığının arkasında her zaman için için için kaynayan bir güç olmuştur. Yüzeyin

altında vızıldayan bir iç enerji, serbest kalmak için fırsat kolluyor. Onu becerirken altımda olduğunda ve ayrıca kabusları sırasında hissettim.

Tutku ya da kötü rüyalar şeklinde, kimsenin bilmediği, sonunda patlayana kadar her şeyi şişiriyor.

Elbise, yumuşak kıvrımlarını saran ve zarafetini artıran mükemmel bir uyum. Bu görünüm, muhtemelen sadece gelinlik nedeniyle değil, aynı zamanda ifade ettiği şey nedeniyle de favorim.

O benim gelinim.

Karım.

Lanet *benim* .

Karanlık bir saplantı duygusu beni ele geçiriyor, beni o elbiseyi yırtıp onun sıkı sıcaklığına batmaya zorluyor.

Bu tür düşünceleri durdurmak ve bu gece yapacaklarıma odaklanmak için her şeyimi alıyorum.

"Burası benim daireme giden yol değil," diyor uysal bir sesle, sesi alçak.

"Dairenize geri dönmeyeceğiz. Durmadan."

"Ne?"

"Kiralama bir aya kadar bitiyor zaten. Ayrıca karım olarak benim evimde yaşayacaksın."

Elleri yumruk haline gelir. "Böyle gerçekleri bana ne zaman bildirecektin?"

"Az önce yaptım."

Keskin bakışları beni iki ucu keskin bir kılıç gibi kesiyor. "Ya dairemden çıkmak istemediğimi söylersem?"

"O zaman yalan söylüyorsun ve ben sana bunu yapmamı söyledim. Son birkaç haftadır orada boğuluyorsun, sana bileyi hatırlattığı için gün geçtikçe bunalıma giriyorsun.

"Ve senin evin sihirli çözüm mü olacak?"

"Muhtemelen. Ayrıca daha güvenli." Ve saplantılı bir şekilde kameraları izlemeden ve onu güvende tutmak için her yerde korumalarını dağıtmadan onu bırakabilirim.

Sanki daha çok tartışmak istiyor ama bundan daha iyi düşünüyormuş gibi dudakları büzülüyor. "Dairemden eşyalarımı istiyorum."

"Yarın benim evimde olacaklar."

"Neden şimdi gitmiyoruz?"

"Çünkü olmamız gereken başka bir yer var."

Hassas bir kaş çatma yüz hatlarını kırıştırıyor. "Senin evine gitmiyor muyuz?"

"Henüz değil."

"Neden?"

Pakhan'ıma saygılarını sunmalısın ."

Yüzü solgunlaştı ve sesi alçalırken boğazı hafif bir yutkunmayla inip kalktı. "Zorunda mıyım?"

"Evet. Biz zaten onun varlığı olmadan evlendik ve bu adımdan vazgeçemeyiz. konuşmak zorunda değilsin Elini uzattığında sadece öp, hepsi bu."

"Bu, artık örgütünüzün bir parçası olacağım anlamına mı geliyor?" Sesi ürkmüş, hatta korkmuş görünüyor ama anlamadığı şey, bu adımı atmasının sadece bir an meselesi olduğu. Zaten olacaktı ve bunu ne kadar erken kabul ederse o kadar iyi.

"Sen benim bir parçamsın, Lia. Endişelenmen gereken tek şey bu."

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralanıyor ama tekrar büzüyor ve biz Sergei'nin evine varana kadar pencereden dışarı bakıyor.

Dışarı çıkmasına yardım ettim, sonra uzun elbisesi ve koltuk değneğiyle boğuşurken onu kollarıma aldım. Dövüşmesini bekliyorum ama yapmıyor, ben onu içeri taşıırken minik bedeni benimkinin yanında hareketsiz kalıyor.

Sergei'nin muhafızları girdiğimde başını sallarken sadece Kolya bizi takip ediyor. Lia, köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi kaçış yolunu arıyor, ben merdivenlerden yukarı ve koridordan aşağı indikçe alını daha da kırışıyor.

Kolları boynumdayken dikkati başka yerdeydi. Bedenen veya zihnen benden uzaklaşma girişimleriyle daha sonra uğraşmak zorunda kalacağım.

Onu Sergei'nin ofisinden birkaç adım ötede ayağa kaldırdım ve Kolya ona koltuk değneği verdi. Ben bir şey diyemeden kapı açıldı ve Vladimir dışarı çıktı.

Bizi görünce duraksadı ve mekanik bir gözlemle bakışlarını Lia'nın üzerinden geçirdi. Arkasında başka bir niyet olmamasına rağmen, gözlerini oymak için can atıyorum.

Lia benim tarafıma geçti ve beni koruma olarak seçmesinden zevk alıyorum. Onun gözünde Vladimir, yoluna çıkan herkesi öldürmeye hazırmış gibi görünen, sürekli kaşlarını çatan, hantal sakallı bir adam.

Onu uzun yıllardır tanıdığım için onu bir tehdit olarak görmüyorum. Ancak bu, Lia'nın onunla ilk karşılaşmasıdır ve insanların genellikle Vladimir hakkında sahip oldukları ilk izlenim, onun ölümcül, muhtemelen seçkinler arasında en tehlikeli görünüşlü olduğudur.

"Bu yüzden mi Sergei ile görüşmek istedin?" Rusça soruyor.

"Evet, ama neden burada olman gerektiğini anlamıyorum," diye cevap verdim aynı dilde.

"Başka meseleler için geldim." Lia'ya son bir kez baktıktan sonra başını sallayıp ayrıldı.

Lia'nın buz gibi elini tuttum ve onu kapıya götürdüm. "Tek kelime etme," diye hatırlattım kapıyı çalmadan önce.

İçeri gel, dedi Sergei Rusça.

Kapıyı iterek açıyorum ve koltuk değneği üzerinde topallayarak beni takip ediyor.

Pakhan Nikolai'ye ait olan görkemli çalışma odasının ortasında duruyoruz . Bu konuda hiçbir şeyi değiştirmede, sanki kasvetli dekor ve sayısız Rusça kitap baskısıyla Nikolai'nin anısını canlı tutuyormuş gibi.

Sergei, karşısında Igor ile dinlenme alanında oturuyor. Onu da çağırdım çünkü bunu kendisinin görmesi gerekiyor.

Kızıyla olan nişanımı bozduktan sonra Igor, *Pakhan*'dan cezamı istedi *ama* ben Sergei'nin 'altın çocuğu' olduğum için, Kirill'in sevdiği tabirle, kendimi açıklamam için bana bir şans verdi.

Eylemi kelimelere tercih ederim.

Gelinliği içindeki Lia'yı ve parmaklarımızın etrafındaki bantları incelerken Igor'un yüz hatları bariz bir hoşnutsuzlukla buruştu.

Yerinde kalıyor ama onu tanıdığında yüz hatları solgunlaşıyor.

"Onu tanımadığımı sanıyordum?" Igor, aksanlı İngilizce konuşurken suçlayıcı tonunu gizlemedi.

Lia'nın parmakları benimkilerde sertleşti.

"Yapmadım," diye yalan söyledim. "Tek gecelik bir ilişki yaşadık."

Lia'nın bana baktığını hissedebiliyorum ama çok şükür sözlerini kendine saklıyor. Bu adamların önünde herhangi bir yanlış adım atılırsa her şey sona erecektir. Ona bir bebek koymam veya onunla evlenmem önemli değil. Herhangi bir saygısızlık yaparsan o bebeği alıp Lia'yı öldürürler.

"Bu ne cüret?" Igor elindeki votkayı sehpanın üzerine çarptı.

"Kristina o zamanlar metresim olmasının sorun olmadığını söyledi," dedim. "İstersen bunu onunla teyit edebilirsin."

"Ne olmuş yani Volkov?" Sergei'nin eleştirel bakışları Lia'ya kayar ve sanki Lia onun onaylamadığı bir hizmetçiymiş gibi onu tartar. "İgor'un kızı yerine tek gecelik ilişkinle evlenmeyi seçtin. Açıklaman bu mu?"

Sergei'nin ne zaman sinirlendiğini anlayabiliyorum. Şu an olduğu gibi ürkütücü bir şekilde sakinleşiyor. Onunla Nikolai arasındaki fark bu. Rahmetli *Pakhan* öldürücü bir saldırıya geçecekti ama küçük kardeşi sessizce seni öldürecek.

Onun görüşü mantıklı. Sergei, sadece kırk yıldır tanımadığı, aynı zamanda kardeşliğin en yakın arkadaşı olan Igor adına güceniyor.

"Hayır," imzamda sakın bir tonda konuşuyorum. "Onunla evlendim çünkü varisimi bekliyor."

İkisinin de bakışları, sanki orada bir çocuk görebilir ve ona kökeni hakkında sorular sorabilirmiş gibi, onun karnına kayar. Dikkat Lia'nın kıvranmasına neden oldu, ben de ceketimden zarfı alıp Sergei'ye verdim. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek, onu o kadar çabuk buradan çıkarabilirim.

Pakhan içkisini masaya koyar, sonogramı ve doktor raporunu inceler, sonra içini çeker . "Bu gerçekten senin mi?"

"Öyle değilse neden ona günün saatini vereyim ki?" Lia sanki yüzüne bir tokat yemişim gibi irkildi.

Sakinliğimi korumak için m¼cadele ediyorum. Benim için bir hiç olduğunu d¼ř¼nmesini istemiyorum ama o inanırsa onlar da inanır.

Ve onu radarlarından çıkarmam gerekiyor. Kardeşlikte bulunduğum konumu d¼ř¼n¼rsek kolay olmayacak ama onun sadece çocuk için burada olduğunu d¼ř¼n¼rlerse ondan hiçbir beklentileri olmaz ve ben onu bu hayattan koruyabilirim. Sadece kısmen olsa bile.

Kristina'yı kendisine ait olmayan bir çocuğu b¼y¼tmeye zorlayarak ona saygısızlık etmek istemedim, Igor, dedim ona. Bundan daha iyisini hak ediyor.

Bana cevap vermeyi reddederek ikisinden bir yudum aldı ama hem o hem de Sergei piç bir çocuk yetiştirme konusundaki g¼r¼řlerimi biliyor. Bunu yaşadım ve hiçbir koşulda oğlumu veya kızımı bu kaderin içine sokmazdım.

"En azından Kristina Rus." Sergei sesindeki umursamazlığı gizlemiyor. "Bu Amerikalıya benziyor."

"Merak etme *Pakhan* . Çocuğum Rus usul¼ yetiştirilecek."

"S¼ylemeye gerek yok." Onun koltuk değneklerini inceliyor. "Onun nesi var?"

Bacağımı kırdım, dedi net bir sesle.

Konuşmasını kesmesi için elini sıkıca tuttum. Dikkatlerini gerçekten çekmek istemiyor - hiç.

Sergei tek kaşını kaldırıyor. "Yani senin bir sesin var. Sizin için İngilizce konuşmak için elimizden geleni yaptık ve siz s¼zlerinizle bizi ancak şimdi memnun ediyorsunuz."

"Adrian konuşmamanın daha iyi olacağını s¼yledi ama sanki odada yokmuşum gibi hakkımda konuşulmasından hoşlanmıyorum."

Siktir et beni

Her zaman içinde gizlenen güç dışarı fırladı ve iki Bratva liderinden korktuğunu ele vererek parmakları benimkilerde titrese de, omurgasını dik tutmaya devam ediyor ve onlara kafa kafaya bakıyor.

Onun kardeşlikle olan temasını gerçekten minimumda tutmam gerekiyor. Erkeklerle dolu bir dünyada bu bakışı, kararlılığı ve inadı daha önce görmüştüm.

Annem Annika Teyzeden kurtulup babamla evlenir evlenmez bu hastalığa yakalandı.

Açgözlülük de vardı.

Ama bir şey yapamadan hırsı söndü. *Pakhan'a* meydan okuyan herkes , kim olursa olsun ölüm cezasına çarptırılır.

Görüyorum ki Adrian'ın sana öğreteceği çok şey var, dedi Sergei sert bir sesle. "Sessizken daha iyi."

Lia ağzını açar, muhtemelen karşılık verir ama yüzünü buruşturana kadar parmaklarını sıkıyorum.

"Yaparım, *Pakhan* ."

Beni başıyla uzaklaştırdı ve ben de ofisten çıkarken önümde topallaması için onu dürttüm.

Gelinime ilk dersini verme zamanı.

27

Lia

M urderous, *Pakhan'ın* ofisinden çıkar çıkmaz atmosferi açıklamaya başlamıyor bile .

Adrian tüm yolculuk boyunca tek kelime etmiyor ama söylemek zorunda da değil. Şaşırtıcı olduğundan değil. O, öfkesinin artmasına izin veren, bir şeyi kanıtlamak için acı veren türden.

Seni kendine yakınlaştıran, evliliğe zorlayan, sonra da patronlarına senin hiçbir şey ifade etmediğini söyleyen tip.

Beni en çok hangi parçamın açtığını bilmiyorum. Zorlaması ya da üst kademelerinin önünde benim hakkımda nasıl konuştuğu.

Arabadaki sessizlik boğucu, benim kaynayan öfkemi ve Adrian'ın kaynayan öfkesini besliyor.

Kolya ve Yan da sessiz, arkalarına bakmaya cesaret edemiyorlar.

Adrian'ın ikinci komutanı yüksek bir gıcırtyla açılan büyük bir metal kapının önünde yavaşlayarak duruncaya kadar sonsuza dek gibi geldi. Kısa süre sonra, uzun, sonu gelmeyen bir araba yolundan iniyoruz ve bir malikanenin önünde duruyoruz.

Görkemli, hayattan daha büyük, karanlık ve soğuk. Tıpkı sahibi gibi.

Demek bu benim yeni yaldızlı kafesim.

Eskiden dairemde en azından bir miktar kontrole sahiptim, ama şimdi Adrian benim iyiliğim için rol yapmayı veya çabalamayı bıraktı. Şefkatli tavrı ve bana karşı yumuşak tavırları, beni buraya getirebilmesi için sadece bir görünüş, bir hazırlık aşamasıydı.

Canavar mağarasında.

Adrian, araba düzgün bir şekilde durmadan önce dışarı çıkar. O benim hayatımı mahvettiği gibi onun hayatını da mahvetmeye yönelik yeni kararlılığıma rağmen, tüm yol boyunca kendimi öfkeyle silahlandırmama rağmen, yanından çarpan kapının sesiyle irkildim.

Kapımı açtığında ve ben koltuk değneğini tutmaya çalıştığım da, beni tek bir sert çekişle çekip çıkardı. Ona karşı koymaya çalışıyorum ama beni bir Neandertal gibi omzunun üzerinden atıp mavnayla evin içine giriyor. Büyük peçem sırtından aşağı iniyor ve yeri sıyrıyor. Pozisyon dan ve

kiliseden bizi takip eden tüm lanet muhafızları tarafından bu şekilde görülmenin aşağılanmasıyla başıma kan hücum ediyor.

Sanki bir görevdeymiş gibi büyük adımlarla mesafeyi yerken çevreme odaklanamıyorum bile.

Dönüp sırtına vuruyorum. "Gitmene izin ver!"

Ne tırnaklarımı ceketine batırdığımda ne de ısırıp kıvrandığımda bile tepki vermiyor. Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocuğun isyanıymış gibi darbelerimi hissetmiyor.

"Beni boşver!" çığlık atıyorum.

Eli kıcıma sertçe indi ve tokat havada yankılanırken havladım. Ama keskin sözleri göğsümü delip geçene kadar kaslarım kilitlenmiyor. "Bu gece kendini mahvettin Lia, o yüzden çeneni kapasan iyi olur. Şu anda beni test etmek istemezsin."

Kucağında gevşedim ve bu sadece onun tehdidi yüzünden değil.

Bu evlilikten yara almadan ya da olabildiğince zarar görmeden çıkmak istiyorsam, onunla uğraşırken akıllı olmalı ve savaşlarımı seçmeliyim.

Adrian'ın öfkesi ben mücadele etmeyi bıraktıktan sonra bile azalmadı. Bilakis, beni koridorda taşırken adımları genişliyor ve bir odanın kapısını tekmeleyip açıp çarparak kapatıyor.

Beni yatağa yatırdı ve eğer hayal görmüyorsam, bacağımı incitmemek için nazik davrandığını söyleyebilirim. Ama tabii ki bazı şeyleri hayal ediyorum. Adrian'ın şefkatli tarafı, canının istediği gibi kendi iyiliği için kullandığı kahrolası bir illüzyondan başka bir şey değildir.

Bugünün düğünü ve ardından gelen her şeyle tüm hayatımı lekelemişken, bunu düşünmenin ne anlamı var?

Hamilelik, yasını tutmadığım tek şey çünkü bebeğimle anında bir bağ hissettim ve hissetmeye devam ediyorum. Ancak Adrian, model baba veya

koca olmaktan çok uzaktır. Beni parmağının altında ezmek için çocuğu ve evliliğı kullanıyor.

Ceketini çekip çıkardı ve arkasına fırlattı, ardından gömleğinin düğmelerini açarak gergin, kaslı göğsünü ve dalgalanan, kesik karnını ortaya çıkardı.

Bakışlarımı ondan kaçırıyorum çünkü onun fiziksel güzelliğine, ondan gerçekten ne kadar etkilendiğıme takılmayı reddediyorum.

Tüm bu duygular hormonal ve fiziksel reaksiyonlardır. Hiçbir şey ifade etmiyorlar.

Ellerimi yatağı dayadım, elbisemi ve alçımı şilte üzerinde dikkatlice hareket ettirerek iki bacağımy da önümde uzatarak oturuyorum. Bu gece bana en kötüsünü gösterebilir ama ben bedenimi aklımdan ve kalbimden ayıracağım. Uyanma ve Adrian'ı gerçekte olduğı gibi, duygusuz bir canavar olarak görme zamanım geldi.

Kemerini çıkarıp güçlü elinin etrafına doladı ve konuştuğunda sesinde ince bir tehdit vardı, "Sergei'nin ofisine girmeden önce sana ne söyledim?"

Çenemi kaldırıp dudaklarımı büzüyorum.

Kara ruhlu büyük bir kediye benzer şekilde yaklaşıyor veya daha çok takip ediyor gibi. "Ben ne dedim Lia?"

"Benim hakkımda bir nesneymişim gibi konuşmana ve bu konuda sessiz kalmana izin vermeyecektim. Hayalimi kaybetmiş olabilirim ama gururumu ve öz değeriimi kaybetmedim. Senin veya aptal patronlarının beni aşağılamasına izin vermeyeceğim."

"Yanlış cevap."

Bana uzandı ve saf hayatta kalma içgüdümle geri çekildim. İçimdeki her şey bana bu adamdan kaçmamı, ondan olabildiğince uzak durmamı söylüyor. Ama nereye gidersem gideyim, orada kalıcı bir gölge gibi

duruyor. Onun bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüğünü ilk gördüğümünden beri böyle.

Adrian iki elini de belime doladı ve beni ters çevirerek başım yastığa yüz üstü uzanmaya zorladı. Sırtımdaki fermuarı yırtıp elbiseyi çekip aldı ve yatağın yanındaki beyaz ipek havuzu bıraktı. Gömme sütyeni olduğu için sadece külotum ve artık yanımda drapeli duvağım vardı.

Adrian sağlam bacağımın yanına oturduğunda, onu geniş deriyi eline birkaç kez daha dolarken bulmak için göz ucuyla baktım. Görüntü, hem tam bir korku hem de çıldırtıcı bir beklentiyle içimi sıvılaştırıyor.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü unutmuş gibisin, Lia. Ama sen haddini öğrenene kadar seni kırbaçlamaktan mutluluk duyacağım."

Peki ben neyim? Dilsiz karınız mı? Seninle evlenmeye zorladığın karın mı?"

"Daha iyi başa çıkmana yardımcı olacağını düşünüyorsan kendine yalanlar söylemeye devam et ama ikimiz de bunu istediğini biliyoruz. Sismek ve cezalandırmak, sahiplenmek ve ahlaksızlaştırmak için benim olmak istiyorsun."

"Sana gelince hiçbir şeyi kabul etmedim, Adrian. Başından beri beni her şeye zorladın."

Çenesi kasılır ve bir gölge yüzünü karartır. "Seni zorladı mı? Seni her gece beni beklemeye ya da aletime, dilime ya da parmaklarıma dolanmaya mı zorladım? Seni elimin ya da kemerimin kırbacını özlemeye mi zorladım? Bekleyiştten neredeyse titriyorsun Lia, o yüzden sakın seni zorladığımı söyleme. Bir şey olursa, senin cinsel fantezilerini serbest bıraktım. Sen biliyorsun, ben biliyorum ve itiraf etmekten utanmasan psikiyatristin de bilirdi."

"Yani şimdi kendini benim kurtarıcım olarak mı görüyorsun?"

"Olduğumu asla iddia etmedim. Ancak ben senin kocanım ve sen de benimsin."

"Asla senin olmayacağım. İsteyerek değil."

Adrian saçımı ve peçemi tutup acımasızca başımı geriye doğru çekiyor. "Sen benimsin Lia. Aslında, her zaman öyleydin, bu yüzden kabul etmen en iyisi."

"HAYIR."

Sıcak, tehditkar nefesi yüzümün yan tarafını gıdıklıyor. "Söyle. Benim olduğunu söyle."

"HAYIR."

"Lia...beni zaten olduğundan daha fazla kızdırmak istemezsin."

"Nasıl da beni kırbaçlayacaksın, o yüzden yap ve beni rahat bırak."

"Ah, seni yalnız bırakmayacağım. Benim olduğunu tamamen kabul etmedikçe hayır."

"Asla." Hızla kararan bakışlarını kararlı bakışlarımla tuttum. Onu kışkırtmak akıllıca olmayabilir ama amacım bu değil. Hala sahip olduğum küçük parçaları almasın diye kendimi koruyorum. Onlardan vazgeçersem, onları ve beni ezip geçecek, sonra beni kilitli bir odada ölmem için bir kenara fırlatacak.

"Çok iyi. Görünüşe göre cezayı başlatmak için acele ediyorsun." Adrian başımı yastığa koydu ve kemerinin ucunu çıplak sırtımdan aşağı kaydırды. Vücudumun onunla ilgili hatırası harekete geçerken titriyorum.

Onunla olan boktan ilişkim hakkında inkar edemeyeceğim bir şey varsa, o da kesinlikle fiziksel bağlantıdır. Hayal edebileceğimden daha fazla kimyamız var ve şu anda bundan nefret ediyorum. Beni bu şekilde tutmasından ya da haftalarca aç kaldıktan sonra onun dokunuşunu ne kadar çok arzulamamdan nefret ediyorum.

Vücudumu duygusuzca idare etmesini özlemekten nefret ediyorum.

Boy farkımızı ve beni ne kadar kolay alt edebileceğini, beni devirip bana sahip olabildiğini sevdiğimden nefret ediyorum.

Elini külotuma doladı ve onları yırttı. O çöpe atmadan önce harap olmuş malzeme kıvrımlarıma sürtünürken nefesim kesildi. Bunu kaç kez yaptığı, kaç tane parçalanmış külotum olduğu önemli değil. Eskimiyor ve beni tahrik etmekte asla başarısız olmuyor.

"Sana bir şey yapmanı emrettiğimde, bunu düşünmüyorsun, bana meydan okumaya çalışmıyorsun, onu yapıyorsun. Anlaşıldı mı?" Sözleri, sırtımdaki kemerinin aşağı yukarı hareketleri ve popomun kıvrımı kadar sakindi.

"O zaman bir oyuncak almalıydın, ben değil."

Kemer kışıma inmeden önce havada bir hışırtı yankılandı. Yanık cildime yerleşirken ve doğrudan çekirdeğime vururken haykırdım. Kemerini bana götürmeyeli ya da bana cinsel anlamda dokunmayalı uzun zaman olmuştu ve haftalardır uyarımsızlığa isyan eden bedenim şimdi bir anka kuşu gibi küllerinden diriliyor.

"Bana karşılık verme."

"Beni kırmana izin vermeyeceğim," dedim boğulan pantolonumun arasından. "İtaatkâr bir evcil hayvan istiyorsan, başka bir eş almalıydın."

Kendi değerim sahip olduğum son şey ve Adrian'ın onu da almasına izin vermeden önce ölene kadar savaşıcağım.

"Siz benim *karımsınız* Bayan Volkov ve siz öyle davranana kadar bu gerçeği vücudunuza kırbaçlayıp becereceğim."

Hışırtı. Tokat.

Hışırtı. Tokat.

Nefesim kesildi, darbelerin ardındaki gaddarlık karşısında dudaklarım titriyordu. Gerçekten beni cezalandırmak istiyor ve yumruk atmıyor. Ama en utanç verici yanı, darbeyi sadece kıcımda hissetmiyorum. Tenimin altında kaynıyor ve ağrıyan çekirdeğime darbeler gönderiyor.

"Ne benim önümde ne de kardeşlikteki herhangi birinin önünde karşılık vermeyeceksin." *Tokat.* "Düşüncelerini kendine saklayacaksın." *Tokat.* "Bir daha herkesin içinde bana karşı gelmeyeceksin."

Tokat!

Sözlerinin sonunda hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, sesim boğuk, kalbim öyle hızlı atıyor ki, şilteye dökülüp beni tamamen boş bırakmasından korkuyorum.

"Anlaşıldı mı, Lia?"

"Evet... evet..." İşkenceyi bitirmesi için ona duymak istediğini söylüyorum. Bu sadece şeritlerle ilgili değil. Acımasız kırbaçlarının her biri ile içimde artan ürkütücü sürtüşmeyle ilgili.

"İyi."

Büyük avucu saldırıya uğramış tenime değdiğinde ve yavaşça kıcımlı yoğurduğunda nefesimi bıraktım. Bu genellikle bana işkence etmeyi bitirdiği ya da ona yaklaştığı anlamına gelir.

Eli yavaşça kalçalarımı alçıyla gidebildiği kadar ayırdı ve parmakları ıslanmış kıvrımlarıma değdiğinde kaçan inlemeye engel olamadım.

"Cezalarını kaçırdığını görüyorum, Lia."

Sesimi boğmak için yüzümü yastığa gömdüm. Beni böyle ahlaksızca duymasını istemiyorum ve hepsinden önemlisi, üzerimde bu kadar etkisi olduğunu bilmesini istemiyorum.

"İstediğin kadar inkar et ama vücudun bana ait." Beni sertçe kucaklıyor. "Bu pislik bana ait." Yanan tenime bir tokat attı ve inledim. "Bu eşek de

bana ait. Ama aklında hâlâ bir şüphe varsa, elbette söyle, ben de seni cezalandırayım."

Nefesim kesiliyor ve parçalanıyor ve bunun nedeni sadece acı değil. Bu onun sözleri. Onlara ve üzerimde böyle bir etkiye sahip olmalarına izin verdiğim için bana lanet olsun.

"Seni cezalandırmaya devam etmem gerekmez mi, Lenchka?"

"HAYIR..."

"O zaman bana ait misin?"

dudaklarımı büzüyorum.

Elini kaldırdı ve kıcıma indirdi. Yanan derim acıyla patlarken çığlık attım.

"Sen bana mı aitsin?"

"Hayır asla..."

"Lia... beni seni kırmaya zorlama."

"O kelimeleri söylersem beni daha çok kırarsın," diye hıçkırdım, tüm acı reseptörlerim aynı anda atıyordu.

Bana tekrar tokat attı ve ben feryat ettim, vücudum yanlara doğru sallanıyordu ama beni saçlarımdan tutuyordu. "Benim olduğunu söyle."

"HAYIR."

Tokat. "Söylemek. BT."

Gözyaşlarım yastığı ıslatıyor ve bayılacakmış gibi hissediyorum. Sanki bir sonraki vuruşları beni bayıltacakmış gibi. Ama yapmazlar. Tek yapabildikleri kıcıma ve çekirdeğime işkence etmek. Şimdi elini kullanıyor ama benim o kadar hassas ve uyarılmış ki en ufak bir darbe bile tüm vücudumda yankılanıyor.

"Kes şunu...Adrian...lütfen..."

"Benim olduğunu söyleyene kadar olmaz." Sesi sert, tartışılmaz.

"Yapamam..." Hıçkırdım.

"Evet yapabilirsin."

"HAYIR! Benden şimdiden çok şey aldın. Sana son parçalarımı vermeyeceğim. O yüzden beni ölümüne kırbaçlamak istiyorsan, yap. Son nefesimde bile bu sözleri söylemeyeceğim."

Sırf bir noktayı kanıtlamak için önerdiğim şeyi yapmasını bekliyordum ama Adrian derin bir nefes verdi ve kemeri fırlattı. Yere çarptığında çıkardığı ses göğsümde küçük bir sarsıntı yarattı.

Arkamdan bir giysi hışırtısı geliyor ve onun gömleğini ve pantolonunu çıkardığını hayal edebiliyorum.

Bir elini çeneme doladı ve onu kullanarak beni kaldırdı. Bu hareketteki mutlak sahiplik ve rahatsız edici karanlık beni nefes nefese bırakıyor. "Seni karım olarak becereceğim ve sen benim için çılgın atacaksın."

Adrian dizini bacaklarımın arasına yerleştirdi ve horozu zorla içeri girerken kalçamdan tuttu, aynı anda göğsü sırtımı kaplıyor, böylece kafası benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Islak ve fazlasıyla hazır olmasına rağmen, vücuduma girişi her zaman ilk kez oluyormuş gibi acıyor. Kasığına tokat attığı zaman popom yanıyor.

"Ahhh... bu acıtıyor..."

"Görünüşe göre senin kahrolası inatçılığından başka bir şey değil."

"Adrian..."

"Ne?"

"Bir şey yap."

"Bunun gibi?" Altıma uzandı ve şişmiş klitorisimi büktü.

"Ohhh..."

"Veya bu?" İçime saplandı ve kasıkları hala işkence görmüş tenime değse de bu, sürtüşme ve şehvetli bir zevk katıyordu.

"Evet... ohhh... evet..."

"İşte bu," diye mırıldandı ağzıma doğru, gözleri kapalıydı. "Benim için inle. Sadece benim için yapılmış o gırtlak sesini duymama izin ver."

İşte o zaman tıklar.

Adrian, seks sırasında ses çıkarmamı her zaman sevmiştir. Görünüşe göre bu onu daha da zorlaştırıyor ve hızı şu an olduğu gibi çıldırtıcı bir düzeye çıkıyor. Gözlerimi ve içimdeki her şeyi rehin tutarken, tenin tene çarpması ve kendi uyarılmam havada yankılanıyor.

Ama bedenime el koysa da, onu benden çalsa bile, karşılığında ondan çalabileceğim tek bir şey var.

Beni kurtaracağını bildiği bir hızda hareket ettiğinde sertçe nefes alıyorum. Ama orgazm yıkıcı bir güçle vurduğunda, alt dudağımı o kadar sert ısıyorum ki metal dilimin üzerinde patlıyor.

Adrian'ın canavarca güzel yüzü buruştu ve ben onun duymayı çok sevdiği sesleri sustururken bakışlarını tuttum.

Özgürlüğümü elimden aldı. Onun zevkini alıyorum.

Adrian gücü olan tek kişi olarak başlamış olabilir ama ben yavaş yavaş benimkini buluyorum. Silahım ya da muhafız ordum olmayabilir ama onu sessizce öldüreceğim.

Sırtımda hareketsiz dururken çenemi daha sıkı kavradı ve sıcak sıvı duvarlarımı doldurdu.

Benden çekildi, ama sadece yenilenen enerjiyle geri dönebilmek için.

Aman Tanrım. Nasıl bu kadar kısa sürede tekrar sertleşebilirdi? Normalde çabuk sertleşir ama bu kadar hızlı değil.

"Yeniden yapacağız ve bu sefer çığlık atacaksın, Lia."

"Asla," diye mırıldandım.

"O zaman sen anlayana kadar bütün gece buna devam edeceğiz. Bana boyun eğeceksin, karım."

Bu hayatta olmaz, kocam.

28

Lia

Bir ay sonra alçı çıkarıldı ve Adrian ve ben tekrar yürüyebilmek için rehabilitasyona başlamak üzere Dr. Kim'in ofisindeyiz.

Tam bir iyileşmenin imkansızlığı hakkındaki kararın hala aynı olup olmadığını doktora sormakla uğraşmıyorum. Bana sanki tekmelenmiş bir köpek yavrusuymuşum gibi bakıyor, kelimeleri ağzına almak zorunda kalmadan aktarıyor. Yine de bunun ötesine geçeceğim çünkü artık endişelenmem gereken başka bir hayatım var.

Bu sabah evden çıkmadan önce giyinmek için aynanın karşısına geçtim ve midem transa girdi. Hâlâ düz ama bebeği her geçen gün daha çok hissedebiliyorum.

Kendini marjinal olarak farkedilemez hale getiren hayat, sonunda bana neden burada olduğumu hatırlatarak göze çarpıyor.

Bir varis yaratmak için.

Ve nesneleştirme, zorlama ve aşağılama hala canımı yakıyor olsa da, çocuktan pişmanlık duymuyorum. Bu bebek, artık tek başıma yaşamadığımı bilerek günden güne hayatta kalmamı, hayata tutunmamı sağlayan tek şey.

anne olacağım Ve benimki bir göstergeyse, anneler çocukları için fedakarlık yapar. Anneler, gerekirse canları pahasına, çocuklarını dünyanın canavarlıklarından korurlar.

OBG-YN'ye de gidiyoruz ve bize bebeğin sağlıklı olduğunu söylüyor. Adrian elini sırtıma koyarak beni binadan çıkardı ve dışarıda bekleyen arabaya götürdü. Sanki herkesin görmesi için bölgesini işaretliyormuş gibi, toplum içindeyken sahiplenici tavrını kaçırmıyorum.

Onun varlığını, dokunuşunu ve son birkaç haftadır güçlenen tahta ve deri kokusunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Ama ne kadar denersem deneyeyim Adrian'ı silmek imkansız. Sadece beni onunla evlenmeye zorladığı için değil, yaptığı her şey yüzünden de.

Benimle ilgilenme şekli, kanepede yanıma oturması ve masaj yapmak için ayaklarımı kucağına koyması. Alçı çıktığından beri bacağıma yağ sürmekle ilgileniyor. Dizimin hemen altındaki iğrenç yara izine bakmak bile hoşuma gitmiyor ama o işi zahmetsizce üstleniyor.

Ne zaman sabah bulantısı geçirsem saçımı tutmasından ve sırtımı okşamasından nefret ediyorum. Ya da ekibinin başı olan Ogla adında inatçı bir kadına keskin kokulu yemekleri pişirmemesini nasıl söylediğini.

Beni becermeden önce gelmeye zorlamasından, benim zevkimin her zaman onunkinden önce gelmesinden ve beni hiçbir zaman ona zevk vermeye zorlamamasından nefret ediyorum. İşini bitirdikten sonra beni temizlemesinden ve sonra üşümeyeyim diye kafama gecelik geçirmesinden nefret ediyorum.

Ama en çok, sırtımı ona çevirdiğimde bile, sanki beni kollarında uyutmak onun en sevdiği pozisyonmuş gibi, beni kendisine bağlamasından nefret ediyorum. Görünüşe göre o benim de, çünkü dairemnden taşındığımdan beri kabuslarım yavaş yavaş yok oldu.

Kafamda resmettiğim kalpsiz canavar olsaydı, Adrian'ı silmek daha kolay olurdu. Kalpsiz olmasına rağmen, konu onun soyuna geldiğinde

değildir. İlgisi ve tüm bu jestleri, varisinin doğumunu kolaylaştırmanın tek yolu. Bu gerçekleştiğinde, muhtemelen beni arka plana indirecektir.

Köşeye yakın bir yerde toplanmış para için yalvaran birkaç evsiz insan gördüğümde, arabadan kısa bir mesafedeki kaldırımında ayaklarım sendeledi.

Kalbim onlar için sızlıyor ama aynı zamanda sahip oldukları özgürlüğe de imreniyorum. Devasa bir elmas yüzük takmayabilirler ve yüz adam tarafından korunan bir sarayda yaşamayabilirler ama en azından özgürlükleri ve her yere gitme yetenekleri vardır.

"Tanıdığın biri mi?" Adrian benim tarafımdan alçak ama kararlı bir sesle soruyor.

Düğün gecemizden beri biraz mesafeli davranıyor, ya emir veriyor ya da şu anki gibi soğuk konuşuyor. Dairemde eskiden yaptığımız biraz kaygısız sohbetleri kaybettik. Ama bunun muhtemelen ona karşı uyguladığım sessiz muameleyle daha çok ilgisi var.

Başımı sallıyorum.

"Lanet olası sesini kullan, Lia." Tehditkar bir tonda fısıldamak için eğilir. "Burası yatak odası değil, bu yüzden bir isyan başlatmana gerek yok."

Yüzüne dik dik bakıyorum. O savaşı kazanamadı. Yaptım.

Söz verdiği gibi, o gece beni defalarca becerdi. Şimdiye kadarki en uzun süremizdi ve kaç kez orgazm olduğumun sayısını unutmuş olsam da, bayılana kadar sesimi duymasına asla izin vermedim.

Beni her saat aradığından beri her gece - ya da gerçekten gündüz - aynıydı. Adrian beni inletmeye ya da çığlık atmaya çalışıyor ama gerekirse ya dudağımı ya yastığı ya da elimi ısırırım.

O gece sesimi duyma hakkını kaybetti.

"Bir dilsiz olarak daha iyi olduđumu dűşündüm." Yanından geçip arabaya yerleřtim ve çantanın kucađına dűşmesine izin verdim.

Adrian kısa bir süre sonra bana katıldı ve kapısının kapanma sesi midemin dibine bir tuğlanın oturmasına neden oldu.

"İşte bu, Lia," diye mırıldandı.

Ne kadar istemesem de, ne kadar mücadele etsem de kalbim gümbür gümbür atıyor. Vücudum, benim bile anlayamadığım şekillerde ona uyum sağlıyor. Sert dokunuşlarına ve acımasız cezalarına bağımlıyım.

Hiçbir zaman özölmedim ve bu havaya yükselme hissi hiç değişmedi. Bir şey olursa, haftalar boyunca yükseliyor.

Ama bu sadece fiziksel bir bağlantı. Anlamsız biri.

Bir gün üstesinden geleceğim. zorundayım _ _

Yan sigarasını söndürürken ve yolcu koltuğuna kayarken, alay ederek ileriye odaklandım. Kolya arabayı vitesine takar ve işlek caddeye çıkar.

"İki." Adrian elimi ellerinin arasına aldı ve ağzına emmeden önce serçe parmağımı kemirdi.

Tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor ve kendimi kurtarmaya çalışıyorum ama daha sert ısıyor ve sonra derimin üzerine konuşuyor, "Sana bir daha benden uzaklaşmamamı söylemiştim. Üç."

Boşuna mücadele etmekten vazgeçip, pencereden dışarı, uğultulu şehre bakıyorum. Doktorlarla olan randevularım, Adrian'ın benim için inşa ettiği kafesi terk edebildiğim tek zamandır ve bu, insanları ve etrafımda olup biten hayatı görmek için tek şansım.

Eskiden provaya gidip gelirken buna hiç odaklanmamış olmam tuhaf, ama insanlar ellerinden alınana kadar neyi kaçırdıklarını anlamıyorlar.

Bilseydim daha iyi dikkat ederdim.

Luca, iç çamaşırı mağazasında geçirdiği zamandan beri onunla iletişime geçmedi. Onu da arayamıyorum çünkü Adrian bana yeni bir telefon numarası bulmakla kalmadı, eminim numaramı da takip ettiriyor.

Ve tek başıma dışarı çıkmadığım için, Luca'nın temasa geçebilecek bir fırsat bulması zor olacak sanırım.

Bu yüzden ona o açıklığı sağlamam gerekiyor, çünkü beni Adrian'ın çelik gibi elinden kurtarmaya yardım edebilecek biri varsa, o da Luca'dır.

İnsanların evsizlere sıcak çorba servis ettiği bir çadır görüyorum. Hastanenin önündeki adamın görüntüsü aklıma geliyor ve aklıma bir fikir geliyor.

Düşüncelerimi Adrian'ı endişelendirmeyecek şekilde düzenlemem birkaç dakikamı alıyor. Yaptığım şeyin kokusunu alırsa, doğum yapana kadar beni bir hücreye kapatır.

Yüzümü ona çevirerek, hâlâ parmağımı yalayıp kemirdiğini ve dokunuşunun omurgamdan aşağı göbeğime nasıl küçük zevk patlamaları gönderdiğini görmezden gelmeye çalışıyorum. "Reçeteyi almaya gittiğinde kadın doğum uzmanıyla konuşuyordum."

"Sen?"

"Evet. Depresyon geliştirebileceğimi söyledi.

"Kadın doğum uzmanı mı yoksa psikoterapist mi?"

Bir omuz kaldırıyorum. "Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yok."

"Sen her zaman depresyon geçirdin, Lia. Onu geliştirmiyorsun."

Gözlerim genişliyor. "Bunu nasıl bildin?"

"Dairenizdeki haplar."

Sağ. Sanırım bunları ondan saklamış olmamın bir önemi yok. Adrian her hareketimi izliyor ve her şeyi fark ediyor, bu da onun yanında dikkatli olmak için bir neden daha.

"Neden bana onları hiç sormadın?" Sakin bir tonda soruyorum.

"Yapmamı mı tercih ederdin?"

"Hayır, ama çoğu insan akıl sağlığı sorunlarım olduğunu öğrendiğinde böyle yapar."

"Ben çoğu insan değilim."

"Sen... sen benim kırık olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Öyleysen ne olmuş yani? Seni sen yapan şey budur."

Dudaklarım ayrıldı. Sanki beni olduğum gibi sevdiğini söylüyor. Kırık ve hepsi.

"Haplarını benden saklamana gerek yok, Lia."

"Ben... onları saklamıyorum."

"Evet yaparsın. Ama hamilelikten beri kullanmıyorsun. Uykusuzluk hapları veya antidepresanlar değil. Kabuslarınız da gözle görülür şekilde hafifledi. Geçen hafta hiç almadınız ve haplarınıza dokunulmadı. Peki, depresyona girdiğiniz kadın doğum uzmanı tarafından nasıl fark edilir?"

Kahretsin.

Her şeyi gözlemlediğini biliyordum ama bana, kabuslarıma bile bu kadar ayak uydurduğunu fark etmemiştim.

"Ona kendimi kapana kısılmış hissettiğimi söyledim," diye patladım.

Gerçekten endişelenmiş gibi durup elimi kucağına bıraktı ama bırakmadı. "Sen?"

alay ediyorum. "Yirmi dört yedi gün dört duvar arasında sıkışıp kaldım, yapacak hiçbir şeyim yok. Ne düşünüyorsun?"

"Bahçede yürüyüşe çıkıyorsunuz."

"Bana bunu yaptırıyorsun."

"Dolaşımınıza yardımcı olmak için."

"Her neyse. Yine de eğlence sayılmaz."

"Okuyabilirsin."

burnumu kırıstırıyorum "Hayır, teşekkürler."

Dudakları küçük bir gülümsemeye kıvrılıyor. Okumamı önerdiği ilk sefer değil. Çocukluğunu atlatmasına yardım ettiğinden bahsetti, ama ona hepimizin kitap kurdu olmak için doğmadığını söyledim. Şimdi konu tekrar açıldığında gülümsüyor.

Mavi ayda bir ortaya çıkan ender gülümsemelerinden birine kapılmak istemiyorum ama yapıyorum. Ne zaman bu tarafını, biraz kaygısız ve rahat tarafını gösterse, durup bakıyorum ve zihnimin normal bir çift olsaydık ilişkimizin nasıl olacağı konusunda dolaşmasına izin veriyordum. İlk karşılaşmamız, birini soğukkanlılıkla öldürdüğü zaman olmasaydı ve o kadar acımasızca tek değerimin karnımda büyüyen çocuğu olduğunu ilan etmeden önce beni onunla evlenmeye zorlamasaydı.

Ama biz normal bir çift değiliz. Hiçbir zaman olmadık ve olmayacağız.

"Ne yapmak istiyorsun Lenochnka?"

Sorusu ve takma adımı kullanmasıyla canlandım. Bu, gardını indirdiği anlamına geliyor ve Adrian bana ne istediğimi sorduğunda bunu hafife almıyorum.

Bu yüzden sesimi yumuşatıyorum çünkü herhangi bir inat veya yüksek ton onun üzerinde tam tersi bir etki yaratacaktır. "Dışarı çıkmak istiyorum."

"Şu anda dışarıdayız."

"Böyle değil. Açıkta olmak istiyorum."

"Neden?"

"Düzgün nefes almak için."

Gözleri karardığında hatamı anladım. Sadece onun yanında ya da evinde nefes almadığımı ima ettim ve bu biraz doğru olsa da, sinirlenip herhangi bir müzakereyi bitirmesini istemiyorum.

"Dış havayı kastediyorum," hemen toparlandım. "Dış havayı solumak istiyorum."

"Güvenlik tehlikesi. HAYIR."

Kalbim sıkışıyor ama "Dikkatli olacağım" diye yalvarırken uysal ses tonumu koruyorum.

"Ne kadar dikkatli olduğunun bir önemi yok. Biri bana ulaşmak isterse, bunu senin aracılığınla yapar, çünkü sen vurabilecekleri en kolay ve en zayıf noktasın. Karım olman seni zaten bir hedef haline getirdi, Lia."

Sözleri beni ikiye böldü, ikiye böldü. Beni asla Sergei'nin ofisindeki günden daha fazla incitmeyeceğini düşünmüştüm ama paslı bıçağı daha da derine sapladı.

Yani artık onun en zayıf noktası benim.

Dudaklarım titriyor ama kalbimden geriye kalanlar kanarken bile onları bir çizgi haline getiriyorum. "Bazı aktiviteler yapmam gerekiyor yoksa onu kaybedeceğim. Annesi kafayı yemiştir senin değerli bebeğin dünyaya gelemez."

"Sesini alçalt." Çenesi kasılıyor. "Güvenlik hakkında söylediğim tek kelimeyi duydun mu?"

"Yaptım. Umurumda değil. Dışarı çıkmam gerek, Adrian. Kanatlarımı çoktan kırdın. En azından bana dört gözle bekleyecek bir şey verebilirsin.

Çenemden tuttu ve acımasız gözleri benimkilerle çarpışırken yutkundum. "Sesini bir daha yükseltirsen seni kucağıma alır ve içindeki o meydan okumayı sökerim. Anlaşıldı mı, Lenoçka?"

"Bana bir şey ver," diye mırıldandım, göz kapaklarımdan yaşlar akıyordu. Lütfen . "

Keşke sahte gözyaşları olsalardı, bunu numara yapıyor olsaydım, ama gerçek acı içimi kapladı ve beni bu şekilde görmesine izin verdiğim için kalbim ve gururum sızladı.

Bana zayıflığımı diyerek beni tekrar incitmesine izin verdiğin için.

"Muhafızlarımla dışarı çıkacaksın. Sadece haftada bir kez ve belirttiğim bir yere."

Dudaklarım ayrıldı. "Gerçekten mi?"

"Sana daha önce yalan söyledim mi?"

Hayır. İyi ya da kötü tüm vaatlerinin yerine getirildiğinden emin olur.

Aslında...

Bana Kristina'yı mükemmelleştirme nişanından bahsetmediğinde söyledi. İhmal edilen bir yalan hala bir yalandır ve ben hala bunu atlatmış değilim. Ama bunu söylersen, durumu tersine çevirir ve ben onun önceki nişanını kabul edecek havada değilim - hiçbir zaman olmayacağımı düşünüyorum. Benim yerime onun kolundaki güzel sarışını düşündüğümde ruhumda oluşan aşağılık kompleksinden nefret ediyorum.

"Hangi yere gideceğini sana haber vereceğim."

"Ben..." Yutkundum. "Hayır işleri yapmak istiyorum."

Tek kaşını kaldırıyor. "Ne?"

"Evsizlere yemek servisi yapan kuruluşları biliyor musun?"

Hayır işinin ne anlama geldiğini biliyorum, Lia. Ve sen yapmıyorsun."

Elimi göğsüne koydum, avucum altındaki sert sırtları genişletti. İlk defa şefkatli bir dokunuş başlatıyorum.

Dudaklarından kısık bir hırıltı çıktı ve küçük elimin altındaki kasları dalgalandı, sonra sanki beni yutmak istiyormuş gibi bana baktı.

Onun üzerinde bu kadar etkili olma hissinin tadını çıkarıyorum. Sadece fiziksel olabilir, ama yine de güç veriyor.

"Kazamdan sonra bir amacım olmalı Adrian. Ve eğer asil bir amaç için savaşıyorsam, günlerim ve gecelerim boşmuş gibi hissetmem."

Tek kaşını kaldırıyor. "Geceleriniz boş mu?"

Geçenlerde beni becermek için beni bağladığına dair bir anıyı hatırlayarak yanaklarım kızardı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Hayır, bilmiyorum. Öyleyse neden bana açıklamıyorsun?"

İç çektim, kabul etmek istemesem de ona gerçeğin küçük bir kısmını sunmayı seçtim ama hoşuna gideceğini biliyorum. "Seks yaptıktan sonra ertesi günü yalnız geçireceğimi biliyorum ve bazen bütün gece bunu düşünüyorum. Boş geceler derken bunu kastetmişim."

Durdu ve beni vuracağına inanıyorum ama sonra başını salladı. "İyi. Ama hangi organizasyonu seçeceğim."

Galibiyetin zaferini iliklerime kadar hissederek gülümsedim.

Budur. Kaçma şansım.

Adrian'dan olabildiğince uzak bir hayat için.

29

Lia

Ertesi ay bir parça özgürlük alıyorum .

Çok değil.

Ama Adrian sözünü tutuyor ve zor günlerde evsizlere sıcak yemek sunan bir barınağın parçası olmama izin veriyor. Yavaş yavaş bahara gidiyoruz ama hava hala soğuk.

Adrian olmadan dışarı çıkabileceğim günleri iple çekiyorum. Yan ve Boris bana eşlik ediyor ama çoğunlukla arka planda kalıyorlar.

Sadece Yan ve ben olduğumuzda, öğle yemeğinde sandviçleri paylaşıyoruz ve sonra onu patronu hakkında araştırmaya çalışıyorum, cevaplamadığı sorular. Şimdiye kadar alışmalıydım ama hiç konuşmamaktansa Yan ile konuşmayı tercih ederim.

Üzücü ama temelde sahip olduğum tek arkadaşım o. Geçen gün bir *Giselle posterinin* önünde ayaklarım durdu . Bale halen Philippe tarafından yönetiliyor ve koreografisi Stephanie tarafından yapılıyor. Artık Hannah Max olan baş balerin dışında hiçbir şey değişmedi. Oh, ve Ryan'ı başka bir dansçıyla değiştirdiler. Dışarı çıkıp çıkmadığına dair hiçbir fikrim yok ve artık hayatımın o kısmıyla temasa geçme isteğim yok.

O postere baktığımda ağlamamak için her şeyimi aldım. Kendimi geri dönmeye zorlamak ve dünyanın gidişatına kapılmamak için ve ben yapmadım.

Eminim Philippe ve Steph bana ulaşmaya çalışmışlardır ama artık aynı dünyaya ait değiliz. Göz önündeler. Yıldızlı bir kafesteyim. Ve onları hayatıma dahil etmeye çalışırsam, onları Adrian'la birlikte tehlikeye atarım.

"Eğer seni rahatlatacaksa" -Ben bakışlarımı posterden ayırdıktan sonra Yan yanıma geldi- "senin Giselle'in onunkinden çok daha güzel ve akıldan çıkmıyor."

O an kendimden nefret ettim. Aynı fikirde olmadığım için değil, bu sözleri Yan yerine Adrian'ın söylemesini istediğim için.

Çorbasını çok seven yaşlı bir kadın olan Bayan Matthews'a biraz daha çorba doldururken, kafamı bu hatıradan sıyrarak salladım.

Bana sırtıttı, sonra en uzak masaya kaçtı ve çorbasından bir kısmını yere döktü.

Gönüllü çalıştığım merkez muhtemelen New York'un en büyüğü ve yemek için gelen yüzlerce evsiz insanımız var.

Yan ve Boris'e de yardım ettiriyorum. Adrian'ın onaylamadığı bir şey çünkü bana hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, onlar yemek servisi yapmak için değil, beni korumak için oradalar. Her neyse. Normalde tek yaptıkları orada durup sigara içmek. Hiçbir şey yapmamaktansa yemek servisi yapmayı tercih ederler. Takım elbiselerinin etrafına sarılı beyaz ve mavi önlüklerle biraz yersiz görünseler de.

Ayrıca hırsızlık yaptıklarında evsizlere saçmalıklarını söylemekten de çekinmiyorlar. Özellikle Yan. Yemin ederim bazen sabrı sıfır. Ona Adrian ve Kolya ile nasıl geçindiğini sorduğumda, çoğu zaman anlaşılamadığını ve kendi iyilikleri için fazla 'stoacı' olduklarını söyledi. Sonra, eğer hayatı benim için bir anlam ifade ediyorsa bunu patronunun önünde tekrarlamamamı istedi.

Ona banyo molası verdiğimi işaret ettim. Çorbayı bıraktı, önlüğünü çıkardı ve yanıma gelmeden önce Boris'e fırlattı.

"Beni her yerde takip etmek zorunda değilsin Yan." O peşimdeyken masaların arasından geçerken inledim.

"Evet, istiyorum, yoksa taşaklarımı patron alır."

Bu görüntüye gülüyorum. Adrian gerçekten sert ve sakinliği sadece acımasızlığını artırıyor. Adamlarıyla nasıl konuştuğuna tanık oldum ve Rusça olmasına rağmen otoriteyi hissedebiliyorum.

Yan, "Benim ısırabım pahasına bile güldüğünü gördüğüme sevindim," diye homurdandı.

Dramatik davranıyorsun. Sefalet değil."

"Onu gördün mü? Ayrıca, Kolya'nın tüm eğlenceyi alması konusunda hala iyi değilim.

"O kıdemli gardiyan değil mi?"

Alay ediyor. "Kıdemli huysuz belki."

Gülüyorum. Kolya, Yan'a her zaman sigara içme konusunda bok atıyor ve buna aldırış etmesem de Yan, hamilelik nedeniyle şirketimde sigarayı çoktan bıraktı sanırım.

Geniş, hazır duruşuyla banyo kapısının önünde durur ve kapıyı açmaya gider.

"En azından kendi kapımı açabilirim." Titreyen elini işaret ediyorum. "Devam et, ben gelene kadar sigara iç."

İstedini anlayabiliyorum ama dikkatli olması onu engelliyor, bu yüzden kararı ondan alıyorum. Boş banyoyu görmesini sağlamak için kapıyı ardına kadar açtım. "Görmek? Burada kimse yok."

Yan'ın dikkatli bakışları her köşeyi kontrol ettikten sonra sonunda başını salladı.

İçeri girip kapıyı kapatmadan önce başımı salladım.

Bir bölmeye girer girmez, arkamdan bir gölge geliyor. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama eldivenli bir el ağzımı sardı ve kapıyı kapatmak için vücudumu kullandı.

"Beni özlediniz mi, Düşes?"

Luca'nın avucuna doğru sertçe nefes alıyorum. Siyah deri bir ceket ve gözlerini gölgeleyen bir şapka giyiyor. Eldivenli elini yavaşça çekiyor. "Fısılda yoksa duyacak."

"Burada ne yapıyorsun? Yan hemen dışarıda."

"İçeri girerse onu vurabilirim."

"HAYIR!"

"Bağlantılar oluşturduğunuzu görüyorum. Bu yapılacak en kötü şey, Lia. O Adrian'ın koruması, senin değil. Patronu adına sana göz kulak oluyor ve eğer emredilirse sana zarar vermekten çekinmez."

Bunu biliyorum ama yine de onun ölmesini istemiyorum. Yan, patronu büyük bir pislik olsa bile böyle bir kaderi hak etmiyor.

"Gerektiğinden fazla sürmezsem buraya gelmeyecek," diye pazarlık ettim.

Luca bıkkın bir nefes verdi. "Seni yalnız bırakmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Aylardır uğraşıyorum. Önce onun kara şatosunda saklandın, sonra seni Bratva ile bağlantılı bir sığınağa koydu ve adamları seni her yerde takip ediyor. Alet koruyucunun ilk önce banyonun her köşesini kontrol etmemesi ilk kez oluyor."

Uzun bir iç çekişi serbest bırakarak mırıldandım, "Bu artık benim hayatım."

"Bu arada, üzgünüm." Bacağıma doğru belli belirsiz bir hareket yaparken kaşları çatıldı. Luca anlayış göstermiyor. Benden daha sert ve pek çok duygudan yoksun, bu yüzden bunu hafife almamayı biliyorum.

"Hala hayattayım." Gözyaşlarımla savaşırken sesim tıkanıyor.

"Bazen hayatta kalmak en kötüsüdür." Yüz hatları gevşemeden önce geriliyor. Bana Adrian hakkında bir şeyler bildiğini söyle.

Başımı sallıyorum. "İşi hakkında konuşmuyor."

"Ama artık onun karısısın. Elbette sizi o içsel Bratva ziyafetlerine götürüyor."

"HAYIR." O günden beri beni organizasyonuna hiç sürüklemedi ve bunun için biraz minnettarım.

"Siktir, Düşes. Bana onun hakkında bir şeyler getirmen konusunda anlaştığımızı sanıyordum.

"O korunuyor."

"Öyleyse onu korumasız yap."

"Bunun kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Bunu yapabilirsin. Onun karısı olmak seni ona en yakın kişi yapıyor."

Hayır, değil. Bilakis, geceleri evime geldiği zamankinden daha fazla ayrı hissediyoruz. En azından o zamanlar benimle ilgiliydi. Şimdi, her şey bebek ve benim aşağılık bir varis yapma rolümle ilgili.

Çocuğumu sevsem de Adrian'ın onu kullanma şeklinden nefret ediyorum.

Bana ne bildiğini söyle, dedi Luca.

Sergei, Igor ve kızı Kristina hakkında bildiğim ayrıntılardan bahsediyorum. Ayrıca ona Adrian'ın birine Don dediğini ve onunla sohbet ettiğini anlattım. Adrian'ın isteyerek ifşa ettiği aile geçmişinden bahsetmiyorum. Luca'nın bunu bilmesine gerek yok ve başka birinin bunu bilmesine izin vermek çok samimi hissettiriyor.

"Bütün bunlar eski haberler." Luca saatine bakar. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Daha fazla, ne gibi?"

Onun sistemi. Ne üzerinde çalışıyor."

"Ona yaklaşmama asla izin vermez."

"O zaman zorla içeri gir, Lia."

"Adrian'ı tanıyor musun? Ayrıca ben hamileyim Luca." Karnımdaki şişliği işaret ediyorum. "Çocuğumun hayatını tehlikeye atamam"

O büyüdükçe göğsümdeki o kara delik küçülüyor. Ve şimdi, onunla her türlü bağı kurabilmek için her sabah aynadaki yansıma baktığı, müzik dinlemeyi ve hatta kitap okumayı dört gözle bekliyorum.

Luca'nın dudakları kıvrılıyor. "Tebrikler yerinde sanırım."

"Beni tebrik etmek yerine Adrian'dan ayrılmama yardım et."

"HAYIR. Henüz değil."

"Neden?"

"Çünkü onun üzerinde gözlere ihtiyacım var. Henüz ondan ayrılamazsın."

"Luca..." Sesim çatladı. "Bunu nasıl söylersin?"

"Daha sonra gerçeği öğrendiğinde bunun için bana teşekkür edeceksin." Kabinin kapısını açtı ve omzunun üzerinden bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Kendine iyi bak Düşes. Bunu senin için başka kimse yapmayacak. Ben değil ve kesinlikle duygusuz psikopat Adrian da değilim.

Ve bununla pencereden tırmanıyor ve aşağı atlıyor.

Sözleri, o gittikten çok sonra bile arkasında süzülüyor, midemin dibine bir ağırlık yerleştiriyor.

"Bayan. Volkov? Yan aradı ve cevap vermediğimde acil bir şekilde "Geliyorum" diyerek takip etti.

Doğrudum, Yan kapıyı neredeyse menteşelerinden çekerken bölmeden çıktım. İçeri girdi ve eleştirel gözleri mekanik bir şekilde beni inceledi. "İyi misin?"

"Neden olmayayım?" Bir gülümsemeyle titrememi gizlerim.

"Sesler duyduğumu sandım."

"Bu... dışarıdan olmalı." Luca'nın açık bıraktığı pencereyi işaret ediyorum.

Yan kararlı adımlarla ona yönelir, onu inceler ve ardından kapıyı çarparak kapatmadan önce gözlerini kısar.

Benimle yüzleşmek için döndüğünde, tüm kayıtsızlığı ve şakacı davranışı gitmişti. "Sana bir soru soracağım ve dürüst olmanı istiyorum Lia. Burada biri mi vardı?"

"Hayır," dedim, bana inandığını umarak, hissetmediğim bir inançla.

Kısa bir baş selamı verdi ve benden önce kapıya doğru ilerledi.

Bir nefes bırakmıyorum. O zaman değil, eve gittikten sonra değil ve özellikle Adrian bütün gece sanki onun özel yapım evcil hayvanıymışım gibi başparmağının altına hapsolmuş gibi beni izleyip durduğunda değil.

Luca haklıydı.

Kendime bakmalıyım ve buna Adrian'dan kaçana kadar hayatta kalmam da dahil.

Bu, Luca'ya kocamla ilgili herhangi bir bilgi kırıntısı vermem gerektiği anlamına geliyorsa, öyle olsun.

adrien

Altı ay sonra

Ebe Lia'nın etrafında koşuştururken ve birkaç hemşire onun alnındaki teri silerken ağlama sesi havayı dolduruyor .

"Güzel bir çocuk," dedi ebe, benim bakışlarımla buluştuğunda kaybolan, sonra dikkatini Lia'ya verdiğinde yeniden beliren yumuşak bir gülümsemeyle.

Karım, tüm doğum süreci boyunca elimde tuttuğu demir tutacağı serbest bıraktı. Tırnakları, acısının ve çığlıklarının gücüyle tenimi kırdı. O acıyı kendime çekmek ve onu bu acıdan kurtarmaktan daha çok yapmak istediğim bir şey yoktu. Cildimi tırmalaması ve pençelemesi, yaşadıklarıyla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.

Hamileliğinin aylarını parlayarak, günleri sayarak ve oğluyla tanışacağı güne kadar takviminden çizerek geçiriyordu .

Ona hiçbir zaman *bizim* oğlumuz ya da *bizim* bebeğimiz demediğini ya da bir kez olsun bizim bebeğimiz diye bahsetmediğini görmezden gelmeye çalıştım. Sanki bir bakıma bana ve bu evliliğe sadece çocuk için katlanıyordu. Ve bunun kaymasına izin vermeye çalışsam da, bundan hoşlanmıyorum. Düğünden beri beni yavaş yavaş silmesinden hoşlanmıyorum.

Her şeyin nasıl başladığını göz önünde bulundurarak, her gece yanımda olduğu ve onun güvende ve benim olduğunu bildiğim için ona biraz zaman verdim.

Ancak etrafımda ne kadar dağılırsa dağılsın, artık sesini duymama asla izin vermiyor. Ben ondan çıkar çıkmaz, bana sırtını veriyor ve yatağın kenarına ilerliyor. Bu onu arkadan kaşıklamamı engellemiyor ama kucağımda uyurken hala her gece kıvranıyor, hala benden uzaklaşmaya çalışıyor.

Bu asla olmayacak.

Ve bu sadece çocuk yüzünden değil. Kendi oğlumu kullandığım için ne kadar pislik olsam da, onun varlığı sadece onu yanımda tutmamın bir sonucu.

Psikopat annenden ne farkın var? Yan'ın beni azarladığını duyabiliyorum ve onu ve iğrenç sesini kafamdan uzaklaştırıyorum.

Annemin aksine, kendi çıkarım için oğlumu incitmeyeceğim. Hatta biri ona veya annesine yaklaşıp dünyayı yakardım.

Lia'nın yüzündeki tüm ıstırap kalıntıları kayboldu, yerini yumuşak, huşu dolu bir ifade aldı. Yanaklarından taze yaşlar akıyor ama bacağına kırmadan önce onu gördüğüm en mutlu kişi gibi görünüyor.

Ya da belki hiç.

Hemşire bebeği dikkatlice kollarına alıyor ve Lia onu nazikçe tutuyor, dudakları açık kalıyor, sonra kapanıyor, görünüşe göre söyleyecek söz bulamıyor.

Annesi onu sadece bir çarşafıla örtülü çıplak göğsüne doğru çekince çocuk hemen ağlamayı keser. Hemşire onu silmiş olsa da, hala yapışkan ve kanla kaplı. Ancak Lia, gözyaşları içinde ona gülümserken bunu umursamıyor gibi görünüyor. "Merhaba güzel meleğim."

Küçük parmakları yumruk şeklinde kıvrılarak göğüs kemiğinin üzerinde duruyor ve gözleri, sanki onun sesini tanıyormuş gibi kapalı göz kapaklarının arkasında hareket ediyor. Hamileliğinin tamamını onunla konuşarak, ona müzik dinleterek ve ayaklarının üzerinde hafif olmasını istediği için yavaşça dans ettirerek geçirdi. Hatta ondan nefret ettiğini kesinlikle bildiğim halde yolundan çekildi ve ona kitap okudu.

"Ona ne isim vermek istersin?" ebe korkulu bir sesle soruyor.

Kolya'ya Lia'nın doğum yapması için tüm katı kapatmasını emrettikten sonra, hastanedeki herkesin kim olduğumu bildiğini varsayıyorum. Bu, kardeşliğin ender meşru işlerinden biridir. Birçoğu bize ait olduğunu bilse de, bu gibi durumlar dışında bizimle gerçekten tanışamıyorlar. Çocuğu evde teslim ettirebilirdim ama herhangi bir komplikasyon durumunda ihtiyacı olan bakımı mümkün olan en kısa sürede almasını istedim.

Lia'nın hamile olduğunu öğrendiğim andan beri hamilelik ve doğum üzerine hayatımda hiç çalışmadığım kadar çok çalışıyorum, dolayısıyla olası komplikasyonların farkındayım. Bu konuda biraz saplantılı davranmış olabilirim ki Lia bir keresinde onun hakkında ondan bile daha fazla şey bildiğimi söyleyerek homurdandı.

"Ona ne isim vermek istersin, Lenchka?" Soruyorum.

Bakışları ondan bana kayıyor, yaşlı gözleri parlıyor. "Ona isim vermeme izin verecek misin?"

"Evet."

"Rus adı olmak zorunda mı?"

Nemli saçlarından bir tutamı kulağının arkasına attım ve ona seks dışında her dokunmaya çalıştığımda olduğu gibi irkilmediğine şükrediyorum. "Eğer istemiyorsan, hayır."

"Sergei... kızmaz mı?" Nefesi kesiliyor. O günden sonra, torununun doğum gününde onu bir kez gördü, çünkü bu konuda büyük yaygara kopardı ve onu getirmemi emretti.

O sırada beş aylık hamileydi ve onun istediği gibi sessiz kaldı. Hayır faaliyetlerine dahil oldu, bu yüzden daha az kapana kısılmış görünüyordu ve kardeşliğin üyeleri arasında en iyi davranışlarını sergilemeye daha meyilli görünüyordu. Ayrıca, ben hazır olur olmaz orayı terk etmekle daha çok ilgileniyordu.

"Sergei bana oğluma ne isim vereceğimi söylemiyor."

Alt dudağını ısırarak ona bakıyor ve bu hareketten nefret ediyorum. Yavaş ama emin adımlarla etrafına bir duvar örerek, kendini benden böyle susturuyor.

Jeremy, diye mırıldandı.

"Jeremy?"

"Birkaç hafta önce rüyamda gördüm. Jeremy adında belki dört ya da beş yaşında küçük bir çocukla bahçede dans ediyordum. Hüzünle bezenmiş olsa da gülümsüyor. "Sana çok benziyordu."

Ve bundan nefret ediyor. *Oğlunun bana* benzemesinden hoşlanmıyor .

"Jeremy, öyle." Hayal kırıklığımı sesimden uzak tutuyorum. Çoğu insan için duygularını gizlemek zor olsa da, bunu nasıl mükemmelleştireceğimi deli ailemden öğrendim.

"Teşekkür ederim." Lia önce bana, sonra ona gülümsedi ve tiz ağlaması odayı doldurmadan önce biraz telaşlandı. Ona kıkırdadı, ama nöbet atmayı bırakmayacak.

Karımın yanında siyah tenli ve şapkasının altından görünen kıvrıcık saçlı bir hemşire duruyor. "Emzirecek misin yoksa mama mı kullanacaksın?"

"Yorgun," diyorum. "Dinlenmeli."

"HAYIR. Emzirmek istiyorum." Lia çarşafı indirerek dolgun göğüslerini ve son üç aylık dönemde gözle görülür şekilde değişen tıkalı pembe göğüs uçlarını ortaya çıkardı.

Bebek için bu durumdayken onları erotik olarak düşünmemeliyim ama yine de.

Jeremy'yi dikkatle tutan Lia, ağzını bir meme ucuna yerleştiriyor ve o emerken doğa kendi yolunu izliyor. Lia başını okşadı, sonra sanki onu

incitmekten korkuyormuş gibi yavaşça, dikkatlice öptü. "Annen seni çok seviyor meleğim."

Hemşire, Lia'nın üzerini örterken bariz bir hayranlıkla gülümsüyor.

Anne ve oğlun yakınlaşmasını izleyen davetsiz bir misafir gibi hissediyorum ve göğsümde bir şeyler ağrıyor. Muhtemelen uzun zaman önce ezdiğimi düşündüğüm içimdeki zavallı çocuk.

Kendi annem bana asla Lia'nın Jeremy'ye baktığı gibi bakmadı. O sevgiyi sadece Annika Teyzeden aldım ve o bile hayatımdan acımasızca söküldü.

Benim gibi insanların başına gelen budur. Asla iyi bir şey alamıyoruz. Hayatımız boyunca yaptığımız tüm bokların geri ödemesi.

Hemşire Lia'yı daha kalın bir yorganla örtmeden önce temizlerken bir süre öyle kaldık. Jeremy kısa süre sonra uykuya dalar ve hemşire dinlenebilmek için onu götürmeye çalıştığında, Lia başını sallar.

Yatakta Lia'nın yanına oturdum ve kollarımı ikisine doladığımda Lia kaskatı kesildi.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Ne yapıyor gibi görünüyorum? Ben de bu ailenin bir parçası oluyorum."

Dudaklarını büzdü ama benimle konuşmak yerine, az önce memesini bırakmış, küçücük dudaklarını uykusunda kıpırdatan Jeremy'ye odaklandı.

Telefonum cebimde titredi ve Kolya'nın karıma ve oğluma odaklanma çağrısını dalgınlıkla reddederek onu geri aldım.

Bunu sevdim. Karım ve oğlum.

Kolya tekrar aradı ve bir şeyler olmadıkça bunu arka arkaya iki kez yapmayacağını biliyorum. "Ne var?" diye cevap veriyorum.

Yanından silah sesleri geliyor. "Rozettiler burada, Patron ve Lazlo'nun kulübündeki cinayetin intikamını almak istiyorlar."

Kahretsin.

Aniden ayağa kalktım ve Lia'nın etrafına kalın bir battaniye örttüm. Jeremy'yi kendisine daha yakın tutarken gözbebekleri tabak gibi büyüyor.

"Hangi çıkış güvenli?" Kolya'ya soruyorum.

"A. Yan ve Boris sana doğru geliyorlar."

"Kaç tane?"

"Lanet olası bir ordu, Patron. Bunun mükemmel bir fırsat olacağını biliyorlardı."

"Yanında kaç kişi var?"

"Altı ama destek gelene kadar idare edebilirim."

"Beni güncel tut."

Telefonu cebime koydum ve korumalarımın iç iletişim için kullandıkları kulaklığı alıp kulağıma taktım.

Yan'a bağlanmak için dokunduktan sonra silahımı alıp, gözleri iri iri açılmış Lia ve Jeremy'nin etrafına battaniyeyi sıkıp onları kollarımda taşıyorum.

Hemşirelerin yüzleri solgun ama sessiz kalmaları gerektiğini biliyorlar. Nefesi kesilen Lia'dır. "Neler oluyor?"

"Saldırı altındayız. Jeremy'yi yakınımında tutmana ihtiyacım var, anladın mı?"

Etrafında kıvrılıp vücuduyla onu korurken ona iki kez söylememe ihtiyacı yok.

"Patron!" Yan mavnayla içeri girdi, pantolon giyerken yüzünü kırmızı damlacıklar kapladı. "Şimdi."

Yan önden giderken ve Boris arkamızı kollarken interkomdan güvenli çıkışları dinliyorum.

Lia kollarımda titriyor, dudakları titriyor ve gözleri kaygan. Yeni doğum yapmış bir kadının yaşaması gereken son şey bu ve Rozettilere bunu kanla ödeteceğim.

"Endişelenme Lenchka." Merdivenlerden inerken sesimi olabildiğince sakın çıkarmaya çalışıyorum. "Ben seni koruyacağım."

Jeremy'yi elleri titreyerek tutarken beni duyunca tepki bile göstermiyor.

Kısa bir süre sonra otoparka varıyoruz. Birkaç silahlı adam önümüzü kesti ve Yan birini vurdu. Lia çığlık attı ve onu tutarken silahımı ateşledim ve başka bir orospu çocuğunu göğsünden vurdum.

Yan aceleyle arabaya gitti ve o onu getirene kadar bir başkasının arkasına saklandık. Kucağımda beşikte Lia ve Jeremy ile arkaya kayarken Boris beni koruyor. Boris kapıyı çarparak kapatıyor ve Yan, diğer gardiyan düzgün bir şekilde içeri girmeden çoktan havalanıyor.

Eve gidene kadar arkamızı kollarken dikkatimiz yüksek alarmda.

Lia, tüm çileyi şaşırtıcı bir şekilde uyuyarak geçiren Jeremy'yi çelik gibi tutarken, baştan sona kontrolsüz bir şekilde titriyor.

Ogla girişte ve durumu anlamadan benim bir şey söylememe ihtiyacı yok. Ailem için çalıştığından beri kıvrak zekalı biri. "Ben sıcak su ve sıcak giysiler getireceğim."

Yatak odamıza gelene kadar merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Sadece Lia ve Jeremy'yi dikkatlice yatağa koyduğumda nefesimi bırakıyorum. En azından burada güvendeler. Ben dışarıdaki işleri hallederim.

Karım battaniyenin altına giriyor ve başlığa yaslanıyor. İşte o zaman çarşaflardaki kan izini fark ediyorum.

Kahretsin.

Yanına çömeldim, küçük elini ellerimin arasına aldım. "İyi misin? Putin'i arayacağım."

Özgürce kıvranıyor. "Ben iyiyim. Doğumdan kaynaklanan normal bir kanama."

Çenem sıkışıyor. "Lia...benden uzaklaşmakla ilgili ne halt söyledim ben?"

"Az önce başka bir adamı soğukkanlılıkla öldürdüğünü gördüm, bu yüzden aynı ellerle bana dokunmanı istemiyorsam kusura bakma."

Onu ben öldürmeseydim, o seni ve Jeremy'yi öldürürdü. İstedğin bu mu?" Sesim her kelimedede yükseliyor. Ona ilk kez böyle kükredim ve akmayan gözyaşları göz kapaklarına hücum ederken fark edilmeden gitmiyor.

"Bunu normal görmemi mi bekliyorsun? Çocuğumu düzgün bir şekilde selamlayamadım bile."

"Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyorsun, bu yüzden tüm bunları habermiş gibi yapma, Lia."

"Eğer ima ettiğin buysa, buna asla alışamayacağım." Boğazına bir hıçkırık takılıyor. "Bir çocuk böyle yaşayamaz."

"Öyleyse ne öneriyorsun?"

Küçük bir kıvılcım gözlerinin koyu mavisini aydınlatıyor. "Biz... başka bir evde yaşayabiliriz ve istersen ziyarete gelebilirsin. Normal olabiliriz."

Benden onu sertleştiren, mizahsız bir kahkaha yükseldi. "Senin kim olduğunu zaten biliyorlar. O kapıdan çıktığın an öldürüleceksin ya da kaçırılacaksın ve bana ulaşmak için tecavüze uğrayacaksın. Sen benim karımsın ve bu benim tarafıma ait olduğun anlamına geliyor. Bu yüzden asla - ve *kesinlikle* demek istiyorum - benden kaçabileceğini düşünme.

Kapı çalındı ve yarı normal bir tonda, "Gir," demek içimdeki her şeyi aldı.

Ogla çeşitli malzemelerle içeri giriyor ve Lia'ya bir kez daha bakmadan çıkıyorum. Bunu yaparsam, ona gerçekte nereye ait olduğunu öğretmiş olacağım ama diğer meseleler daha acil olduğunda bunu yapamam.

Ogla'nın onunla ilgileneceğine güveniyorum ama en kısa zamanda döneceğimden emin olacağım.

Kanım tamamen farklı şeylerle kaynar. Birincisi, Lia'nın benden uzakta yaşayabileceğine dair aptalca inancı, bu da başından beri beni terk etmeyi düşündüğü anlamına geliyor. İkincisi, karıma ve çocuğuma saldırmanın iyi bir fikir olacağını düşünen zavallı herifler.

Elimde silah, kulaklığa tıklıyorum. Kolya.

"Evet patron."

"Neredesin?"

"Sinir bozucu bir temizlik yapıyorum."

Onlardan kurtuldun mu?

"İkisi hariç hepsi."

"Onları misafirhaneye getirin." Patronlarını öldürmeden önce o pisliklerin cevaplarına işkence etmekten zevk alacağım. Gerekirse, Sergei'yi

onlara karşı topyekun bir savaş başlatmaya ikna ederim. Lazlo beni desteklerdi.

Kolya, "Biri konuştu," diyor.

"Çoktan?" Kolya'nın eğlencemi mahvetmesine duyduğum hayal kırıklığını gizlemiyorum.

"O bir Spetsnaz herifi."

"Rozettiler neden Spetsnaz'ı işe alsın?"

Olay bu, Patron. Tüm isabetin Rozettiler tarafından düzenlendiğini düşünmüyorum. İlk başta bundan şüphelendim ama seviyelerine göre çok fazla insan gücü vardı."

"Öyleyse kim?"

"Müteahhidinin kimliğini hiç göstermediğini söylüyor. Bir uygulama üzerinden işlem yaptılar."

"Paralı?"

"Öyle inanıyorum."

Kahretsin. Bana suikast düzenlemek için gerçekten en kötü günü seçtiler.

"Onu ve diğerini getir."

"Hazırım, patron."

Genelde işkenceden zevk almam ama onları öldürmeden önce o pislikleri konuşurmanın her saniyesinden keyif alacağım.

Kimse ailemi ve yaşamımı tehdit edemez.

Bu düşünce zincirinde duraksıyorum.

Annika Teyze'nin ölümünden sonra kendimi ailesiz olarak düşündüm.

İlk defa yeniden bir ailem varmış gibi hissediyorum.

Lia ve Jeremy.

Onları güvende tutmak için dünyayı ve içindeki her şeyi yok etmem gerekiyorsa, öyle olsun.

31

Lia

Jeremy'yi beşiğinde sallıyorum, uyuyan şekline gülümsüyorum . Minik yumruğu işaret parmağıma dolanmış, diğeri ise boynunun yanında duruyor.

O çok küçük, yumuşak ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Bebek, yaz ve mutlu anılar kokuyor.

Bu dünyaya geleli beş hafta oldu ve bazen, meleklerin en safı gibi görünen bu küçük insanı doğurduğuma hala inanamıyorum.

Doğumunu çevreleyen olaylar, yine de kabuslarımın konusu. Her gün, Jeremy'nin kanlar içinde boğulduğunu hayal ederek soğuk terler içinde uyanıyorum.

Tekrarlayan kabus, daha önce bacağımı kırmakla ilgili yaşadığım kabusa benziyor. Bilinçaltım bana bir şeyler söylüyor ve bu sefer engellemezsem kahrolacağım.

Hamileyken Jeremy ile güçlü bir bağım olmasına rağmen, onu ilk kez kollarıma aldığım anda içimde bir şeyler değişti. Onu güvende tutmak için dünyayı ve içindeki herkesi katletmeye hazırım.

Bu, bale hakkında hissettiklerimden farklı. Bu benim hayalim olsa da, Jeremy benim etim ve kanım. Onunla olan bağım daha içten ve onun küçücük vücudunu korumak için kendimi bir kalp atışında feda ederdim.

Yan, saldırganların yaptıklarının bedelini ödediğini söyledi. Nasıl olduğunu sormama gerek yoktu. Adrian'ın birini öldürdüğünü gördüm ve diğerlerinin işini bitirmekte tereddüt etmedi.

Açıkça beni yatıştırmaya çalışan Yan'a göre saldırı normaldi. Adrian sık suikastçılar tarafından tehdit edilir, ancak asla kazanamazlar.

Normal.

Bunların hiçbiri normal değil. Adrian öldürülmek için yakalanmayı normal karşılayabilir ama bu benim ve Jeremy için farklı. Biz bu hayata kaydolmadık.

Ayrıca Adrian, ölüm ona yetişene kadar ancak çok uzun süre kaçabilir.

Jeremy'nin yüzü, babası hakkındaki uğursuz düşüncemi duymuş gibi buruştu ve onu tekrar uyumaya ikna ettim, Adrian'ın ölmesi fikriyle göğsüm sıkıştı.

Ama yaşam tarzıyla bu beklenmiyor mu?

Yine de bazen kendimi onun bir şekilde doğanın kurallarına meydan okuyacağı ve hayatta kalacağı umuduna tutunurken buluyorum. Söz verdiği gibi bizi koruyacak.

Ama gerçek şu ki, bizi ondan koruyacak hiçbir şey yok. Adrian her zaman Adrian olarak kalacak, düşman edinecek ve kan davası açacak. Belki bir gün uyanırım ve ön bahçede bir suikastçı ordusu bulurum.

Jeremy ve ben, suikast girişimlerinden yalnızca birinin tali zararı olacağız.

Kapı, düşüncelerimle uyumlu bir şekilde usulca açıldı. Kim olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Kaslarımın gevşemesi ve derinin kokusu onu ele vermeye yetiyor.

Varlığı içimde karanlık, şehvetli bir arzu uyandırırken, onun yanında katılaşmak, dokunuşundan rahatsız oluyormuşum gibi davranmak o kadar zorlaştı ki.

Jeremy'nin doğumundan önceki birkaç haftadan beri beni becermemiş olması da yardımcı olmuyor. Doğumdan önce üzerime indi ve beni parmakladı ama o zamandan beri bana dokunmadı.

En azından cinsel olarak değil. Kadın doğum uzmanı birkaç gün önce seks yapmakta iyi olduğumu söylediğinde bile.

Sanırım Jeremy ile ayrı yaşamama izin vermesini istememe hâlâ kızgın. Ama öfkesinde bile, her gece arkamdan beni kaşıklıyor. Gecenin bir yarısı Jeremy uyandığında tekrar uyumamı söyledi. Hatta Jeremy acıktığında kalkmak zorunda kalmayayım diye anne sütümü biraz sağmam gerektiğini söylüyor.

Adrian'ın bu yanını, baba olmayı hiç beklemiyordum. Ama Jeremy, benimle evlenmesinin en başta sebebiydi. Küçük meleğim bizi birbirimize bağlayan tek çizgi.

Ama uzun sürmez.

Kocam kollarını bana doladı, çenesini omzuma yaslarken elleri karnımın üzerinde düzleşti. Nefesimi tutuyorum ama hava ihtiyacı beni onun erkeksi kokusunu içime çekmeye ve vücut ısını ve karşılamaya zorluyor.

"Şimdiden uyudun mu?" Yorgun sesinin uğultusu doğrudan göğsümden ve aç kalmış başka bir parçamdan geçiyor.

Adrian son zamanlarda durmaksızın çalışıyor ve hatta son birkaç gündür evin güvenlik sistemini değiştiriyor.

"Az önce uyuyakaldı," diye mırıldandım, hem Jeremy'yi uyandırmamak için, hem de Adrian'ın yakınlığı beni kabul etmek istediğimden çok daha fazla rahatsız ettiği için.

"Enerjisini daha sonra bir yıkım güllesi gibi uyanmak için biriktiriyor. Senin peşinden gidiyor.

Bakışlarıyla buluşmak için başımı eğiyorum. Çok sağlam ve yakışıklı görünüyor, ama şeytan her zaman güzeldir, değil mi? "Ben?"

"Bunu bazen yapıyorsun, patlayana kadar sessiz kal."

"Bu doğru değil. Belki senin peşine d  er."

" ok itaatkar bir  ocuk olduğumu bilmenizi isterim Bayan Volkov."

Ben yutarım. Neredeyse bir yıldır evli olmamıza rağmen evli ismimi duymak bende tam olarak tanımlayamadığım garip bir his uyandırıyor.

Bakışlarımı ondan çekip kendimi onun hipnotik etkisinden kurtarmak için her şeyimi almam gerekiyor. "Neden buna inanmıyorum?"

Kolya'ya sorabilirsin. Ben iyi bir çocuktum."

alay ediyorum.

"Ne?" Sesi neredeyse g cenmi  gibi çıkıyor.

"Sadece senin iyi bir  ocuk olduğunu düşünmekte zorlanıyorum."

"Mmm. Peki ya sen?"

"Ya ben?"

"Sen iyi bir kız mıydın, Lenchka?" Sesindeki ani d      i imin titremesine ve uzuvlarımla titremesine neden oldu. Muhtemelen ona bu bedensel şekilde yanıt vermeyi bırakacağım bir gün olmayacak.

"Vah iydim."

"Vah i," diye d     r. "Bunu sevdim."

"Annem seninle aynı fikirde değil. Sonunda beni yakalamak için m l   n her yerinde beni kovalamak zorunda kaldı.

"Yani yaramazdın?"

"Sanırım."

"Hala yaramaz mısın?"

"Bazen." Sesim çok boğucu, çok nefes kesici.

"Mmm. Belki de kendim görmeliyim. Parmakları çenemi sardı ve yukarı kaldırdı. Sıcak dudakları boynuma değiyor ve ağzına alıp emmeden önce hassas tenime öpücükler kondururken ürperiyorum.

İçgüdüsel olarak başımı yana eğerek ona erişim izni verdim.

Nabız noktamı kemiriyor ve nefesim kesiliyor.

Vay be.

Boynuma bu şekilde tapmasının, sanki dişlerinin altında zonkladığını hissetmeye ihtiyaç duyarcasına yaşam özümle ziyafet çekmesinin ne kadar tahrik edici olduğunu unutmuşum.

Diğer eli eteğimi kaldırdı ve parmakları ıslak külotumun içinden beni kavradığında parçalanmış bir nefes verdim.

"Yaramaz olduğunu görüyorum, karım."

Eteğimin altında gezinen elinin bileğini tutuyorum ama bu onu durdurmaktan çok ona vereceğim tepkiyi kontrol etmek için.

Sadece beni kucaklıyor ve ben patlayacakmışım gibi hissediyorum. Bunca zamandır onun için bu kadar ahlaksız mıydım?

"Adrian..." Nefes verdim.

"Bu gece beni reddetmeyi aklından bile geçirme, Lia."

"Öyle değil..."

"İyi. Çünkü senin amını becermek ve benim boşalmamla doldurmak için çok bekledim."

Sözleri, hem içlerindeki aciliyet hem de beni her zaman düğümleyen kirli konuşması nedeniyle beni çılgına çeviriyor.

Adrian iç çamaşırımı yumruk yaptı ve başımı salladım.

"Adrian... onu yırtma..."

"Ama onları yırttığımda hoşuna gidiyor." Ve bununla birlikte, pamuklu malzemeyi çekerek parçalara ayırıyor.

O haklı. Bunu ve özümde yarattığı küçük uyarım patlamasını seviyorum. Klitorisimle dalga geçiyor ve ben iki saniye dayanamıyorum.

Ani ama kısa dalga beni yutup altına alırken başımı omzuna yasladım.

"Orada. İyi bir kız."

"Hormonlar," diye soludum.

Gözlerinde bir parıltı parlıyor. "Elbette."

"Bu doğru."

"Ben bir şey söyledim mi?"

"Gerek yok. Bana inanmadığın yüzünün her yerinde yazılı.

"Yüzümde başka ne yazıyor, Lenchka?"

"Bilmiyorum."

"Sen adımı haykırana kadar seni becereceğim yüzümün her yerine yazılmış olmalı. Sonra seni doyurmak için bunu tekrar tekrar yap. Sadece..." diye mırıldandı. "Muhtemelen yapmayacağım."

İliklerime kadar bir ürperti beni sarstı ve nefesim kesilip parçalanana kadar hızlandı.

"Seni sabaha kadar deli gibi becereceğim. Ya da daha doğrusu..." Jeremy'nin beşiğini işaret ediyor. "Malysh uyanana kadar."

Beni kollarına alıp yatak odamıza giden kapıdan içeri girip kapıyı arkasından kapattığında havladım. Beni yatağa attı ve hemen ardından gelinini fethetme görevindeki bir canavar gibi beni takip etti.

Kıyafetlerini çıkarmaya bile zahmet etmiyor, sadece sert aletini serbest bırakmak için pantolonunu çekiştiriyor. Onu kaç kez gördüğüm önemli değil, aleti her zaman bir an için endişelendiriyor.

Bacaklarımı ayırdığında göğsüm o kadar çok inip kalkıyor ki daha önce hiç böyle hissetmemiştim sanırım. Adrian eteği çekiyor, böylece belden aşağım çıplak kalıyor ve ağrıyan, çıplak göğüslerimi sadece ince bir düğmeli gömlek kapatıyor.

Bacaklarımın arasına diz çöktü, iki bileğimi tuttu ve ayaklarımı geniş omuzlarına yerleştirdi. "Onları orada tut."

Yavaşça içime girerken, fırtınalı gri gözleri açlıkla parlıyor. Genelde kaba, özür dilemeyen desenindeki değişiklik, sırtımın yataktan sarkmasına neden oldu.

"Kahretsin." O zorlar. "Sen daha sıkısın, Lenchka."

Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu sormak istiyordum ama aleti amansız bir derinlikle içime gömülüp beni tamamen doldururken bana konuşma fırsatı vermiyor.

Daha önce olduğu gibi, sadece penetrasyon beni uçurumun ötesine göndermek için neredeyse yeterli. Adrian ılımlı bir hızla içimi itiyor, konumu ona ender bir derinlik veriyor.

Ancak kısa süre sonra, doğası kontrolü ele alır ve vuruşları daha sert, daha sert ve lezzetli bir kenarla olur. "Kahretsin, bunu kaçırmışım. Seni özledim, Lia."

Dokunuşuyla birleşen sözleri beni kemiksizleştirdi. Amım onun etrafını sarıyor ve her sinir demeti ona uyum sağlıyor.

Adrian kalçalarımından birini serbest bıraktı ve tek eliyle bacaklarımı birleştirerek daha da derine indi. Boştaki eli aramıza uzandı ve başparmağını arka girişime bastırduğunda gözlerim irileşti.

Onu içine kaydırды ve direniş gerçektir, ama özümde patlayan zevk patlaması da öyle. Ne kadar çok iterse, ben de ona o kadar sıkı sarılıyorum.

"Adrian..." diye inledim.

"Tekrar söyle."

"Adrian."

"Evet." Temposu hem derinlik hem de ritim olarak artarken gözleri alev gibi.

Sanırım son bir kez sesimi duymasına izin vermekten zarar gelmezdi.

"Adrian..." diye inledim. "Ahh...Adrian..." Gözlerimde yaşlar birikiyor ve hormonlardan mı yoksa onu özlemiş olmamdan mı yoksa artık buna sahip olmayacağımı bilmekten mi bilmiyorum.

Nefsi ihtiyaçlarımı benden daha iyi anlayan ve hepsini gerçekleştiren birine sahip olmayacağım.

Rusça keskin, kısa kelimeler, muhtemelen küfür ederken, alçak, boğuk bir inilti dökölüyor dudaklarından.

"Gırtlaktan gelen küçük inlemelerini ne kadar özlediğime dair bir fikrin var mı?" Başparmağını dar deliğime bastırırken aksanı her zamankinden daha kalındı. "Bu kıcı sahiplendiğimde benim için bağıracaksın, değil mi Lenchka?"

Beni becerdiği amansız, nefis yol ve parmağının araya girmesiyle nefesim kesildi. Göğüs uçlarım o kadar çok ağrıyor ki gömleğin üzerinde

iki ıslak nokta oluşuyor. Elimle kapatıyorum ama Adrian çoktan fark etmişti.

Dudaklarından, şehvetinden neredeyse hayvansı bir ses çıkaran bir homurtu döküldü. "Bırak."

Yavaşça yapıyorum ve ateşli gözleri sıırıslıkla olmuş kumaşa ve gömleğin içinden çıkan meme uçlarıma bakıyor.

"Siktir," diye nefes verdi Adrian, emzirmemin kanıtını izlemek için yavaşladı.

"Hormonlar," diye mırıldandım, utançtan kulaklarım yanıyordu.

"Hormonlara bayılıyorum."

"Adrian..." Kalçamı ona doğru hareket ettiriyorum.

"Ne?"

"Yapma...dur..."

Hızını yeniden artırırken, yüz hatlarını vahşi bir açlık ve başka bir şey kaplıyor. Bundan mı yoksa arka deliğimdaki parmağından mı yoksa gözleri göğüslerimde olmasından mı bilmiyorum ama kendimi bildim bileli çok sert geliyorum.

Bu orgazm öncekinden daha güçlü ve daha uzun ve onu dışarı çıkarmak için kalçalarımı döndürüyorum. İnlemelerimi de susturmuyorum çünkü bencilce, ona bırakmak istediğim hatıra bu.

Bu an tam burada - benim onun adını inlemem. Bunu ve beni unutmasını istemiyorum.

Adrian içime boşalırken Rusça küfrediyor, sonra yanıma düşüyor. Bir an nefes nefese orada kalıyoruz. Ben sırtımda ve Adrian onun tarafında.

Dirseğinin üzerinde doğruldu, kukuletalı gözleri orgazmdan gelen sütle ıslanmış gömleğime odaklandı.

Adrian düğmeleri çözdü ve hala sert olan ve içlerinden şeffaf sıvı boncukları sızan meme uçlarımı açtığında yüzüm kızardı.

"Çok dağınık," diye dalga geçiyor.

"Hormonlar," diye mırıldandım.

"O zaman hormonlara dikkat etmeliyim."

"N-ne?"

"Acı verici görünüyorlar. Onlar mı?"

"Biraz."

"O ağrıyı dindirmemi ister misin, Lia? Seni fazla süttten kurtarmamı ister misin?"

Sözleri amcığıma düz bir vuruş gibi geldi ve dudaklarımdan tek kelime çıkarken kalçalarımı sıktım. "Evet..."

Ağzı bir meme ucuna kenetlendi ve emmeden önce dişleri ucunu kemirirken nefesim kesildi. Zor.

Yüce cehennem.

Nabzını bacaklarımdan arasında hissedebiliyorum. Çok sapkın, ama garip bir şekilde bundan etkilendim.

Ne kadar çok ısırsa, sırtımı o kadar yukarıya doğru kavislendiriyorum. Ne kadar sert emerse, bacaklarım o kadar fazla uyarılır. Adrian tıkalı göğüs ucumu tekrar sıcak ağzına alıp dişleriyle çekmeden önce dili areolamı gezdiriyor. Parmakları diğer meme ucumu sıkıyor, göğsüm ve karnım emzirmemin kanıtlarıyla karışana kadar büküp kısıtıyor.

Titreşen bir ses beni ürkütüyor ve irkiliyorum. Adrian meme ucumu bir pop sesiyle serbest bırakırken inliyor. Nemli dudaklarını izlerken dudaklarım ve kalçalarım ihtiyaçla nabız gibi atıyor.

Bok. Onun sapkınlığından neden bu kadar etkilendim?

Telefonunu alıyor ve homurdanarak cevap veriyor, “Volkov. Bu iyi olsa iyi olur.

Yataktan kalkıp üzerini örttüğünde, sinirli ifadesi yok oldu ve yerini saf bir tefekküre bıraktı. On beş dakika içinde orada olacağım.

"Bir sorun mu var?" diye sordum, doğrulup sesimdeki umudu fark etmediğini umarak.

"Acil bir toplantım var." Alnımdan öpüyor. “Birkaç saatliğine, muhtemelen sabaha kadar uzakta olacağım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Tamam... Yani, yapacağım."

Başını sallıyor ama bu kadar nefret ettiği kelimeyi kullanmam hakkında yorum yapmıyor.

"İyi uykular Lenchka."

Başımınla onayladım.

Sanırım gidecek ama sonra başını eğdi ve yavaş bir öpücükle dudaklarımı yakaladı. Genellikle öpücükleri her şeyi tüketir, düzştüğü kadar sert ve affetmez ama şu anda beni iliklerime kadar işleyen bir tutkuyla öpüyor.

Umurunda gibi.

Onu öptüm, o anda kayboldum, çünkü ben de umursuyor gibiyim. Kahretsin. Fazla önemsiyorum.

Geri çekiliyor, dudaklarında küçük bir gülümseme var. "Seni özledim Lenchka."

Ve bununla döner ve ayrılır. Arkasından kapanan kapıya baktım. Az önce beni öptüğü sırada sahip olduğum farkındalıkla zihnim tılandı.

Onu seviyorum.

Canavar doğasına rağmen şeytana aşık oldum.

Yataktan aşağı kaydırırken bacaklarım titriyor.

Hayır. Şehveti aşkla karıştırıyor olmalıyım. Kendimi ve bebeğimi onun olduğu tehlikeden kurtarmam gerekiyor.

Aşk ya da şehvet fark etmez çünkü Jeremy ve ben onun yanında güvende değiliz.

Giysilerimi çıkarmak ve bir kot pantolon, bir kapüşonlu ve bir ceket giymek içimdeki her şeyi alıyor. Giyinirken camdan dışarı bakıyorum. Kolya, Yan, Boris ve Adrian, araba malikaneden hızla uzaklaşmadan önce arabaya biner.

En iyi muhafızlarını yanına aldı. İyi.

Gittiklerinden emin olduktan sonra, yatak odasını Jeremy'nin odasından ayıran kapıdan içeri daldım ve onu kalın giysiler ve bir battaniyeye sarın. Sırt çantamı onun ihtiyaçları ve buna hazırlanırken daha önce pompaladığım sütümden bir şişe doldurdum.

Sistem değiştirilirken kaçma fırsatını kaçırmış olmam mümkün değil. Normalde Adrian hareketlerimin tüm kayıtlarını elinde bulundurur ama sistem değişikliği buradan Jeremy ile zarar görmeden çıkmam için tek kısa pencere.

Bu planı yapmak bir günümü aldı. Oğla'nın evin erzaklarını getirdiğini gördüğüm arka kapıdan çıkacağım ve sonra başka bir eyalete giden bir uçağa atlayabilir ve Jeremy'yi yükseltmek için radarın altında kalabilirim. Adrian tüm masraflarımızı karşıladığı ve benim endişelenecek bir kira kontratım olmadığı için baleden aldığım küçük servete dokunulmadı. Bunu oğluma iyi bir hayat vermek için kullanacağım.

Mükemmel bir plan değil ama hiç yoktan iyidir.

Planımı sabah Adrian gittikten sonra uygulamam gerekiyordu, çünkü o bugünlerde evde pek vakit geçirmiyor ama bu gece kader benden yana.

Bebek taşıyıcıyı etrafıma bağladıktan sonra, Jeremy'yi dikkatlice içine yerleştirip battaniyeyle üzerini örttüm.

İzleniyor olma ihtimali yüksek olduğundan telefonumu komodinin üzerinde bıraktığımdan emin olduktan sonra gizlice odadan çıkıyorum.

Normalde koridorlardaki kameralara karşı temkinli davranırdım ama sistem değişikliği nedeniyle çalışmıyorlar.

Sessizce mutfığa yürüyorum, çevremi izliyorum, kalbim neredeyse göğüs kafesinden çıkacakmış gibi atıyor.

Köşeden ayak sesleri geliyor ve sırtımı duvara yaslayıp koruyucu elimi Jeremy'ye doladım ve diğer elimi ağzıma bastırdım.

Adrian onları çağırmadıkça gardiyanların içeri girmesine izin verilmiyor, yani bu geç saatte mutfakta sadece bir kişi daha olabilir.

Koridordan aşağı inmeden önce kapı eşiğinde durakladığında Oglan'ın gölgesi görüldüğünden eminim.

Ayak seslerinin kaybolmasını bekledim, sonra yavaşça mutfığa yöneldim. Görüş alanıma girince, kalbimin güm güm atışını duymazdan gelerek içeri atıldım.

Derin bir nefes alarak, elimi dışarı çıkan kapının tokmağına doladım ve döndüm. Açıldığında neredeyse sevinçten ağlayacağım.

Soğuk kasım havası yüzüme çarpıyor ama daha fazla ısınamazdım. Battaniyeyi Jeremy'ye sıkı sıkı sardım ve adımlarımı hızlandırarak evden uzaklaştım.

Bu yeri gözetlediğim zamanlardan beri, kendimi kod gerektiren özel bir çitin içinde bulacağımı zaten biliyorum. Oglan'ın bin kez girdiğini gördüğüm sayıları giriyorum ve kapı tık sesiyle açılıyor.

Dışarı fırlıyorum, koşarken ayak kabılarım betona çarpıyordu.

Nefes aldığımda büyük bir hava yutkunması ciğerlerime hücum ediyor.

Yaptım.

Ayrıldım.

ben özgürüm _

Kimse benim veya oğlum için tehlike oluşturamaz.

Geride bıraktıklarımı düşündükçe kalbim sıkışıyor ama bu duyguyu görmezden geliyorum.

Adrenalin patlaması içinde, evin arkasından yola kadar olan koşu o kadar uzun bile değildi.

Ben çıktıktan kısa bir süre sonra bir taksi görünce şaşırdım ve ona el salladım. Yanımda yolculuk ve uçak bileti alacak kadar param var. Bankamdan daha fazla para çekmem gerekecek ama çok şükür herhangi bir şubesinden çekebiliyorum. Bu konuda dikkatli olmam gerekecek ve muhtemelen ikamet ettiğim yerden farklı bir yerde yapacağım, böylece Adrian beni takip etmeyecek.

Taksi yanımdan hızla geçiyor ve dolu olduğunu anlıyorum. Onun da bir taksi olduğunu umarak bir sonraki arabaya el salladım. Araç tam önümde duruyor ve neredeyse onunla birlikte kalbim duracakken arka kapı açılıp kendi şeytanım dışarı çıkıyor.

Karanlıkta bile, öldürücü ifadesini seçebiliyorum. "Bir yere mi gidiyorsun Lia?"

O bana doğru ilerlerken, biliyorum, sadece özgürlüğümdeki tüm şansımı mahvettiğimi biliyorum.

32

Lia

Bitti .

Kaçış planım başarısız olmakla kalmadı, aynı zamanda Adrian'ın bana vermiş olabileceği her türlü özgürlüğü de kaybettim.

Ondan beni bırakmasını istemek bir şeydi ama ona göre hareket etmek tamamen başka bir şeydi. Sonunda kuruyup ölene kadar etrafımdaki yaldızlı kafesi sıkıştırmayı görev edinecek.

Eve dönüş yolculuğu sessizlik içinde geçer. Elimi sabitlemeye çalışmama rağmen Jeremy'nin etrafında titriyordu. Uyandığı için minnettarım ve kendimi onu biberondan besleyerek meşgul ettim. Ama kısa süre sonra beni babasının acımasız huzurunda bırakarak tekrar uykuya daldı.

Adrian beni dirseğimden yakalayıp arabaya bindirdiğinden beri tek kelime etmedi. Savaşmaya bile çalışmadım. Beni yakaladığına göre şimdi ne anlamı var?

Keşke konuşsaydı ama. Keşke öfkesini bıraksa, çünkü bunca zaman boyunca Adrian hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da duygularının, özellikle de ender rastlanan öfkesinin, yüzeyin altında kaynadığıdır. Onu serbest bıraktığında, yoluna çıkan kişi - *ben* - tamir edilemeyecek şekilde mahvolacağım.

Midemde oluşan mide bulandırıcı korku yüzünden boğazım safrayla doldu.

Arabadan indiğimizde Yan bile bana başını sallıyor. Dişlerim takırdasa da çenemi kaldırdım. Kendimi ve bebeğimi korumak için yapmam gerekeni yaptım. Yeniden yapma şansım olsaydı, her şeyi yeniden yapardım. Kimsenin bana yanlış bir şey yaptığımı söylemesine izin vermeyeceğim.

Adrian dirseğimden tuttu ve beni arkasından merdivenlerden yukarı sürükledi. Bebek taşıyıcıyı ve uyuyan Jeremy'yi kollarımdan çıkarıp, "Orada kal," diye havladığında irkildim.

Sonra oğluyla birlikte çocuk odasına doğru yürür.

Titreyen ellerimle sırt çantamı ve montumu çıkarırken boğazım her saniye daha çok sıkışıyor. Yargılanmayı bekleyen bir mahkum gibi yatak odasının ortasında duruyorum. Bana ne yapacağına dair düşünceler, her saniye büyüyerek zihnimi işgal ediyor.

Onun cezalarını kaldırabilirim ve bunu asla yüksek sesle kabul etmememe rağmen, onların ahlaksızlığından zevk alıyorum. Ama ya bu seferki cezam onun bana daha önce yaptığı her şeyi geçerse?

Kendimi cesur düşüncelerle donatmaya çalışıyorum ama hiçbir şey, kesinlikle *hiçbir şey*, yatak odasına döndüğünde Adrian'ın gözlerindeki ölü ifadeye beni hazırlayamaz. Kapının kapanma sesi göğsümü parçalıyor ve tüm bedenimi ürpertiyor.

Beyaz gömleğinin üzerine siyah kaşmir bir palto giymişti ama onu daha geniş ve daha sert gösteren kıyafetleri değildi. Yüzündeki gölge ve sanki birini çıplak dişleriyle parçalamak istiyormuş gibi dudaklarındaki hafif kıvrım.

Adrian uzun boylu bir adam, bana kıyasla çok iri, ama şimdi daha da büyümüş, affetmez varlığıyla odayı ve havamı dolduruyor gibi görünüyor. Yakışıklı yüzü bile şu anda şeytanınki gibi görünüyor.

Konuştığında, karanlık, tehditkar sesi dişlerimi tekrar gıcırdattı. "Şimdi Liya. Neden bana nereye gitmeyi planladığını söylemiyorsun?"

Boğazımdaki katı yumruyu yutkunarak yutkunuyorum.

"Nereye gitmeyi planlıyordun?" Sesi giderek artıyor.

Çenemi kaldırırken bile irkiliyorum. "Hiç bir yer ama burası."

"Burası dışında her yerde," diye tekrarladı, bana doğru uzun adımlarla ilerlerken. Geri adım atmak, onun gazabından kaçmak, aramıza

olabildiğince fazla mesafe koymak için can atıyorum. Ancak ayaklarım yere yapışık kalıyor.

Yanlış hiçbir şey yapmadım. Sürekli tehlikede olacağımızı bildiği halde beni ve oğlunu bu hayata maruz bırakarak hatalı olan o.

Önümde duruyor, hayattan daha büyük ve daha da korkutucu. "Buradan başka bir yer mi dedin?"

Güvende değiliz, diye patladım. "Çocuğumu her an ölebileceği bir dünyada büyütme istemiyorum."

"Seni görmeseydim, yarın cesedini bulurdum ya da bir fidye çağrısı alırdım. Sana dışarı adım attığın anda öldüğünü söylemiş miydim, söylememiş miydin?!"

Sözlerinin ardındaki inşa gücüne baktım. Sonunda sağlam duvara çarptığımda irkilerek geri adım atmayı başardım.

Adrian saniyenin çok küçük bir kısmı içinde üstümde, ellerini iki yanıma çarpıyor. Öfkesini, acımasız gazabını soluyabiliyorum ve bu bana dokunmasından bile daha korkunç.

Bana cevap ver, Lia, diye homurdandı.

"Yaptın." Sesimin titremesinden nefret ediyorum.

"Anlaşılan dinlememişsin, yoksa kendini ve Jeremy'yi tehlikeye atmazdın. Seni kaçırıp tecavüz etmeden önce onun ölümüne tanık olmak istedin, öyle mi?"

"HAYIR!" Görüntüler safranın boğazıma bir kez daha yükselmesine neden oluyor. "Ben sadece... ben sadece onu...'dan korumak istedim..."

"Ben?"

"Senin hayatından," diye itiraf ediyorum yavaşça, ayaklarıma bakarak.

Hiçbir şey söylemedi ama kolları sanki gerginlikten kurtulacakmış gibi iki yanımda da sıkılaştı. Sanırım şimdi beni cezalandıracak, tenimi kızartacak ve umarım bu her şeyin sonu olur.

Sakin sesi havayı dolduruyor. "Bunu alışkanlık haline getireceksin, değil mi? Seni mutlu ve rahat ettirmek için ne yaparsam yapayım, bizimle ne kadar ilerleme kaydetmeye çalışsam da, eline geçen her fırsattan kaçmaya çalışacaksın."

Başım dönüyor ve yavaşça sallıyorum. Bunu düşünmesini istemiyorum, yoksa geriye kalan tüm özgürlüğümü elimden alacak. "Adrian, ben... yapmayacağım."

"Yalancı. Bunu gözlerinde görebiliyorum, Lia. Benden ve nasıl misilleme yapacağımdan korkuyorsun ama durmayacaksın. Hedefine ulaşana kadar olmaz."

"Adrian...lütfen...lütfen..."

"Lütfen ne?"

"Hepsini alma. Boğularak öleceğim."

"Kaçmayı planlarken bunu düşünmeliydin."

"Adrian..."

Elini çeneme doladı ve hareket etmemi yasaklayan sıkı bir tutuşla. Elleri öldürebilir ya da sakat bırakabilir ama bana her dokunduğunda genellikle sıcak ve naziktirler. Beni cezalandırdığında bile elleri sağlam ama hiçbir zaman şu anki kadar dondurucu soğuk değiller. "Nerede yanlış yaptım, hmm? Dışarı çıkmaya izin vererek mi? Yan'a arkadaş gibi davranmaya izin mi veriyorsun? Önce bu iki şeyi halletmeliyim."

Başımı tekrar salladığımda yanağımdan bir damla yaş süzüldü. "Yapma...lütfen..."

"Bundan sonra seni bir odaya kapatacağım ve fahişem olarak kullanacağım. İstediğin bu mu?"

Bu dűřünce beni önceki tehditlerinden daha derinden yaralıyor. Adrian'ın řefkatli yanı, bunca ayı atlatabilmemin sebebi. Seks, iliřkimizde bűyűk bir rol oynamıř olsa da, beni devam ettiren ya da kabuslarımı azaltan řey bu deęildi. Kariyerimin bitiminden sonra beni kendimden kurtaran řey bu deęildi.

O zamanlar bunu pek dűřűnmemiřtim ama Adrian'ın beni dikkatle kollaması hořuma gitmiřti. Bakım sonrası bakımını ve her zaman rahat ve tok olduęumdan nasıl emin olduęunu sevdim. Her gece beni nasıl kucakladığını ve evden çıkmadan önce beni nasıl ptűęűnű.

Bu, benim onun için bir arzu nesnesinden daha fazlası olduğumu söyleme şekliydi.

Ama hepsini elinden alırsa, parlak pırlanta yűzűklű bir fahiředen farkım kalmaz.

Ve bu dűřünce kalbimde onu sevdiğimi fark ettięim yeri delip geçiyor. Ktű doęasına raęmen, sakatlıęımdan sonra benimle ilgilenmesini ve ben doęum yaptıktan sonra bile bunu yapmaya devam etmesini seviyorum. Benim için orada olmak için zaman ayırması ve ihtiyaçlarımı ben dile getirmeden önce bilmesi. Beni sadece Jeremy yűzűnden istedięine inandım ama doęumdan sonra bana karřı tavrı hiç deęiřmedi. Bir řey olursa, yűkű űzerimden almak için elinden geleni yapıyor.

Yanaklarımdan ařaęı taze bir gözyařı akıřı dűřűyor. "Hayır, Adrian, bunu yapma..."

Sert yűz hatları rahatlamıyor. Bunun yerine granite dnűřűrler. "Ayrıca sana ayrılma fikrine kapılmamanı söyledim ama yine de yaptın. Bu yola girersek sizce kim kazanır?"

Acımasız gazabının karřısında dururken artık gzyařlarıma hakim olamıyorum. Fiziksel olmasından daha ktű űnkű Adrian řefkatli olsa da

gerçek doğası canavarca ve affetmez. Yoluna çıkan her şeyi ezene kadar durmayacak.

" Bir daha *kaçamayacaksın* , Lia."

Bir parçam her zaman istese de çılgınca başımı salladım.

"Bunu yaparsan, bu fikri benimsediğini öğrenirsem seni lanet olası bir hücreye kapatır ve bir daha Jeremy'yi görmeni yasaklarım. O başka biri tarafından büyütülecek ve sen ona tüm erişimini kaybedeceksin."

"Hayır... hayır..." Hıçkırdım. "Öyle değil... Jeremy'yi götürme. O benim tek ışığım."

"O zaman bir daha böyle bir numara yapma."

Tamam, iyi demek istiyorum. yapmayacağım.

Geri çekildi ve sert bir nefes aldım ama öfkesi azalmadı. Aslında, yoluna çıkan her şeyi yok etmekle tehdit ederek yüzeye çıkmış gibi görünüyor.

"Şimdi... beni cezalandıracak mısın?"

"Benim durumumda bir şey yaparsam, lanet derini kırarım, bu yüzden hayır, kızgınken sana dokunmayacağım, Lia." Uzun bir nefes veriyor, hayal kırıklığına uğramış gibi başını sallıyor, sonra dönüp gidiyor.

Kapı, içimdeki boşlukta yankılanan bir kesinlikle arkasından kapanıyor.

Yere kaydım, kalbimin orada yatan kırık parçalarını birleştiriyorum.

Sanki bu kalbimin yavaş yavaş parçalanmasını durduracakmış gibi elimi göğsüme vurdum. Adrian'ın az önce ruhumda bıraktığı açık yarayı iyileştirecekmiş gibi.

O her zaman karanlıktı, ama bana geldiğinde en azından biraz ışık vardı. Şimdi o ışık gitti ve geriye sadece onun karanlığı kaldı.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu çünkü biliyorum, sadece bu gece Adrian'ın bir parçasını kaybettiğimi biliyorum.

aşık olduğum kısım.

33

adrien

Ofis pencereden dışarı bakarken parmağımı kalçama vurdum .

Önümdeki manzara bende birini kesme isteği uyandırıyor.

O , tercihen.

Lia bahçede oturuyor, Jeremy'yi tutuyor ve onunla konuşurken gülümsüyor. Sonra o gülümsemeyi korumam Yan'a yöneltti.

Piç kurusu, Jeremy'ye el sallarken ona dişlek bir şekilde sırtıyor.

Lia'nın kaçmaya teşebbüs etmesinden bu yana iki ay geçti. Tekrar yapacağına ve bu sefer başaracağına dair iki aylık sürekli bir paranoya.

O gösteriden sonra dışarı çıkmasını yasakladım, ama bunu ancak depresyonu tekrar devreye girene kadar yapabilirim ve bir nefes borusuna ihtiyacı olacak.

Yine de, bir gün yeterince dikkatli olmayacağımı, onu yeterince izlemeyeceğimi ve gözden kaybolacağını düşünmeden edemiyorum.

Bu yüzden Yan'ın ona yaklaşmasına izin verdim, bu beni sürekli onu öldürme moduna soksa da. Onu her zaman izler ve onunla bir tür arkadaşlık kurarsa, ne zaman ayrılmayı planladığını bileceğini düşündüm. Onunla ilgili tüm kararlarıma katılmayabilir ama gitmesini de istemiyor. Onun aksine, onu dışarıda bekleyen şeyin burada olandan çok daha kötü olduğunu biliyor.

Kardeşliğin büyükleri onu ne kadar onaylamasa da, kimsenin ona dokunmaya cesaret edemeyeceği bir yerde benim çatımın altında güvende.

Eşim olmak ona dünyanın başka hiçbir yerinde bulamayacağı bir dokunulmazlık veriyor.

Ancak, Yan ile ilgili benim açımdan küçük bir yanlış hesaplama oldu. Ya da daha doğrusu, bir yanlış. Yaklaştıklarını görmeye dayanabileceğimi düşündüm.

Bu gerçeklikten uzak.

Ne zaman onun yakınında olsa, kafam her geçen gün daha da yaratıcı hale gelen öldürücü düşüncelerle doluyor. Şu an olduğu gibi ona gülümsediğinde daha acımasız oluyorlar. Artık bana gülümsemelerini nadiren sunması ama onları Yan'a bu kadar özgürce vermesi, sinirlerimi son noktaya getiriyor.

Belki de herifi Rusya'ya geri göndermeliyim.

Biraz Spetsnaz eğitimi kişiliğine iyi gelirdi. Orada ölürse, iyi. *Ne yazık .*

"Sayın."

"Hmm?" Lia ve Yan'a bakmaya devam ederken Kolya'nın sesine dalgın bir ses çıkardım. Hain oğlum Jeremy bile ona kıkırdıyor.

"Yapma."

Vurmamı durdurdum ve diz üstü bilgisayarını kalçalarına dayamış, karşımda oturan ikinci komutanıma baktım. "Neyi yapma?"

Duraklıyor, sonra "Yan'ı öldür" diye yanıtlıyor.

"Onu öldürmeyi düşündüğüme seni inandıran nedir?"

"Ona bakış şeklin."

"Onu öldürmeyi düşünmüyordum."

"HAYIR?"

"HAYIR. Spetsnaz bununla ilgilenecek. Oradaki en acımasız birim hangisi?"

"Ondan kurtulma niyetin var mı?"

"Sinirlerimi bozmaya devam ederse, evet."

"Sizin emriniz üzerine, onunla sadece arkadaş oluyor, efendim."

ona *gölümsemesini* asla emretmedim ."

"Eğer metanetliyse, ona asla açılmaz."

"Sıkici Kolya'yı savunmaya devam et ve Spetsnaz'ın geleceği er ya da geç gerçek olacak."

"Onu gönderemezsiniz ve bunu biliyorsunuz, efendim."

"Tabiki yapabilirim."

"Ve Bayan Volkov'u rahat mı bırakacaksınız?"

"Yalnız değil. Bana sahip."

"Sürekli çalışıyorsun. Ayrıca onun zevkine göre yeterince konuşkan değilsin."

"Konuşkan olabilirim."

"Alınmayın efendim ama hayır, yapamazsınız. Yan'ın bu boşluğu doldurmasına izin verin. Bir arkadaşına ihtiyacı var ve sen de bunun farkındasın."

Dudaklarım onaylamaz bir ifadeyle kıvrıldı. Kolya'nın haklı olması hoşuma gitmiyor. En başta Yan'a yakın olmasına izin vermemin nedenlerinden biri, onun bir arkadaşına, yanında rahat hissedebileceği birine ihtiyacı olan yalnız bir ruh olmasıydı.

Benimle konuşmasını tercih etsem de, ayrılmaya çalıştığı için ona tersledikten sonra bu son zamanlarda mümkün değil. Her gece aletime, ağzıma ve parmaklarıma dolanmasına rağmen hala benden korkuyor ve temkinli davranıyor. Her hareketini ve kelimesini ve hatta şimdi etrafımda aldığı lanet olası nefesleri bile sayıyor.

Pencereden Yan'ın bakışıyla karşılaştım ve ona içeri gelmesini işaret ettim. Lia'ya bir şey söyledi ve o da bana baktı, gülümsemesi kayboldu ve dudakları aralandı, sonra Lia başını eğdi ve tekrar Jeremy'ye odaklandı.

Ayağa kalkıp panjurları kapatıyorum. Kısa bir süre sonra Yan, kapıyı açıp içeri girmeden önce kapıyı çaldı. İçeri adımını atar atmaz onu boğazından tuttum ve duvara çarptım.

Hırıltılı bir sesle soludu, ellerini içgüdüsel olarak bileklerime doladı, ama çok geçmeden canı ifademle karşılaştığında ellerini bıraktı.

Kolya dizüstü bilgisayarını sandalyeye bırakıp yanımıza geliyor ama müdahale etmeyecek kadar akıllı.

"Fazla rahatlamıyor musun Yan?" Aldatıcı bir sakinlikle soruyorum.

"Hayır, efendim," diye güçlü tutuşumla başardı.

"İyi. Unuttuysan, tek görevin onu izlemek, onunla fazla samimi olmak değil."

"Bana onunla arkadaş olmamı söyleyen sendin."

Az önce bana cevap mı verdin?

"Sadece gerçekleri belirtiyorum."

"İşte sana eğlenceli bir gerçek, onunla samimi olduğumu görürsem nefes borunu kırarım. Ya da daha iyisi, seni Spetsnaz'a göndereyim ki onuru yapsınlar."

Başını salladığında, onu bir itişle serbest bırakıyorum. Bana bakarken nefesini tuttu ve boynuna masaj yaptı. "Beni Spetsnaz'a gönderirsen, Lia üzülür."

"Kapa çeneni Yan," diye azarlıyor Kolya.

Başımı iki yana sallıyorum. "Az önce ne dedin?"

"Açtığı tek kişi benim... senden sonra tabii ki."

Ona gözlerimi kısıyorum.

"Ben sadece onun için oradayım. Onu alma, Patron. Ona asla dokunmayacağıma söz veriyorum."

"Çünkü öyle yaparsan elini kırarım."

"Elime ihtiyacım var, bu yüzden kesinlikle gerekli olmadıkça asla yapmam."

"Ve ona gülümseme."

"Bu imkansız olurdu. Ben sen değilim, Patron. Bunu yaptığında kendimi gülümsemekten alamıyorum..." Ona dik dik baktığım zaman sustu. "Ama deneyeceğim . "

"Geleceğin nasıl davrandığına bağlı."

Homurdanarak bir yanıt verdi ve ben dikkatimi ondan uzaklaştırdım. Muhtemelen bir gün ara vermeli, Jeremy'yi uyutmalı ve Lia'yı tamamen kendime almalıyım.

Zamanla ayrılma fikrini unutacağına inanıyorum.

Er ya da geç, yerinin ben ve oğlumuz olduğunu anlayacak.

34

Lia

Dört yıl sonra

hayat bir daha asla eskisi gibi olmadı.

haklıydım Adrian'ın bir parçasını kaybettim.

İlk başta, onu düzeltmek istedim, nefret ettiğim kişinin o olmadığını, onun temsil ettiği şey olduğunu söylemek istedim. Benim ve bebeğimin hayatta kalması, ona karşı geliştirmiş olduğum hislerden önce geldi.

Ama gururum beni bundan alıkoyuyor. Benden haftalarca uzak durdu, hatta öfkesi azalıp yanıma gelene kadar benimle yemek bile yemedi.

Seks hayatımız hala ilk başladığımız günkü kadar çılgın. Hâlâ kırbaçlıyor, şaplak atıyor ve beni karyola direğine bağlıyor. Hala beni kabaca alıyor ve zevkimi ön planda tutuyor. Ama artık o biraz muzır ton ya da müstehcen konuşma yok. İkimize de ihtiyacımız olanı veriyor, sonra da genellikle geceyi çalışarak geçiriyor.

Ondan uzaklaştığımda uyumam için bana sarılmayı bıraktı. Bir keresinde, onun sevgisine o kadar aç kalmıştım ki, arkamı döndüm ve uykum sırasında ona sarılıyormuş gibi yaptım. Bana karşılık vermedi. Ama o da beni uzaklaştırmadı, bu yüzden ne zaman patlayacak gibi hissetsem, bunu yapıyorum.

Adrian hala en iyi bakıma sahip ve rahat olmam için elinden geleni yapıyor ama artık daha mekanik. Sanki benimle ilgilenmekten zevk alıyormuş gibi gelirdi; ancak şimdi bu bir görev gibi geliyor.

İsyan şeklim sesimi boğuyor. Bunu Jeremy'nin doğumundan önce yaptığımda, Adrian bunu duymak isterdi. Bir şeyler diyeyim diye beni kırbaçlar, orgazmın eşiğine getirirdi. Şimdi, dilsiz olmamdan memnun görünüyor.

Neredeyse hiç konuşmuyoruz ve konuştuğumuzda da genellikle Jeremy hakkında konuşuyoruz. Küçük meleşim her sabah uyanmamın tek sebebi oldu.

Tamam aşkım. Bu bir yalan.

Küçük bir parçam, Adrian'a olan sevgisinden asla vazgeçmeyen parçam, bugünün daha iyi olmasını umuyor, bugün Adrian bana güvenecek.

Ama onun yerinde olsam bana güvenmezdim. Ayrılmak istediğimi biliyor ve gazabından korktuğum için bir daha kaçmaya çalışmasam da Adrian aptal değil. Fırsat bulursam gideceğimi çok iyi biliyor.

Aylarca o hayır etkinliklerine gitmemi engelledi, zaten gideceğimi düşünerek. Birkaç ay sonra kabus görmeye ve depresif bir deliğe düşmeye başladığımda, ona dışarı çıkmak istediğimi söyledim ve şaşırtıcı bir şekilde, benimle bu konuda mücadele etmedi.

Hayır işime geri dönerek, Luca ile banyoda görüşme fırsatım oldu, ama sadece kısa aralıklarla.

Onun için gerçekten önemli bir bilgin yok çünkü Adrian bir kale. Beni birkaç kez kardeşliğin toplantılarına götürdüğünde, bana ayakkabısındaki can sıkıcı bir kayaymışım gibi davrandı. Bratva'daki Adrian'dan nefret ediyorum. Adrian'ın kendini tamamen farklı biri gibi hissetmesi, beni umursamayan soğuk kalpli biri.

Kardeşlikten ve içindeki herkesten de nefret ediyorum, belki de bana asla bir baş belasıymışım gibi davranmayan Rai dışında.

Kristina Petrov'un hak ettiği yeri aldığım için beni hor görüyorlar. Hamile kalarak Adrian'ı benimle evlenmesi için kandırdığımı, utanmaz bir servet avcısı olduğumu ve kayda değer bir kökenim olmadığını düşünüyorlar. Adrian bunu asla reddetmedi ve kimse bana inanmadığında kendimi savunacak ruh halim yok.

Luca ile görüşmeye devam etmemin nedenlerinden biri de, bir tür arkadaş, etrafımda yeniden eski benliğim gibi hissedebileceğim birine ihtiyacım olması. Muhtemelen ona hiçbir şey vermeyeceğimi biliyor ama belki beni görmekten de hoşlanıyordur.

Artık annemi düşünmüyorum bile. Adrian'ı tamamen satmadığım sürece Luca'nın bana bu bilgiyi vermeyeceğini biliyorum. Kalbimin o aptal köşesi bu fikre isyan ediyor ve bu sadece ona karşı olan aptalca hislerim yüzünden değil. Aynı zamanda Jeremy'nin babası olduğu için.

Oğlum babasını çok seviyor. Depresyon nöbetlerim baş gösterdiğinde ve yataktan kalkamadığımda, Adrian onu dışarı çıkarıyor ve onunla oynuyor.

Ayrıca, Adrian giderse Jeremy ve ben mahvoluruz. Yıllar içinde ne kadar büyük bir güce sahip olduğunu anladım. Sadece herkesin ona saygı duyduğu kardeşlikte değil, aynı zamanda Adrian gibi birinin yanında olduğu için Sergei'ye kıskançlıkla bakan diğer tüm suç örgütleri arasında.

Belki de bu yüzden Luca'nın geçen günkü veda sözleri canımı sıkıyor. Banyoda her zamanki görüşmemizi yaptıktan sonra çekingen davrandı ve ona çıkarken bir sorun olup olmadığını sorduğumda bana, "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Ben hallederim." Sonra, ben ona "o"nun ne olduğunu soramadan pencereden dışarı çıktı.

Bu yüzden ya da bu gece Jeremy'yi uyutamadığım için olabilir ama bütün akşam gergindim.

Adrian beni Mihail Kozlov'un doğum günü partisine getirdi. Neredeyse elli yıllık 'kardeşinin' onuruna Sergei tarafından tutuluyor. Sergei kesinlikle kendisine en yakın olanlar için partiler vermeyi sever ve geri durmaz.

Sertleşmiş parmaklarımın arasında bir kadeh şampanya tutarak bir köşeye kıvrıldım. Genelde Rai bana eşlik eder ama V Corp'un basamaklarını tırmandı ve artık bana ayıracak vakti olmayan bir usta oldu.

Adrian, biz kendi halkının ortasındaiken bırakın benimle konuşmayı, kesinlikle yanımda bile durmuyor. Ama sanırım böylesi daha iyi. En azından eve gidip meleşime sarılma vakti gelene kadar kimse benimle ilgilenmiyor.

Şampanya kadehimi elime alıp saatime baktım ve daha akşamın sekizi olduğunu görünce derin bir iç çektim.

El çantası elimde ağır geliyor çünkü Adrian şimdi bana silah taşıyor. Doğum yaptığım günkü saldırıdan sonra, istemediğimi söylediğimde bile beni ateş etmek için eğitti. Ne istediğimin önemi yok dedi, sonra elime silah alıp kullanmayı öğrenene kadar haftalarca ateş ettirdi.

Ayrıca beni bazı savunma hareketlerini kullanmam için eğitti.

Adrian, ne o ne de muhafızları orada olmadığına kendimi savunmam gerektiği zamanlar için olduğunu söyledi. Yan ve Boris temelde benim gölgem olduğu için böyle bir durumla hiç karşılaşmadım.

Adrian'ın beni bir yok etme silahı taşımaya zorlamasından nefret ediyorum ama onun bu gibi konularda katı ve kayıtsız olduğunu öğrendim.

Her gün dadı gelmemesi veya Rus öğretmenler yerine Jer'e ders verebilmek gibi bazı tartışmaları kazanabilirim. Aslında kazandığım tartışmaların çoğu Jeremy hakkında. Onu büyütme özgürlüğüne sahip olmama izin veriyor ama bunun dışında o gecedeki beri korunuyor.

Sanki tekrar koşmamı bekliyormuş gibi.

Ağır güvenlikle yapabileceğimden değil. Ayrıca, onun Jeremy'yi götürmesi düşüncesi bana kabuslar veriyor.

"Ya o güzel gizli güzellik değilse?" Damien bana katılmadan önce arkamdan neşeli bir ses geldi. Kısa süre sonra, Kirill birdenbire ortaya çıkar ve onun yanında durur.

Selam vermek için başımı sallarken bile içten içe inliyorum. Onların şirketi ihtiyacım olan son şey. Kirill her zaman bir şekilde beni Adrian hakkında sorgulamaya çalışıyor ve Damien bana yumruk atmaktan mutlu görünüyor.

Başlangıçta kimin kim olduğunu takip etmekte zorlandım, bu yüzden Ogla'nın yardımıyla Bratva'da kimin kim olduğunu belirtmek için uzun bir dijital belge yaptım. Şaşırtıcı bir şekilde, Adrian aldırmadı ve hatta Ogla'ya bana yardım etmesini bile söyledi. Ama yine de, benden yanında kalmamı bekliyor, bu yüzden benim organizasyonu hakkında bir eğitim dosyası hazırlamam konusunda endişelenmesin.

Kirill kurnaz bakışlarını üzerimde gezdirerek, Adrian senin hasta olduğunu söyledi, dedi. "Hasta biri için oldukça iyi görünüyorsun."

"İyileştim," dedim kısık bir sesle, Adrian'ın sağlığını hakkında her zaman yalan söylemesine sevindim, bu yüzden katılmam beklenmiyor.

Bunu onu utandırdığım için yapsa da, bu insanlarla sık sık karşılaşmak zorunda kalmadığım için mutluyum. Evde Jeremy ile birlikteyken veya barınakta gönüllü çalışırken, onlardan ve suç faaliyetlerinden kopmuş gibi hissediyorum.

"Şimdi Lia." Damien sırtıyor. "Gerçekten neler oluyor? Çıkamayacaksın diye canını mı yakıyor? Rai'ye bundan bahset, kadın bokunu savunan kadınlara ilgi duyduğu için o yardım edecek."

"Bu değil." Adrian adına biraz kırıldım. Soğuk ve mesafeli olabilir, ama aralarındaki en iyi aile babasıdır. Beni ya da Jeremy'yi asla incitmezdi.

Kirill orta ve yüzük parmaklarıyla gözlüğünü düzeltiyor. "O zaman ne?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak yutkunuyorum. Onları yıllardır gördüğüm kadarıyla, bu ikisi beni korkutuyor, özellikle de Yan'ın onlar hakkında bana anlattığı hikayelerden sonra. Kirill'in nasıl özel kuvvetlerde olduğunu ve kimsenin sayamayacağı kadar çok insanı öldürdüğünü ya da Damien'in onu kızdıracak kadar çok insanı döverek öldürdüğünü.

Bazen onların değil de Adrian'ın radarına girdiğim için şanslı olduğumu düşünüyorum. Çünkü onların yanında bir dakika geçirmek beni kaşındırdı ve kıpır kıpır etti.

"Sana bir şey sordu güzelim," diye ısrar etti Damien.

"Neden bana sormuyorsun?"

Adrian'ın sesiyle nefesimi bıraktım ve yanımda dururken ona baktım, tüm dikkati eğlencelerinin durduğu için mutlu görünmeyen Kirill ve Damien'daydı.

Dikkatli parmaklarla şampanya kadehini dudaklarıma götürdüm ve sinirlerimi yatıştırmak için bir yudum aldım.

Adrian'ın varlığı, ağrıyan göğsüme bir rahatlama ve kronik bir ıstırap karışımı gönderiyor. Tek taraflı duygular şeytanın işidir. Sadece her zaman canımı yakmakla kalmıyorlar, aynı zamanda beni umutlandırıyor, özlüyorlar. Adrian'ın bu tür duygulara karşılık veremeyeceğini bilsem bile.

umursadığını biliyorum. Jeremy'yi tanıyorum ve onun için bir anlamım var ama asla bundan fazlası olmayacak. Bana, dikkatini vermediğinde ona gizlice baktığım gibi bakmayacak.

Ve bu, kabul etmeyi umduğumdan daha çok acıtıyor.

Adrian'ın yüzü boş bir maske ama yüz hatlarını ve elmacık kemiklerinin keskin kenarlarını kaplayan dingin ifadeye hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Siyah bir takım elbise ve gözlerinin rengiyle uyumlu açık gri bir gömlek giymişti. Gardırobunda gerçekten sadece bu tür koyu renkler var. Ve gönüllü olduğum için, giyim zevkim artık gösterişli değil, daha çok onun gibi, mütevazı ve ölçülü.

"Adrian." Kirill gülümsüyor. "Lia'ya bu gece bize katılmasının ne kadar güzel olduğunu söylüyorduk."

"Hasta olduğunu söylediğini sanıyordum." Damien tek kaşını kaldırdı.

"Belli ki bu gece değil." Adrian, vücudu hafifçe bana doğru dönse de soğuk sesini koruyor.

"Bize onun aniden gelip giden hastalığı hakkında daha fazla bilgi verebilir misiniz?" Kirill düşünceli bir şekilde başparmağını dudaklarına dokunduruyor. "Merak ediyorum."

Adrian, "Sana cevap vermiyorum Morozov," diye geveledi. "Aslında tam tersi, neden arkanı dönüp gitmiyorsun?"

Kirill'in ifadesi değişmez ama dudaklarına bir sırıtış yerleşir. "Benim benim. Bu ilginç."

"Ne?" Damien'in bakışları üçümüzün arasında gidip geliyor. "İlginç olan nedir? Ne kaçırdım?"

Gerginliği yatıştırmak için bir kadeh şampanyayı bitirmek üzereydim ki arka planda hareket eden bir gölge gördüm. Karşımda, arka girişe açılan holün çaprazında. Biliyorum çünkü oraya sık sık Yan'ı bulmak ve izleyicilerden saklanmak için sığıştım.

Birkaç gün öncesinden beri hissettiğim huzursuzluk, acımasız bir kasırga gibi geri geliyor.

Ben hallederim.

Luca'nın sözlerini hatırladığımda gözlerim iri iri açıldı. Hayır. Bana söyleme o...

Köşede metal parıldadığında bunu düşünme şansım olmuyor. Şampanyamı düşürüp Adrian'ı kolundan tuttum, sonra onu aşağı çektim, böylece ikimiz de masalara yuvarlandık.

Havada bir silah sesi çınlıyor ve bunu toplu bir nefes alma sesi takip ediyor.

Adrian'ın iri vücudu benimkinin üstüne düşüyor ve sert göğsü yerdeki önümü kapatıyor. Silahını aldı ve benimkinden birkaç santim ötedeki yüzüne baktım.

Böğrünü yokladım, mekanik olarak bir yara aradım. Bu çok yakındı, ya o... ya o...

Adrian yüzümü tutuyor, sesi kıyamet kadar sert. "Yaralandın mı?"

Başımı sallıyorum.

"Sesini kullan, Lia."

"HAYIR. Sen?" İki elim de ceketinin yanlarını eşiyor ama yine de iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

"Ben iyiyim." Keskin bir nefes veriyor. "Nasıl bildin?"

"Ben...bir gölge gördüm, sonra köşede bir metal parıltısı gördüm."

"Siktir, Lia. Önce aşağı inmeliydin." Gözleri benimkilerle çarpıştı ve son dört yılın aksine, içinde ateş, tutku ve o geceden sonra bir daha asla göremeyeceğimi sandığım tam bir ilgi vardı.

Rahatlayarak neredeyse ağlayacaktım ama başını salladığında bu duygu kısa sürdü, ifadesi tekrar sertleşti. "Silahın yanında mı?"

"Oh evet." Hala elimde olan çantamda.

"Burada kal."

Damien ve Kirill ayağa fırlayarak tetikçinin kaybolduğu yere doğru koşarlar.

Adrian zarif bir hareketle beni itti, sonra masayı aşağı çekerek beni altına sakladı. "Yan sana ulaşacak."

Gitmek için döndü ama yenini tuttum, dilim boğazımda ağırlaştı ve mırıldandım, "Sakin... ölme."

Ve ciddiylim, ona kötü bir şey olmasını istemiyorum.

Diğerlerini takip etmeden önce kısaca başını salladı.

Yine de orada kalmıyorum.

Onlar gider gitmez masanın arkasından kalkıp kendimi duvara yasladım ve kalabalıktan kaçındım.

Adrian ve diğerleri, tetikçinin kaybolduğunu düşündükleri yere gidiyorlar, ama eğer içimden bir ses doğruysa ve bunun arkasında Luca varsa, o kadar bariz olmayacaktır.

Bir keresinde ona personelin girişinin yanındaki kameralardan birinin kayıta gecikme olduğunu söyledim. Ben sadece Rai'nin bahsettiği için öğrendim ve çoğu personel yatılı olduğu için zaten pek kullanmadıklarını söyledi.

Luca bu bilgiyi içeri girmek için kullanmış olmalı. Ateş edenin o olduğunu sanmıyorum ama yakınlarda bir yerde olduğuna dair hiç şüphem yok.

Luca ile ilk tanıştığımdayım ilkokuldaydım. Evlat edinildi ve ondan nefret etti ve ailesi İtalyan kökenli olduğu ve İtalya'yı özlediğim için onunla arkadaş olmak istedim. Ona ailemi kaybettiğimi söyledim ve o da annesini ve babasını kaybettiğini söyledi ve bu şekilde birbirimize bağlandık. Ancak Luca, o zaman bile her zaman arka planda oynadı.

Biz gençken ketum biriydi ama ne zaman bir şaka yapsa ya da ona zorbalık yapan çocuklardan intikam alsın, izlemek için orada olduğundan emindi.

Bu yüzden buralarda bir yerde olduğuna eminim ve Adrian'ın icabına gerçekten *bakmadan onu durdurmam gerekiyor*.

Sergei'nin evinin arka tarafı ile personel girişi arasındaki eşikte duruyorum ve kameranın hiç yanıp sönmediğini görüyorum.

Elim silahıma uzanıyor ve susturucuyu çalıştırıyorum. Yan, yerin insanlarla dolu olduğu ve kimsenin duymasını istemediğim bir durumda

olursam diye bana verdi. Bunun neden böyle bir durum gibi hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Dikkatli adımlarla tel çite bakan küçük arka bahçeye giriyorum.

Luca'yı sağ yanağında uzun bir yara izi olan, ondan daha hantal başka bir adama fısıldayarak bağıırken bulduğumda durdum. "Seni aptal. Tek bir görevin vardı.

"Luca..." Derin bir nefes alıyorum.

O ve adam aynı anda dikkatlerini bana yönelttiler. Her ikisi de ordu kıyafetleri giymiş ve Luca'nın üzerinde bir maske ve bir beyzbol şapkası var.

"Beni durdurdu." Yaralı adam alayla beni işaret ediyor. "Lanet kaltak."

"Düşes." Luca'nın burun delikleri açıldı. "Adrian'ı mı koruyorsun?"

Duruşumu genişlettim ve kimsenin orada olmadığından emin olmak için arkama baktım. "Onun öldürölmesini istediğimi sana hiç söylemedim."

"Peki yaparım. Bu yüzden bir daha yoluma çıkma."

Silahı kaldırıp ona doğrulturken üzerime ne geldiğini bilmiyorum. Onu incitmene izin vermeyeceğim Luca.

Düşesim. Onun için beni öldürecek misin?"

"İstemiyorum. Beni zorlama.

"Ya sana başından beri seni kullandığını söylersem? Ailenin katilinin tarafında olduğunu.

Sözleri midemin dibine çökerken elim silahta sendeledi. "N-ne?"

"İşte senin gerçeğin, Lia. Adrian sadece babanın müttefiki olduğu için seninle. İtalya'da anne babanın öldürölmesi emrini veren babayla aynı kişi."

"Sen... bunu söylüyorsun çünkü artık sana yardım etmeyi reddediyorum."

"Uyanman için söylüyorum. Adrian senin tarafında değil, asla olmadı ve olmayacak. O sadece kendisinin ve Bratva'nın gündemine hizmet ediyor ve Lazlo Luciano'nun gayri meşru kızı olduğun için seni bir koz olarak elinde tutuyor.

Başım dönüyor ve silahı tutan elim titriyor.

Hayır. Luca kinci davranıyor. Bunların hiçbir doğru değil. olamaz . _

"Ben gidiyorum." Yaralı adamın sesi beynimi tırmalayan çiviler gibi. "Bir dahaki sefere Volkov'u öldüreceğim."

Daha iyisin, diye mırıldandı Luca.

Zihnim bir labirentte kapana kısıldı ve içimden deşifre edilemez duygular patladı. Silahı yaralı adamın ensesine doğrultup ateş ederken geriye sadece bir tane kaldı.

Bunu düşünmek zorunda bile değildim. Adrian'ın hayatı için geri döneceğini söylediğini duymak beni harekete geçirmeye yetti. Onu durdurmak zorundaydım. Luca'nın sözlerine rağmen kocamı ve bebeğimin babasını korumak için.

Adrian'ın sıkı eğitimi nedeniyle, kaçırmıyorum. Kurşun adamın kafasının arkasına saplandı ve adamın yüz üstü yere düşmesine neden oldu. Hareket etmeyi, nefes almayı durdururken sessizlikte gümbürtü yüksek.

Sadece durur.

Aman Tanrım.

Ben... bir adamı öldürdüm. Az önce birini öldürdüm. Bir kişi.

Ve yine de, üzerimde hiçbir duygu yok. Belki de artık ruhumu kaybettim ve onu geri almamın hiçbir yolu yok.

Adrian'ı korumak zorundaydım. Sadece zorundaydım.

Luca bana ters ters bakıyor. "Ne oluyor Düşes?"

"Bana kanıt ver." Elimin titremesine bakılırsa sesim sakindi. "Sözlerinin doğru olduğundan, onun oyununda sadece bir piyon olduğumdan emin olduğumda, Adrian'ı kendim öldüreceğim."

"Seni buna ikna edeceğim." Luca çitin üzerinden kaybolmadan önce duvara atlar ve tırmanır.

Adama, kendi ellerimle bitirdiğim hayata, ona yaklaşıp hareketsiz bedeninin üzerine çömeldiğime bakmıyorum. Silahı yanıma bıraktım ve kanlı açık yarasını kazmak için çantamdan bir törpü çıkardım.

Adrian ve diğerleri her an burada olabilirler ama o kurşunu almam lazım yoksa benim olduğumu anlayacak. Küçük bir silahım olduğu için kimin yaptığını bulmak zor olmaz.

Sonunda mermiyi bulana kadar sivri tarafını kazarken safra boğazıma yükseliyor ve gözlerim yaşlarla doluyor ve onu çıkarana kadar birkaç saniye mücadele ediyorum.

Tüfeğimi, törpüyü ve mermiyi aldım, sonra tekrar içeri ve banyolardan birine koştum. Ellerimi ovuşturup el çantasına koymadan önce eğyle mermiyi yıkadım. Gönüllü olmaya gittiğimde onlardan kurtulmam gerekecek.

Aynada beni karşılayan yüz solgun, çökük ve yanaklarımdan aşağı yaşlar süzülüyor.

Bir katilin yüzü.

Bir hayatı bitirdim ve masumiyetimin ölüm fermanını imzaladım.

Ama Adrian'ın bunca zaman beni kullanma ihtimali kalbime ve ruhuma ölüm cezası vermiş olabilir.

35

adrien

Bir şeyler değişti.

Lia, birkaç hafta önce Mikhail'in doğum günü partisindeki suikast girişiminden bu yana eskisi gibi değil.

Onu oraya götürmemem gerektiğini biliyordum. O sadece kardeşliğin ziyafetlerinde rahatsız olmakla kalmıyor, aynı zamanda ben de her dakika gerginim, herkesi bir tehdit olarak görüyorum ve kendimi onu oradan atmaktan alıkoyuyorum.

Bırakın onunla konuşmayı, bir erkek ona her baktığında sürekli olarak kırmızı gördüğümünden bahsetmiyorum bile.

Ama bu sefer farklı.

Sık sık, tıpkı saldırının olduğu gün onu bulduğum gibi, hiçbir şeye bakmadığı bu sersemlemiş ifadeye sahip. Yan, onu banyodan aldığını söyledi. Solgundu ve gözlerinde yaşlar vardı ama tek kelime etmedi. Eve giderken ona ya da bana değil.

Şok halinde olduğunu düşünmüştüm, ama geçmiş gibi görünmüyordu. Sesini duyduğum örnekler gittikçe azalıyor. Lia sadece seks sırasında kendini susturmuyor. Bunu her zaman yapıyor.

Artık sadece Jeremy ile konuşuyor ve onu duymak için kendi lanet evime hırsız gibi herkesin arkasından gizlice girmem gerekiyor.

Ama bazen, Jeremy'yle bile, şaşkına dönüyor. Adını sesleniyor ve cevap vermeyince annesi onunla konuşmadığı için ağlayarak yanıma geliyor.

Bunun ne zaman olduğunun farkında bile değil.

Transtan çıktıktan sonra ona sarılır ve üzgün olduğunu ve bunun bir daha olmayacağını söyler.

Ama tekrar tekrar oluyor. Kafası karışmış hali beni endişelendirecek kadar tekrar ediyor. Sadece onun hakkında değil, aynı zamanda Jeremy hakkında da. O genç ve ona bağlı ve eğer onun varlığından uzaklaşmaya devam ederse, bunu bir reddedilme olarak kabul edecek ve bu onu travmatize edecek.

Normale dönene kadar onu yavaş yavaş ondan uzaklaştırmam gerekecek. Onları ayırmaktan nefret etsem de bu onun iyiliği için. Çocukluk travmasının ne olduğunu biliyorum ve oğlum benim hayatımı tekrar yaşayamayacak. En azından babamın koruyamadığı gibi onu koruyabilirim.

"Baba!" Jeremy, benim bir bardak su içtiğim mutfağa daldı, aceleyle küçük ayakları yere vurdu.

Akşam on ve onun uyku vakti çoktan geçmiş. Ebeveyn yatak odasına gitmek için odasından gizlice çıkmış olmalı. Sık sık onu Lia'nın yanına kıvrılmış halde buluyorum, sanki Lia'nın kendisinden ve dünyadan koptuğu zamanı telafi etmek istiyormuş gibi.

Ancak, ona geri sarılmaz. Lia, ceset benzeri pozisyonunda uyumaya geri döner, tüm vücudu kaskatı kesilmiştir ve bitmek bilmeyen kabuslar huzurunu bozmaktadır.

Jeremy bacağıma çarptığında onu yakaladım ve kollarıma aldım. Onun yaşlarla ıslanmış gözlerine baktığımda içim sıkışıyor. "Ne var Malysh?"

"A-Anne... yardım et... Anne..."

"Ne oldu?" Zaten merdivenlerden yukarı ve yatak odasına gidiyorum. Jeremy burnunu çekiyor, kollarını sıkıca boynuma dolarken parmakları titriyor.

Sahne önümde gelişirken ayaklarım kapı eşiğinde durdu. Lia uykusunda debeleniyor, parmakları şilteye giriyor ve ağzının iki yanında köpükler oluşuyor.

Kahretsin.

Jeremy'yi yere koydum ve alçak sesle konuşmaya çalıştım, "Burada kal, Malysh."

Başını sallıyor, burnunu çekiyor.

Yatağa olan mesafeyi birkaç adımda bitirdim ve şilteye oturdum. Lia'nın kabusları tüm şiddetiyle geri dönerken, ilk kez bu kadar şiddetliydi.

Omuzlarından tutup onu sarsıyorum. "Uyan, Lia."

Açık tenini daha fazla köpük kaplıyor ve yüzü maviye dönüyor.

Nefes almıyor.

"Lia!" Bu sefer onu daha sert sallarken sesim yükseldi. "Uyanmak! Haydi, aç gözlerini Lenočka."

Şaşırarak uyandığında derin bir nefes aldı, gözleri açık ama donuktu. Sonra küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı, parmakları koluma girerken sesi tekin olmayan ve gırtlaktan geliyordu. "Anne... Annemi istiyorum..."

Hey, diye yatıştırdım onu kendime çekip kollarımı etrafına sararak. "Bu sadece bir kabus."

Bir süre kıpırdamadan burnunu çekti ve sanki beni hissetmek istiyormuş gibi parmaklarını göğsüme gömdü. Koyu renkli saçlarını okşadım ve bağımlılık yapan gül kokusunu içime çektim.

Jeremy meraklı gri gözlerinde yaşlar parlayarak yavaşça bize yaklaşıyor. "İyi misin anne?"

Benden uzaklaşıyor ve ona gülümsüyor. "Evet meleğim. Annem az önce kötü bir rüya gördü."

Bana parmağını gösteriyor. "Babam hepsini uzaklaştıracak."

Yüz ifadesi düşüyor ama yine de başını sallıyor. İyi geceler öpücüğü verdikten sonra, Jeremy'yi odasına taşıdım ve o uyuyana kadar yanında kaldım.

Ebeveyn yatak odasına geri döndüğümde, Lia yatakta oturuyordu.

Kapıyı kapatıp ceketimi çıkardım ve makyaj masasının önünde dikilip aynadan onun bakışlarıyla karşılaştım. "Neler oluyor Lia?"

"Ha?" Cam gibi gözleri yavaşça benimkilerle buluştu. Onu bu durumda görmekten nefret ediyorum, son zamanlarda olduğundan daha fazla bunun dışında olmasından nefret ediyorum.

"Vurulmanın şoku mu? Sana bir psikoterapist bulayım mı?"

Başını sallıyor, hafifçe kıkırdıyor. "Öyle olmalıydı."

"Olmalı mıydı?"

"Hiç bir şey."

"Açıkçası hiçbir şey değil. Neler oluyor?"

"Bir daha asla ailemi sormadın," dedi birdenbire. "Ama yine de, zaten beni hiç umursamadın."

Çenemde çalışan bir kasla ona bakmak için döndüm. Buna gerçekten inanıyor mu? Umursamazsam kendimi kardeşlik içinde olumsuz bir konuma sokacağımı mı düşünüyor?

Elbette, istediği türden bir bakım olmayabilir ama onu ve oğlumuzu güvende tutuyorum.

O gün beni vurmaya çalışan herifi aradım, boşuna. Ensesinden bir kurşunla ölü bulduğumuz adam, herhangi biri için çalışabilecek Doğu Avrupalı bir paralı askerdi.

Onu kimin tuttuğunu bulmak için gece gündüz iyilikler aradım ve aradım ama şansım yaver gitmedi. Onu kiralayan kişi tarafından öldürülmüş olmalı, ama neden mermiyi çıkarsın ki? Kendilerine kadar takip edilme olasılığından mı korktular? Paralı askerlerin genellikle kendi cephane tedarikçileri olmasına ve izlenememelerine rağmen.

Her halükarda, Lia'nın hayatını tehdit eden piçi bulmak odaklanabildiğim tek şeydi ve yine de umurumda olmadığını söylüyor.

Konuşurken sakinliğimi koruyorum, "Ailen hakkında konuşmak isteseydin, yapardın."

Ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde kucağına koydu ve aynı camısı bakışla onları inceledi. "Anne, baba ve ben iyi değildik ama mutluyduk. Gerçek babam olmadığını biliyordum ama sahip olduğum tek babam oydu. Sicilya tarlalarının yanında, babamın büyük bir çiftçinin işçilerini yönettiği küçük bir evde yaşıyorduk. Kocaman zeytin ağaçları ve berrak yaz göğüyle çok güzeldi. Çiftçinin bazı çocuklarıyla oynamam gerekiyor ve annem beni dansa bağladı. Sert kışa hazırlanan, yazın da mutlu olan, şirin, küçük bir aileydik. Hasat mevsiminde şenlikler yaptık ve bütün gece dans ettik. Biz... normaldik."

Sesi alçalsa da devam ederken kırılmadı, "Ben beş yaşındayken bir şeyler ters gidiyordu. Genç ve bilgisiz olmama rağmen bunu hissedebiliyordum. Evde bir şeylerin yolunda gitmediğini söyleyebilirim. Annem, babamın başını salladığı yüksek sesli Amerikan müziğini çalmıyordu ve o da beni öpmek ya da bana sarılmak için orada değildi. Onları duyduğumda kapının arkasına saklanıyordum. Erkekler, kızı onlara vermesi gerektiğini söyleyerek babama İtalyanca bağırıyorlardı ve sakin babam da vermeyeceğini haykırıyordu.

"Birisi beni tuttu ve ciyakladım ama annem elini ağzıma doladı ve beni susturmak için başını salladı. Dışarı çıkıp ayrı bir kulübeye doğru koştuk ve beni küçük bir kutuya aldı ve parmağını ağzına götürdü. Beni öptüğünde gözlerinde yaşlar vardı. Babamın gerçek babam olmadığına üzüldüğünü ve bunu değiştirebilmeyi dilediğini söyledi. Sonra biri bana kızlık soyadı Gueller diye sesleninceye kadar hiçbir şekilde dışarı çıkmamamı söyledi."

Lia'nın elleri titriyor, narin boğazı yutkunarak çalışıyor. "O kutuda ter içinde ve korkmuş bir halde uzun zaman geçirdim. O kutu çok karanlık ve sıkıydı ama onu bırakmaya cesaret edemedim. Ev sessizleşmeden önce yüksek sesli patlamaları duyabiliyordum. Biri gelip beni Küçük Gueller diye çağırana kadar kutuda ne kadar kaldım bilmiyorum. Açlıktan ölüyordum ve üşüyordum ve kendimi ıslattım ama tek istediğim annem ve babamdı. Beni havaalanına götüren adam gazdan boğularak öldüklerini ve büyükannemle yaşayacağımı söyledi. Onları son bir kez görmeme bile izin vermedi. O zamanlar gazdan öldüklerine inandım, içim rahatladı. Ama büyüdükçe, başka bir şey olduğundan daha emin oldum. Yoksa annem beni neden saklasın ki?

"Büyükanneme bunu sordum ve ölüm döşeğine gelene kadar bana hiçbir şey söylemeyi reddetti. Annemin yanlış adamla, bir gangsterle ilişkisi olduğunu ve bana hamile kaldığını söyledi. Gayrimeşru varlığım biyolojik babama kötü yansımasın diye babamla zorla evlendirildi. Büyükannem bana onun kim olduğunu hiç söylemedi ve ben de asla onunla ilişki kurmak istemedim. Bakışlarımla buluşuyor. "Ama sen bunların hepsini biliyorsun değil mi? Tüm geçmişimin gayet iyi farkındasın. Bu yüzden hiç sormadın."

Parmağımı kalçama vurdum ama hiçbir şey söylemedim, ihtiyacım olanı vermesini bekledim.

"Bu doğru mu Adrian?"

"Ne doğru?"

Çenesi titriyor ve gözleri akmayan yaşlarla doluyor. "Bunca zamandır beni babama yakın olmak için mi tutuyorsun?"

"Belki."

İfadesi duraksadı, incindi ve içine başka bir şey süzüldü.

O güçlü duygulara ihtiyacım var. Hepsini bırak, Lia.

"Ama neden? Neden beni Lazlo Luciano'ya karşı kullanmak için bunca zahmete girdin? Varlığımdan haberi bile yok!"

Orada.

Bana beklediğim şeyi teklif ederken kaslarım gerilmişti. "Gerçek babanın kim olduğunu bilmediğini sanıyordum."

Hatasını anlayarak yutkunur. "Büyükannem söyledi."

Az önce sana bir isim vermediğini söyledin.

"O yaptı."

Bir saniye içinde onun önündeyim, parmaklarımla çenesini tutuyorum. "Yetişkin adamlara cevaplar için işkence yapıyorum ve insanların ne zaman yalan söylediğini tam olarak biliyorum. Öyleyse neden bana babanın adını kimin söylediğini söylemiyorsun?"

Dudakları titriyor ve gerçekten de dışarıdan yardım aldığı gerçeğini pekiştiriyor. *Kahretsin*. Nasıl daha önce görmemiş olabilirim?

Parıldayan gözleri ürperirken korkuyla doluyor. "Hiç kimse."

"Yalan."

Seni duydum, diye patladı.

Açık bir tehditle yavaşça, "Beni duydun," diye tekrarladım.

"Kolya ile konuşuyordun ve sana Luciano'nun soyunu ona karşı kullanmanı söyledi ve sen de bunu düşüneceğini söyledin. Bana İtalyan kökenimi sorduğun ve noktaları birleştirdiğin zamanı da düşündüm."

"İyisin Lia. Yalan söylemekte o kadar iyi oldun ki, bütün bir hikayeyi kırıntılardan uydurabilirsin ama beni kandıracak kadar iyi değilsin. Çenesini daha sıkı tutuyorum. "Bir denemen daha var."

"Gerçekten buydu."

"Yanlış cevap." Bir itişmeyle onu bırakıp telefonumu alıyorum. "Yan ile başlayacağız. Ona işkence ettikten sonra, o olup olmadığını anlayacağım. Baskın elini veya boynunu kaybedebilir, asla bilemezsiniz. O değilse, Boris'e geçeceğiz, sonra son birkaç yıldır yanınızda olan herkese."

"HAYIR!" Telefonu tutan elimi tutarak öne doğru atıldı. "Kendi muhafızlarına nasıl zarar verebilirsin?"

"Sana söylediler ya da bir yabancıyla görüşmene izin verdiler. Her halükarda görevlerini yapmıyorlardı ve başlarına gelen her şeyi hak ediyorlardı. Her saniyesini izleyeceksin, bu yüzden sana konuşmanı söylediğimde konuşacaksın . "

Boğazından bir hıçkırık kopuyor. "Başka biri. Lütfen onlara zarar vermeyin."

Başkası? Başkası mı? Neden Yan ya da Boris olmasını umduğumu bilmiyorum. Bana ihanet etselerdi, bununla başa çıkabilirdim. Onlara kulak misafiri olsaydı ve ben de tüm bunları önemsiz bir şeye bağlayabilseydim daha da iyi olurdu.

Ama işin içinde başka biri var mı? Aklıma en kötüsü geldikçe zihnim farklı bir yöne doğru hızlanıyor.

Birisi. Başka.

Tıpkı Lia'nın benim arkamdan biriyle görüştüğü gibi.

"DSÖ?"

Başını sallıyor. "Sana kim olduğunu söylemeyeceğim ki onu öldürebilesin."

O.

Lanet olası bir o .

Lia arkamdan lanet olası bir "o" ile görüşüyor.

Kırmızı bir sis, onu görmem neredeyse imkansız olana kadar görüşümü kaplıyor.

Sesim ölümcül bir sakinliğe bürünüyor, içeride patlayan azgın yanardağa dair hiçbir şey ima etmiyor. "Onu sevgilin olduğu için mi koruyorsun? Beni aldatıyor musun, Lia?"

Gözlerini iki kez kırıştırıyor, dudakları titriyor. "İnkâr edersem, bana asla inanmazsın. Beni kilitleyip daha çok boğacaksın. Beni yavaş yavaş öldüreceksin, ne istersen düşün Adrian. Ne istersen yap! Zaten beni kullanıyorsun, o yüzden devam et."

"O senin lanet olası sevgilin mi?" dedim.

Çenesini kaldırdı ve dünyamı paramparça eden tek kelimeyi söylediğinde yüzündeki tüm duygular kayboldu, "Evet."

Yumruğumu başının yanındaki başlığa vurdum ve parçalara ayırdım. Lia olduğu yerde kaldı, yüzü soldu ve parlak gözleri camsı hallerine geri döndü.

Elim boğazını sarıyor, geriye doğru yatırıyor ve sıkıyor. "Seni hemen şimdi öldürmeliyim."

"Yapmak. Bu, " diye yönetiyor. "Ölmek seninle yaşamaktan iyidir."

Sözleri iliklerime işliyor ve beni lanet bir canavara çeviriyordu. Boğazımdan bir hırıltı çıktı ve geceliğini onun üzerinden çıkarırken

tamamen içgüdüsel hareket ettim. Malzeme parçalara ayrılıyor ve kalçaları birbirine kenetlenirken pembe meme uçları sertleşiyor.

"Bu cesede baktı mı, Lia? Benim olana baktı mı?"

Hiçbir şey söylemedi, ben diğer elimi pantolonumun düğmelerini çözmek ve aletimi serbest bırakmak için kullanırken hava almaya çalışıyordu.

Sertim ama bu öfkeyle, onu öldürme ve onu cezalandırma ihtiyacıyla. Kelimenin her anlamıyla benim olması için ona bütünüyle sahip olma ihtiyacı.

Ben aptal değilim, Lia'nın beni hiçbir zaman gerçekten sevmediğini biliyorum. Her fırsatta benden uzaklaşmasından, nasıl kaçmaya çalışmasından belli oluyor ama benim ona olduğum kadar onun da bana bağlı olduğuna inandım. Sahip olduğumuz ailenin görünüşünü yeterince önemseydiğini.

Ama arkamdan birini beceriyordu.

Lia benim olanı başkasına veriyordu.

Nerede? Nasıl?

Lia'ya doğrudan erişiminin olmadığı tek yer barınak. O orospu çocuğunu bulacağım ve onu yavaş bir ölümle öldüreceğim.

"Bu bacakları başka bir adama mı açtın?" Kalçalarını ayırıyorum ve nefesi kesiliyor. "Amma bakmasına izin verdin mi?"

Gözbebekleri büyürken bile Lia'nın her yeri titriyor. Nefes alabilmesi için ona yeterince açıklık verdim ve ağzından uzun bir nefes aldı.

Ben sert onu amcık fincan. "Bu kimin amcığı?"

"Seninki..." Ufak bir sesle, uyarılması parmaklarımı kaplarken söylüyor.

"Doğru benim. Benim olanı başkasına vermeye nasıl cüret edersin?"

Ağız açık ama hiçbir şey söylemiyor.

"Seni becerebilecek tek kişi kim, Lia?"

Sessiz kalıyor.

"Senin amını siken tek kişi kim dedim?"

"Sen..."

Uyluklarını aşağıda tutuyorum ve tek bir acımasız harekette ıslak sıcaklığının içine giriyorum. Normalde bedenime uyum sağlamasına izin veririm ama onu cezalandırmak, beni ne kadar değıştini hissetmesini sağlamak için ona vahşî bir ritimle vururken kafam yerinde değıl.

"Bu pislik benim." Kalçasını kaldırıp kıkına sert bir tokat attım ve nefesi kesildi. "Bu eşek de benim. Sen bana aitsin ve nefes aldığın ve düşündüğün tek şey olana kadar bu gerçeğı sana becereceğim. Bir dahaki sefere, bırak sana dokunmayı, başka bir adamın sana bakmasına bile izin verdiğinde, her santiminin bana ait olduğı bu anı hatırlayacaksın.

O etrafımda paramparça olurken duvarları aletimin etrafını sarıyor, beni boğuyor. Ondan çekip çıkarıyorum ve arka deliğine kendi sıvılarını sürüyorum.

Ben aletimin tepesini içeri iterken Lia'nın gözleri genişledi. "Her bir santimine dedim, karıcığım."

"Adrian..."

"Ne?" homurdandım.

"Kızgınsın."

"Beni kim kızdırdı? Aklımı kaçırmama kim sebep oldu?"

"Ama beni inciteceksin."

"Seni incitmemden hoşlanmıyor musun? Yoksa yeterince sert yapmıyor muyum?"

Çılgınca başını sallıyor.

"Bana seni kıcıncıdan becermemi söyle, Lia. Her santimine sahip olmamı söyle."

"Sık beni. Bana sahip ol..." diye sızlanıyor.

İhtiyacım olan tüm kelimeler bu.

Lia derin bir nefes aldı, ben daha fazla içeri doğru iterken, onun önünü ve aletimi daha fazla uyarması damladı. Kafası geriye dönüyor ve ne kadar gergin olduğuna inliyorum. Onu burada daha önce parmaklamış olmama rağmen, asla almadım, çünkü o bana gelene, o beni seksi başlatacak kadar isteyene kadar bırakmak istedim.

Ama siktir et.

Onun hakkındaki saçma düşüncelerimi boşver.

Devam etti ve bizi mahvetti, ben de karşılığında onu mahvedeceğim.

Gözlerinin kapanmasına ve nabzının hızlanmasına neden olarak sonuna kadar ittim.

"Bana bak."

Gözkapaklarını yavaşça aralıyor ve kapüşonlu gözleriyle bana bakıyor.

"Bunu gör?" Ben onun amına üç kaba parmak vururken kıcına soktum.

Yavaşça başını salladı, yüzü hem zevkten hem de acıdan kızarmıştı.

"Vücudunuz beni karşıladığı gibi onu da karşılıyor mu? Onun gevşek aletinin kıcına girmesine izin verdin mi?"

Lia başını sallıyor.

"Hmm. Yani sadece pislik miydi? Amcığım mı ?

Ona daha sert sürüyorum, kasıklarım kış yanaklarına vuruyor ve parmaklarım onun nefes nefese kalmasına neden olan yenilenmiş enerjiyle amına güç veriyor. "Hoşuna gitti mi? Benim etrafımda sıkılaştığın gibi onun etrafında da sıkılıyor musun?"

"Hayırdır!" orgazm onu delip geçerken çığlık atıyor ve tüm vücudu yataktan fırlıyor. Ona biraz daha pompalıyorum ve sonra dışarı çekip yüzünün her yerine geliyorum, spermim ayrılmış dudaklarından ve çenesinden aşağı damlıyor.

Bunu ilk defa yapıyorum ama muhtemelen onun içine girmesine izin verdiği için uygun görünüyordu.

O kadar paranoyağım ki, Jeremy benim daha genç bir versiyonum gibi görünmeseydi DNA testi yapardım.

Canavarım kontrolü tamamen ele alıyor ve incinmenin ve öfkenin beni içeriden patlatacağını hissediyorum.

"Bunu anla Lia. Hak etmene rağmen seni incitmeyebilir, öldürmeyebilirim ama o piç kurusunu bulacağım ve bulduğumda da boğazını kesmeden önce seni onun önünde becereceğim. O zaman seni onun kan havuzunda tekrar becereceğim." Boynunu serbest bırakıyorum ve derin nefesler alıyor, yanaklarından yaşlar süzülüyor. "Yapabiliyorken onu koru."

36

Lia

Sanırım deliriyorum.

Başlangıçta, bunu kabuslarımın beni alt etmesine bağladım. Rüyamda annemle babamın Sicilya'daki anılarını görüyordum ve çoğu çıkışı olmayan bir kutunun içinde mahsur kalmakla ilgiliydi.

Ama sonra uyanırken o kabusları görmeye başladım. Aklım ruhumu, ruhumu ve kahrolası kalbimi kırdı.

Jeremy benden korkmaya başlayınca bir şeylerin kesinlikle ters gittiğini anladım. Bana hayalet dedi ve Ghost Mommy'den nefret ettiğini söyledi.

Adrian'ın dadısı artık tam zamanlı çalışıyor ve her zaman amaçladığı gibi Jeremy'yi benden uzaklaştırıyor. O benim meleşimi alıyor.

Aramızdaki her şeyi bozduğum gecedan beri Adrian benden nefret ediyor. Bunu sözle söylemiyor ama davranışlarıyla fazlasıyla kanıtlıyor. Her gece amımın içinde, sonra kışkımda nefretle sikiyor ve bazen beni duşta götürüp her şeyi yeniden yapıyor. Ne kadar hoşuma gittiğinden, onun kaba kullanımı ve özür dilemeden sahiplenmesi için beklentiyle ne kadar karıncalandığımdan nefret ediyorum. Bir bakıma, hayatta olmaya, gündüz kabuslarımdan ve kafamın içinde gizlenen şeytanlardan kurtulmaya zorlandığım tek zaman bu.

Ama ne zaman bana dokunmasa, kısır döngü devam ediyor. Öldürdüğüm adamın, bitirdiğim hayatın, katlettiğim masumiyetin anıları beni rahatsız ediyor.

Aklımı abarttım ve birini öldürerek hayatta kalacağıma inandım. bende yok O günden beri yokuş aşağı iniyorum, hiçbir şekilde kaymayı durduramıyorum.

Kendimi her zaman Adrian'ın yaşam tarzından üstün görürdüm ama şimdi onun kadar katilim. Bir o kadar da ruhsuz olacağım düşüncesi gözlerimi yaşartıyor.

Gerçekle ve Jeremy ile bağımlı kaybediyorum. Antidepresanlarımı aldığında daha da kötüleşiyor. Hareket edemeyecek, konuşamayacak ve hatta düşünemeyecek kadar uyuşmuş bir zombiye dönüşüyorum.

Adrian beni eskiden gördüğüm psikiyatristime geri götürdü. Onu nereden bildiğini sorma zahmetine girmedim çünkü Adrian ne isterse biliyor.

Ziyaretim sırasında dışarıda beklemesine rağmen, onunla konuşacak kelimeleri bulamadım. Daha önce ona ailemden ve kara kutudan, balenin beni o kutudan nasıl çıkardığını anlatırdım. Kariyerim sona erdikten sonra tekrar içine tııldım, ama sadece kısa bir süre için, ta ki Jeremy gelene kadar. Ancak, şimdi birini öldürdüğüme göre, kutunun duvarları ruhumun etrafını sarmaya başlıyor.

Bunu psikiyatriste nasıl söyleyebilirim? Sırf beni kullanmak için benimle evlenen katil kocamı korumak için birini öldürdüğümü ona nasıl söylerdim?

Adrian'a onu aldattığımı söylememin üzerinden aylar geçti. Babam olduğu için bana yakınlaştığını inkar etmediği o an beni o kadar çok yaraladı ki, keskin bıçağının ucu sanki kalbimi ve ona karşı beslediğim duyguları delip geçti. o. Nasıl hissedeceğini bilmediği düşünülürse bunu beklemeliydim ama beş yıllık birliktelikten sonra benim ona alıştığım gibi o da bana bir şekilde alışır diye düşündüm. Benim kalbimde kapladığı alan kadar olmasa da kara kalbinde bana bir yer kurabilirdi.

Belki biraz umursadığına inandım.

Belki beni biraz seviyordur.

Ama bu tamamen benim saflığımdı. Aşık olan aptal benim. Adrian beni sadece bir mülk olarak gördü. Sikebileceği ve elinin altında tutabileceği biri.

Bu yüzden onu derinden incitmek istedim. Yaptığının bir parçasını hissetsin diye onu duygusuz kalbine defalarca saplamak istedim. Bunu yapmanın tek yolu ona ikinci olduğunu, sahip olmayı sevdiği nesnenin başka birini istediğini söylemekti.

Ama o geceki seksi ve ardından gelen seksi sevsem de Adrian'ın diğer tarafını özlüyorum. Benimle ilgilenen kişi.

Uyumam için bana sarılıp ayaklarımı kucağına koyan, gerginliği masaj yaparak uzaklaştıran.

Bazen, Jeremy'nin odasında uyuyakalmış taklidi yapıyorum, böylece beni kaldırdığını, güçlü vücuduna sardığını ve nazikçe yatağa yatırdığını hissediyorum.

Çünkü uyanık anlarımda yüzünde tek gördüğüm nefret.

Katıksız, mutlak nefret.

Adrian kaçış girişimimi biraz atlatmış olabilir ama onu aldattığım için beni asla affetmeyecek. Jeremy'nin annesi ve 'malı' olduğum için beni terk etmeyebilir ama bana asla geçmişte baktığı gibi bakmayacak.

Nadir gülümsemesini veya şefkatli tarafını bana asla göstermeyecek. Bir daha dışarı çıkmadan asla saçımı okşamayacak ve beni öpmeyecek.

Jeremy ile o şeyleri yapmasını izlemek için gizlice dolaşmam gerekiyor.

İşte o zaman her şeyi mahvettiğimi anlıyorum.

Bazen ona bunun doğru olmadığını, incindiğim için yalan söylediğimi söylemek istiyorum ama onun kısacık sözleri cesaretimi kırıyor. Zaten bana asla inanmayacaktı. Bu kadar uzun süre yalana tutunduğumda değil.

Hâlâ gönüllü olmama izin veriyor ama şu anda benimle muhtemelen sevgilimi arayan en az beş koruma gönderiyor.

Neyse ki, Luca muhtemelen atmosferi okudu ve bir daha iletişime geçmedi.

Adrian çocukluk arkadaşımı bulursa canlı canlı derisini yüzeceğinden hiç şüphem yok. Onun gibi insanlar, başkalarının mülklerine dokunmasından hoşlanmazlar ve bir noktayı kanıtlamak için fazladan yol kat ederler.

Yan benden önce banyoya giriyor ve her bölmeyi kontrol ediyor. Birini açmaya çalıştığında, içinden bir kadın ona küfürler yağıdırıyor ve o sadece omuz silkiyor. Bazen çok kayıtsız olabiliyor, hem Adrian'ın hem de Kolya'nın kişilikleri ona bulaşıyor.

Pencerede kimsenin olmadığından emin olup kapıyı kapattıktan sonra son bir kez -dolu olan dışındaki bölmeleri- kontrol eder.

"Bu gerekli mi?" iç çekiyorum

Ben sadece emirleri uyguluyorum, dedi özür dilercesine. Bana her zamankinden daha fazla kaşlarını çatarak hitap ediyor, muhtemelen hiçbir şeyin eskisi gibi olmadığını seziyor.

Beni rahat bırakmadan önce durup kapıyı kapattı ve bizi -ve hala bölmede olan çılgık atan kadını- içeride hapsetti.

"Ne?" Endişeyle soruyorum.

"İyi değilsin, değil mi?"

"Alınma ama seninle tanıştığımдан beri pek iyi değilim."

"Hiçbiri alınmadı" -sesini alçaltıyor- "ama suikast girişiminden bu yana durum farklı."

"Farklı?"

Boynunun arkasını ovuşturuyor. "Bak, Boss'u aldatmadığımı biliyorum."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sen o tür bir insan değilsin."

alay ediyorum. "Belli ki değerli patronun öyle olduğumu düşünüyor."

"Senin tarafından kör edildi, Lia."

"Benim tarafımdan?"

"Evet. Sana olan takıntısı onu mantıklı düşünmekten alıkoyuyor. Ve ona aldattığını söyledin. Sırtını sıvazlayacağını mı düşündün?"

"Beni babam olduğu için kullandığını öğrendikten sonra söyledim!"

"Yine de, onun en değerli insanı olan seni bir dolandırıcı olarak resmetmesi sizce akıllıca bir fikir miydi?"

Hayır, değildi. "Ben onun en değerli insanı değilim."

"Evet, öylesin, Lia. Boss'u Jeremy'den küçüklüğümünden beri tanıyorum ve hiç kimseye sana davrandığı gibi davrandığını görmedim."

"Küçümsemeyle mi demek istiyorsun?"

Şaka yapıyor olmalısın. Dinle, kimsenin ona acı vermesine izin veren biri değil, ama sen bunu yapabildin. Onu incittin."

"Beni incittiğinden daha fazla değil." Gözlerimde iyi yaşlar. "Ayrıca, benim tarafımdan incinebilmesi için benim için hissetmesi gerekir."

"Sen de onun kadar körsün, yemin ederim. Sadece onunla konuş ve seni temin ederim ki dürüstlüğüne görecek. Birbirinize eziyet ediyorsunuz ve bunu izlemek acı verici."

"Umurunda değilken ona nasıl işkence edebilirim?"

Yan bir şey söylemek için ağzını açar ama dışarıdan, muhtemelen Boris'ten gelen bir patlama onu durdurur.

Dışarı çıkmadan önce, "Sadece konuş," diye ısrar ediyor.

Rusça tartışmak bana dışarıdan geliyor. Boris, stoacı davranış söz konusu olduğunda Kolya'nın ikiz kardeşi gibidir. Yan'ın benimle konuşmasından hoşlanmıyor ve Yan'a bu gerçeği hatırlatmayı asla ihmal etmiyor.

Tuvaletteki işimi hızlıca bitirdikten sonra ellerimi yıkamak için lavabonun başına geçtim.

Daha önce Yan'a bağırarak kadın, bölme kapısını iterek açtı. "Bu ne lan? Aile dramasının lanet olası bir tuvalette yaşanmaması gerekiyor..." sözünü kesiyor. Sonra "Siktir" diye fısıldıyor.

Başımı kaldırıyorum ve su musluktan kaskatı parmaklarıma akmaya devam ederken ağzım açık kalıyor.

Kendimin bir kopyasına bakıyorum.

Sahte kürk pembe bir palto, yırtık mavi eldivenler giymiş ve saçları sarı uçlarla koyu renkli köklerin karışımı.

Yüzü kir ve birkaç başka şeyle lekelenmiş ama yine de o kadar benziyoruz ki ikimiz de durup bir anlığına bakakaldık.

"Vay," diye mırıldandım.

"Vay canına, gerçekten." Sanki hayvanat bahçesindeki bir hayvanmışım gibi etrafımda dönüyor. "Tek çocuk olduğumu bilmeseydim, bir ikizim olduğunu düşünürdüm. kaç yaşındasın kızım?"

"Otuz."

"Eh, yirmi yedi yaşındayım, bu yüzden ikiz olamayız." Önümde duruyor ve gülümsüyor. "Lanet olası hayat bana benzeyen birini tekmeliyor, değil mi?"

"Sen..." Doğru sözcükleri aramaya devam ediyorum. "Bu barınağa sık gelir misin?"

"Hayır, ilk kez. Ama ne ilk defa oluyor." Elime bakıyor ve gözleri patlıyor. "Şu kahrolası kayaya bak! Beni bir yıl besleyebileceğine bahse girerim.

Ona bu alyansın kafesimin anahtarı olduğunu söylemek üzereyim ama onu incelerken soğuk su tenimi ıslatırken kafamda yavaş yavaş çılgınca bir fikir oluşuyor. İnfaz etmeyi düşünüyorsam gerçekten delirmiş olmalıyım.

"Ben Lia'yım. Adınız ne?"

"Kış," dedi yüzüğümüze bakmayı sürdürerek. "Kış Cavanaugh."

"Nasıl evsiz kaldın, Winter?"

Ellerini havaya kaldırıyor. "Birkaç ay önce başladı. Kız çocuğum ölü doğduktan ve annem öldükten sonra alkolik oldum."

"Ben çok üzgünüm."

"Ben de öyle ama bana böyle taşlar veren bir adamla evli olsaydım daha az üzülürdüm. Kahretsin kızım, kolyene bak. Bir servete mal olmuş olmalı."

"Onu cidden istiyor musun?"

Kafası benim olduğum yöne doğru fırlıyor. "Bu ne tür bir soru? "Tabii ki istiyorum."

"Ya bunu gerçekleştirebilirsem?" Sesim tekdüze ve korkutucu, kendime bile.

"Nasıl?"

Yan ve Boris duymasın diye ona yaklaştım ve alçak sesle konuştum. Akan su aynı zamanda bir kamuflaj görevi görür. "Benim yerimi al, kocam, servetim. Her şey."

"Dalga mı geçiyorsun?" Gülüyor, sonra ben ona katılmayınca susuyor. "Sen ciddisin?"

"Çok ciddi." Bu bir film gibi geliyor, pervasız bir film ama kaderin sonunda bana sunduğu şansı kaçırsam aptallık etmiş olurum.

Küçük yüz hatları kırışıyor. "Neden tüm bunlardan vazgeçesin ki?"

"Çünkü boğucu."

"Her an parayla boğulurum."

"O kadar kolay değil. Kocam bir gangster."

"Daha da havalı. Daha çok parası olduğu anlamına gelir."

"Gerçekten onun ne yaptığı umurunda değil mi? Rus mafyasının içinde."

"Bu çok iyi."

kaşlarımı çattım. Nasıl bu kadar kabullenebiliyordu? Ama evsizler benden farklı bir düşünce tarzına sahipler, bu yüzden muhtemelen Adrian'ın mesleğini bir rahatsızlık olarak değil, bir avantaj olarak görüyor.

Beni dirseğiyle dürtüyor. "Bana gerçekten kocanı ve parayı verecek misin?"

"Katılıyorsan. Tek istediğim oğlum."

"Elbette katılıyorum. Kim bir kraliçe gibi yaşamak istemez ki?"

Kapının arkasından ayak sesleri yankılanıyor ve "Dinle, yazabileceğim bir şey var mı?" diye fısıldıyorum.

Paltosunu açıp kazağını kaldırıyor ve çatlaklarla dolu güzel karnını ortaya çıkarıyor. "Burada yap."

Çantamdan süper mat ruj kalemimi çıkardım ve karnına karaladım. "Bu benim e-posta adresim ve şifrem. Bu gece saat sekizde, kocam ve örgütü hakkında öğrenmeniz gereken tüm bilgileri içeren bir belgeyi kendi kendime göndereceğim. Ayrıca beni taklit edebilmen için tavırlarım ve konuşma tarzım hakkında notlar ekleyeceğim. E-postayı üç dakika içinde sileceğim, bu yüzden hemen indirip yazdırdığınızdan emin olun. Sana para vereceğim. Çıkarken kapşonlununla yüzünü sakla ve yine de yer değiştirmek istiyorsan gelecek hafta aynı saatte benimle bu banyoda buluşmak dışında buraya gelme.

"Tabi ki." E-postama ve şifreme sanki kutsalmış gibi karnının üzerinde bakarken gözleri parlıyor.

Rujumu çantama geri bırakıyorum. "Sonra görüşürüz."

"Beklemek." Şaşırtıcı derecede beyaz dişlerini göstererek sırttı ama bunun nedeni muhtemelen uzun süredir evsiz olmamasıydı. "Belgeyi yazdırmam için bana para vereceğini söylemiştin. Bozuk paraya biraz alkol katabilir misin?"

Adrian'ın acil durumlar için yanımda bulundurmamı söylediği tüm parayı ona verdim. "Saçını benimkiyle aynı renge boya ve gül kokulu şampuan al."

"Anladım!"

Kalbim gümbür gümbür atarken banyodan çıkarken doğruldum.

Kendimi öldürmeden ya da Adrian bu görevi yerine getirmesi için beni biyolojik babama teslim etmeden önce bu kaçmak için son şansım.

37

Lia

Bir hafta sonra Kış geldi.

Yıkanmış ve saçını benimkiyle aynı renge boyamış. Gül kokuyor, Adrian'ın beni tanıdığı koku.

Paltomu ve elbiselerimden birini çıkarırken vakit kaybetmedim. Üst üste iki tane giydim, bu yüzden burada fazla vakit geçirmek zorunda kalmıyorum.

Kış da aynısını yapıyor, neşeyle mırıldanıyor. Onun için, onu içine soktuğum hayat için, geçen hafta boyunca plandan geri adım atmayı düşündüğüm noktaya kadar üzülüyorum.

Ama Adrian'ın soğukkanlılığı devam etmemi sağladı. Birkaç hafta önce planladığı bir toplantı sırasında Rai ve bana ateş edildiğinde, sanki neredeyse ölmüyormuşum gibi, en ufak bir endişe bile göstermedi. Tek yaptığı emirler yağdırmak ve beni tamamen görmezden gelmekti. Bu, beni

yakında muhtemelen ondan daha kötü olan babama teslim edeceğine dair bir işaret değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Ayrıca Winter dosyayı okuduğunu ve aldırış etmediğini söyledi. O dosya Bratva canavarlığıyla ilgili tüm bilgileri içeriyor ve ciddi bir kırmızı bayrak olmalıydı.

Kış aslında buna benden daha hazır görünüyor.

Pembe paltosunu çıkarırken, "O doktoru okulda hiç öğrenmediğim gibi ezberledim," diyor. "Balerin olmanı çok kıskanıyorum."

"Eski balerin." Boğazım kapanıyor.

Ah, doğru. Bacağını kırdığını söyledi. Acımak. Her zaman bir balerin olmak istemişimdir, biliyorsun."

"Hiç böyle olmamak, vazgeçmekten daha iyidir." Bu acı asla dinmeyecek ama Adrian için sadece bir araç olduğumu öğrenmekten daha kötü değil.

Yanlış adama aşık olup ruhumu bedenimden emmesine izin vermekten daha kötü değil.

"Sanırım."

Aceleyle üstümüzü değiştiriyoruz ve sonra onu düzelterip omuzlarını kaldırıyorum, böylece duruşu benimki gibi düz oluyor.

"Unutma, şaşkınlık içinde kal. Evde benden buna alışkınlar."

"Tamam aşkım."

"O kelimeyi Adrian'ın yanında söylememeyi unutma. Nefret ediyor."

"Ah evet. Bunu okuduğumu hatırlıyorum."

"Ve Ogl'a'ya dikkat et. Her Şey hakkında her Şeyi biliyor." Ve Jeremy'nin doğumundan kısa bir sũre sonra kaĉma girişimim hakkında Adrian'a ispiyonlayan kişinin o olduğundan giderek daha fazla eminim.

"Anladım."

"Gelecek hafta, Jeremy'yi yanında getir, ben de onu yanımda gũtũrebilmem iĉin bana yardım edecek birini bulacağım. Adrian hayır derse, ona Jer ile olmayı űzledięini ve onunla biraz zaman geĉirmek istediğini sũyle.

"Evet."

Jeremy'siz bir hafta yařamak beni űldũrecek ama bu hayattan kaĉmak iĉin yapılacak kũĉũk bir fedakarlık. Kaderimin Adrian'ın bir sũzũne baęlı olduęu bir film.

Benden istediğinden ĉok nefret ettiğine karar verdiği an, benden kurtulmakta tereddũt etmeyecektir.

"Bundan sonra bir hafta daha hayatta kalırsan, bana yardım eden kişiden seni ĉıkarmasını isteyebilirim," diyorum.

"Hayır, ben bir patron sũrtũk olacağım. Neden ayrılmak isteyeyim?"

Omuzlarından tutuyorum. Beni dinle Winter, Adrian tehlikelidir.

"Demek bana sũylemeye devam ediyorsun. İkinci bir fikriniz mi var?"

"Tabii ki değil."

Omuz silkiyor. "O zaman her Şey yolunda."

"Emin misin?"

"Sen *misin* ? ĉũnkũ gũrũnũře gũre gerĉekten korkmuşsun, kızım."

"Değilim, sadece seni uyarıyorum."

"Belki de erkeğinden vazgeçmek istemiyorsundur."

"Bu doğru değil."

Neşeyle mırıldanıyor. "O zaman onu becermemin bir sakıncası var mı? Resimlerde çok ateşli görünüyordu."

Sözleri beni göğsümden bıçaklıyor ve safra boğazımda yükseliyor. Hayır, onun benim olduğunu ve her zaman benim olacağını, ona benden başka kimsenin dokunmasına izin verilmediğini haykırmak istiyorum, ama ondan kaçarken bu doğru mu?

"Ben gittikten sonra ne yaptığın umurumda değil," diye mırıldandım.

"Serin. Şimdi geri alamazsın." Bana Cheshire kedisi gibi sırıttı. Fikrini değiştirmek de yok. İçtenlikle söyledim."

Winter'a tüm eşyalarımıyla birlikte çantamı verdim ve ona parfümümü sıkmasını söyledim. Bunu neşeyle yapıyor ve iki parmağını bana doğru sallıyor.

Banyoda saklanarak, Yan ve Boris'e gitmesini izlemek için kapıyı biraz açık tuttum. Öğrenip benim için gelmelerini beklerken kalbim güm güm güm güm atıyor ama onlar sadece onun önünde yürüyorlar ve hararetli bir şekilde Rusça konuşuyorlar.

Bir nefes bırakıyorum ama rahatlama kısa sürüyor. Ben olmadığımı nasıl anlamazlar? Biliyorum birbirimize benziyoruz ama yine de. Boris ve Yan beni hayal kırıklığına uğrattı, özellikle ikincisi.

Adrian da onu benim gibi görecektir. Bana dokunduğu gibi ona da dokunacak, beni becerdiği gibi onu da becerecek.

Mide bulantısı bana saldırıyor ve bağırsaklarımı tuvalete kusmak istiyorum. Ancak, kendimi doğrulmaya ve başımı dik tutmaya zorluyorum.

Bu benim hayatta kalmam için.

Adrian'ı sevebilirim ama o benden sıkılana kadar, beni gerçekten deli edene kadar burada kalmayacağım.

Şimdi, planımın bir sonraki bölümüne geçelim.

Rai bana yardım edeceğini söyledi ve ben ona inanıyorum çünkü kardeşlikte Adrian'ın arkasından iş çevirecek kadar güçlü. Luca'nın aksine karşılığında hiçbir şey istemiyor.

Ona beni Adrian'dan saklamasını söyleyeceğim, sonra ondan sonsuza kadar kaçmama yardım edeceğim.

38

adrien

olarak , bir şeylerin ters gittiğini anlayabilirim.

Her şeyin dibe vurduğu yeri anlamaya çalışırken beynimi zorluyorum. Sistemimin sağladığı birinci sınıf verimliliği ne zaman kaybetmeye başladım?

Kesin olan bir şey var ki, Lia'nın bununla bir ilgisi var. Ya da daha doğrusu ona olan takıntım bunu yapıyor.

Bir noktada, dünyevi ve karanlık hale geldi. Başlangıçta onu hafifletmeye, duygu eksikliğimi davranışlarımla telafi etmeye, farklı bir yapıya sahip olsam ve gizlice onun istediği gibi nasıl hissedeceğimi bilemesem de ona benim için özel olduğunu göstermeye çalıştım.

Sonunda gösterdiğim çabayı göreceğini düşündüm. Zaman alacaktı ama olacaktı. Lia bana gelirdi, bana karşı çalışmazdı. Bana güvenir ve benimle konuşurdu.

Ama o başka bir adamı seçti.

Zinasını itiraf ettiğinden beri saklanan biri, çünkü o zamandan beri onunla tanışmasının hiçbir yolu yok. Davasında kalması için bir ordu görevlendiriyorum ve gittiği her yere kameralar yerleştiriyorum.

Onu kapalı sistemime ne kadar boğarsam, kontrolü kaybetmeye o kadar yaklaşıyorum çünkü biliyorum, sadece biliyorum, bu daha iyiye değil, en kötüye gidiyor.

Psikiyatri uzmanıyla konuştum -ya da daha çok psikiyatristle tehdit etti- ve halüsinasyonlarının kötüleştiğini söyledi. Çocukken bu duruma sahip olmaya başladığından beri tırmanıyor. Geçmişte antidepresanlar ve uyku hapları onu nevroitik nöbetlerinden yavaş yavaş kurtarmayı başardı, ancak son zamanlarda Ogla ile hiç olmamış şeyler hakkında konuşuyor.

Bana Lia'nın son zamanlarda eski meslektaşı ve şu anki New York City Ballet'in baş balerini olan Hannah ile yollarının kesiştiğini söyledi. Ancak bu asla olmadı.

Psikoterapist, bu bir dissosiyasyon epizodunun başlangıcı olabileceği için endişelidir. Rai'nin düzenlediği kadınlar buluşması sırasında kendisine ateş edilmesinden bu yana durumu daha da kötüleşti. Bir TSSB bölümü geçirdi ve kırmızı gözlerin ona doğru geldiğini gördüğünü söyledi.

Doktor stresli durumlara sokulmaması gerektiğini ya da onu endişelendiren insanlarla çevrili olmaması gerektiğini söyleyince kendimi daha da uzaklaştırdım. Ondan uzak durmak beni öldürse de, en azından depresyonunun ve kaygısının ana sebebinin ben olduğumu anlayabiliyorum. Başlarda anlaşılamadığı Ogla bile ona yakınlaşmıştır.

Bu evde görünce gülümsemesini kaybettiği tek kişi benim.

Kahrolası muhafızlarım bile onu gülümsetiyor. Ama ben asla.

Bakışlarımla buluştuğunda yüz hatlarına kalıcı bir kaş çatma ifadesi yerleşti. Narin yüzü derin, elle tutulur bir üzüntüyle asılıyor.

Siktir et.

Lia'yı geçmişten çekip çıkarabileceğime hâlâ inanıyorum. Akşam yemeklerinde benimle oturup her şeyden ve hiçbir şeyden bahseden Lia, beni de konuşturmak için güneşin altında her numarayı deniyordu.

Ama önce, onun beni aldattığı herifi bulmalıyım, onunla ve Lazlo ile olan ilişkisini çözmeliyim. Ancak onu yavaş yavaş öldürdükten sonra tekrar nefes alabileceğim.

Belki ciğerlerime temiz hava girmeyecek, belki yaptıklarını asla unutmayacağım ama gitmesine de asla izin vermeyeceğim.

Bu gece, onunla son bir kez bunun hakkında konuşacağım. Ona soracağım ve Kolya ile Yan'ın beni ısrarla teşvik etmelerini dinleyeceğim.

Onu mutfakta buzdolabını karıştırırken buluyorum, kabarık geceliklerinden birini ve kat kat suni kürk olan bir sabahlığını giymiş. Bunu bir kez giydi, sonra zevkine göre fazla eksantrik olduğu için dolabın arkasına attı.

Gözlerimi kısarak hareketlerini izliyorum. Çok hızlılar, onun her zamanki incelik ve zarafetinden yoksunlar.

"Ne yapıyorsun?"

Ciyaklayarak arkasını döndü ve ben karımın bir kopyasına bakıyorum. Aynı görünüşe ve yapıya sahip biri. Gözler bile neredeyse aynı.

Neredeyse.

Çünkü o gözler? Lia'daki derin üzüntü onlarda yok. Grinin kalıcı parlaklığı.

"Sen kimsin?" Soruyorum.

Elinden sarkan donmuş et paketiyle yutkundu. "N-ne demek ben kimim? Ben Lia'yım.

Ona iki adımda ulaştım ve tezgahın etrafından koşturuyor. Silahımı çıkarıp ona doğrultuyorum. "Sen Lia değilsin. Sen kimsin?"

Ellerini havaya kaldırıp donmuş etin yere düşmesine izin verirken gözleri iri iri donup kaldı. "Lütfen ateş etmeyin! Vurulmakla ilgili hiçbir şey söylemedi. Çok üzgünüm, *lütfe*n , sadece para istiyorum. Ölmek istemiyorum."

"Bu soruyu son kez soruyorum. Sen kimsin?"

"Adım Kış. Eşinizle barınakta tanıştım ve benden kaçmak istediği için onun yerini almamı istedi. Saygısızlık etmek istemedim, yemin ederim."

Kahretsin.

Yanıldığımı umarak tekrar kadına baktım ama Lia'yı orada bulamayınca göğsüm buna çok benzer bir şeyle daralıyor... korku.

Bu Lia değil. Peki, karım nerede?

Kolya, diye seslendim.

Bir saniye içinde içeri giriyor, sahneyi görünce kaşlarını çatıyor. Muhtemelen onun Lia olduğunu düşünüyor. Bu Kış dünyayı kandırabilir ama beni değil. O, Lia'nın sahip olduğu kalıcı olarak musallat olan ifadeye sahip değil. Onun gibi kokabilir ama benim Lenoçka'mdan başka kimsede olmayan o doğal yumuşak vücut kokusuna sahip değil.

"Diş takipçisinden Lia'nın yerini bul ve telefonuma gönder," diye emir verdim. "Bu bir sahtekar."

"Onunla ne yapmalıyız?" Kolya gözlerini ona diker ve bir adım geri gider.

"Ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar onu kilitli tut."

"HAYIR! Yanlış hiçbir şey yapmadım." Daha da geri adım attı ve koşmak için döndü ama uzun cübbesine takılıp düşerken bir çığlık attı ve

başı tezgaha çarptı. Vücudu bir gümbürtüyle aşağı kayarken karoya kan sıçradı, dudakları açıldı ve gözleri yavaşça yanıp söndü.

Kolya ona uzanıyor ama onu durduruyorum. "Lia'yı izle. Oglan'nın sahtekarla ilgilenmesine izin verin.

Sonra kapıdan çıkıyorum, Kolya arkamdan geliyor.

Sadece Lia işin içindeyken gördüğüm kırmızı sis görüşümü kaplıyor ve tek düşünebildiğim onun gitmiş olması.

Koştı.

Jeremy'yi geride bırakacağını hiç düşünmemiştim ama devam etti ve yaptı. Rol yapmaktan bıktı ve kaçtı.

Muhtemelen sevgilisiyle birlikte olmak.

Sadece beni aldatmadı, ona da gitti. Muhtemelen ikisi de paçayı sıyırdıklarını düşünerek bana gülüyorlar.

Siktir et.

Bir şey olursa, ikisi de benim gazabıma hazır olmalı. Ona söz verdiğim gibi, onu gözlerinin önünde yavaş yavaş öldürecekim ve onu kanında becerecekim.

O zaman onu eve getiriyorum.

39

Lia

Rai bana yardım etmeyi kabul etti.

İlk başta, Adrian'a karşı çıkma konusunda tereddütlüydü, çünkü tüm kardeşlik ya da aslında tüm suç dünyası gibi kimse onun kötü tarafına geçmek istemiyor. Kocam, kimsenin kaçamayacağı geri dönüşü olmayan zararlar verme yeteneğine sahip. Sessiz olabilir ama gazabı öldürücüdür.

O, birinin zayıflığını öğrenen, onu kullanan ve sonra ölmeyi dileyene kadar onu boğan tiplerdendir.

Sanırım bana yaptığı buydu.

Tek fark, bana aşık olduğum bir yanını göstermesi, sonra onu alıp götürmesi, beni acı verici duygularla ve boş yere umutla baş başa bırakması.

Bakışlarım pencereden dışarı kayıyor ve Rai'nin muhafızı Ruslan beni güvenli bir eve götürürken boş yolun geçip gitmesini izliyorum.

Jeremy'yi ve onun güzel gülümsemesini özlüyorum. Sanki mutlu bir aileymişiz gibi beni ve babasını nasıl bir araya getirdiğini özlüyorum. Onu bu sabahdan beri görmemek zaten berbat olan kafamı karıştırıyor. Onun parlak enerjisi ve bulaşıcı gülümsemesi olmadan bir hafta nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum.

Muhtemelen şimdiye kadar uyumuştur, neşeli rüyalar görmektedir.

Acaba Winter benim yatağında mı uyuyor, Adrian'ı 'ateşli' görüldüğü için mi beceriyor? Acaba çoktan beni onun yerine koydu mu - ona dokunuyor, ona doğru ilerliyor ve onun vücudunu kendisinininkinin içine alıyor mu?

Görüntü karşısında nem gözlerimi yakıyor ve başımı sallıyorum. Bunun hakkında düşünmeyeceğim. Her şey söylendi ve yapıldı ve şimdi geleceğe odaklanmalıyım.

Ancak bu, bu düşüncelerin kalbimi bir delik bırakacak kadar derinden kesmediği anlamına gelmez.

"Kahretsin." Ruslan'ın aşağılık laneti beni hayallerimden çekip çıkarıyor.

"Ne?"

"Sanırım takip ediyoruz Bayan Volkov." Dikiz aynasına bakıyor.

Arkama bakmak için koltuğa geçtim ve gözlerim parlak, neredeyse kör edici farlarla karşılaştı.

HAYIR.

Çektiğim onca beladan sonra Adrian beni bulamazdı.

Winter'la birlikte olmalıydı.

Kalbimin küçük bir parçası, onun aynı görünümünün onu yanıltmadığı, benim olmadığımı bildiği fikrinden keyif alıyor.

Ama daha büyük olan, prangalarımın kurtulmak, ondan, soğuk omzundan ve beni yavaş yavaş öldürme şeklinden kurtulmak istiyor.

"Daha hızlı gidemez misin?" Onu teşvik ediyorum.

"Bayan. Sokolov buna karışamaz. Adrian sana yardım ettiğini öğrenirse..."

Onu mahvedecek.

Yapacağını biliyorum ve bu yüzden Ruslan, Rai'yi suçlamama izin veremez. Bütün kapılar yüzüme kapanıyor ve uzağa gidemeyeceğimi biliyorum, Rai bana yardım etmek için yolundan çıktığında onu tehlikeye atamam.

"Bana ödünç verebileceğin bir silahın var mı?" Soruyorum.

Ruslan'ın kaşları çatıldı. "Yedek bıçağım."

"İşe yarar." Silahı tercih ederim ama hiç yoktan iyidir.

Torpedo gözüne uzandı, bir av bıçağı çıkardı ve bana uzattı.

Derin bir nefes alıyorum. "Beni seni göremeyecekleri bir yere bırak."

"Emin misiniz Bayan Volkov?"

"Seni ve Rai'yi korumanın tek yolu bu. Lütfen sizi yakalamadan önce gidin, yoksa hepiniz tehlikede olacaksınız."

Kısa bir baş selamı verir ve hızlanarak ormana doğru hızlı bir dönüş yapar. Çakıl ve kir, arabanın lastiklerinin altında çıtırdar ve sonra durur.

Benim adıma Rai'ye teşekkür et, dedim ve bıçağı avucumun içine alarak arabadan fırladım.

Karanlık, ormanda hak iddia etti ve ara sıra gece kuşlarından gelen rahatsız edici seslerle orayı ürkütücü bir sessizliğe büründürdü. Uzun ağaçlar mesafeyi şekillendiriyor ve yukarıda parlayan ayın bulutlarla kısmen kamufle olması dışında her şey siyah görünüyor.

Ruslan'a ters yönde koşarken düşünmüyorum. Ormanda zar zor bir yol görüyorum ve onu takip ediyorum, bilinmeyene dair tüm korkularım arka planda kayboluyor.

"Lia!" Çok da uzak olmayan bir yerden gelen çok tanıdık ses, ruhuma korku telleri göndererek kükrüyor.

koş .

Koşmak zorundayım.

Ormanda hücum ederken kalbim göğüs kafesime çarparak daha güçlü atıyor.

"Lia, dur!"

HAYIR!

Yaparsam her şey biter. Bu sefer onun gazabından sağ çıkamayacağım ve kurtarılamaz parçalara ayrılacağım.

Bu sefer son olacak.

"Lia!" Sesi daha yakın, daha yakın, sanki ensemdeki kukla ipleriyle beni geri çekiyormuş gibi.

Dalları ve yoluma çıkan her şeyi keserken bıçak elimde ağır.

Arkamdan bir ayak sesi geliyor ve durup arkamı dönüp bıçağı sallıyorum. Sıcak bir vücuda çarptığında nefesim kesildi.

Adrian.

Bıçağı bırakıp yere düşmesine izin verdiğimde zar zor yüzünü buruşturdu ama hasar çoktan verilmişti. Bıçak pazısına girmiş. Ay ışığının altında ceketinden damlayan kanı seçebiliyorum. Yüzü, hem karanlık hem de çenesini sıkıştıran öfke tarafından gölgeleniyor.

İçimden bir ses bunun yara yüzünden olmadığını söylüyor.

Yine de odaklanabildiğim tek şey bu.

Yaralanma.

Yaşam özü, pazısından sabit bir ritimle sızıyor. İki elimi de etrafına sardım ve durmasını isteyerek sıktım.

Ancak parmaklarımın arasından kayan kan, parmaklarımı kaplıyor, karanlıkta yere damlarken sıcak ve neredeyse siyah.

"Durdurmalısın." Sesim lanetli bir mırıltı.

"Senden ne haber? Benden kaçmayı bırakacak mısın?"

Sözleri karşısında irkildim, onu serbest bıraktım ve geriye doğru bir adım attım.

Onu istemeden bıçaklamamın nedeni, en başta aklıma geldi.

Koşmak zorundayım.

Döndüm ve hızla uzaklaştım ama bakışlarım kanlı ellerime, ellerimin üzerindeki Adrian'ın hayatına kaydı.

Bugün bitirdim. Sanırım sonunda ilişkimizin ölüm belgesini imzaladım. Her ne kadar berbat olsa da, aramızdaki şey bir ilişkiydi ve ben onu öylece öldürdüm.

Arkamda güm güm ayak sesleri geliyor ve bana hemen yetişeceğini biliyorum. Beni geri alacak ve her şey bitecek.

Karmakarışık düşünceler ve duygular, yıkıcı bir güçle içimde kıvrılıyor. Farklı yönlerde tırmanıp dağılıyorlar, nefesimi çalıyorlar.

Akıl sağlığım.

Her şeyim.

Gerçeklik, çok daha güçlü bir şeyle, halüsinasyonlarla bulanıklaşıyor.

İblislerim kafamın içinde ne olduğunu bile anlayamadığım sözler fısıldamaya başlıyor.

Oh tanrım hayır.

Lütfen bana kendi aklımla işkence etme.

Tırnaklarımı bileğime geçiriyorum ve acı tenimde patlarken yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Bunun bir kabus olmasını umduysam, dileğim gerçekleşmedi.

Ayaklarım bir uçurumun başında duruyor. Titreyen uzuvlarla sert köşeli kayalara çarpan şiddetli dalgalara bakıyorum.

Hiç bu kadar korkutucu bir şeye ilgi duyduğumu sanmıyorum.

Hayır, aslında yaptım.

Adrian.

Görünüşe göre onarılamayacak kadar kırılmışım, çünkü en başından beri, vaat ettiği tehlikeye ilgi duyduğumu düşünüyorum. Ve bu beni sadece hiçbir şey kalmayana kadar tüketti.

Beni mahvedeceğini söyledi ve bunu büyük bir başarıyla yaptı.

Lia.

İsmim ağzından bir fısıltı olarak çıkıyor ve bakışlarıyla buluşmak için arkamı dönüyorum, ayaklarım kenarda.

Adrian benden birkaç adım ötede, alnına derin çizgiler kazınmış. "Sakinleş."

"Yani beni geri alıp hapse mi atacaksın?" Tuz tadı alıyorum ve işte o zaman gözyaşlarımın yanaklarımı ıslattığını fark ediyorum.

"HAYIR."

"Olacaksın! Jeremy'yi de sonsuza dek benden alacaksın. Ben delirene veya kendimi öldürene kadar sessiz muamelenle bana işkence edeceksin."

"Bunu yapmayacağım."

"Zaten yapıyordun! Beni yavaş yavaş öldürdüğünü göremiyor musun? Bizi öldürmek mi? Artık beni öpmüyorsun bile." Sesimin acıyla kırılmasından nefret ediyorum.

"Çünkü beni aldattın! Sana sadece sadık kaldım, ama sen benim arkamdan başka bir adamla tanıştın.

"Ve sen beni kullanıyorsun!"

Sesini sakinleştirerek uzun bir nefes aldı. "Aşağı gel ve bu konuyu konuşalım."

"Konuşacak ne var?"

"Her şey, Lenchka."

"Önce bir şey öğrenmek istiyorum." O kadar alçak sesle konuşurken çenem titriyor ki beni duymasına şaşırdım, "Beni hiç sevdin mi, Adrian?"

Soru kendisine yabancıymış gibi duraksıyor ama cevap vermiyor. Bana dolaylı olarak verdiği cevapta taze gözyaşları daha çok akıyor. Yapmadı. Ya da daha doğrusu aşkın ne demek olduğunu bilmiyor.

Asla olmadı ve olmayacak.

"Çünkü seni sevdim." Avucumu kalbimin üzerine koydum ve elbisemin kumaşına yumruk attım. "Ve bu beni her gün öldürüyor."

Yaralanmamış kolunun elini uzatıyor. Aşağı in Lenchka. *Lütfen.* "

"Daha önce elini tuttum Adrian ve sen beni bununla boğdun." biraz gülümsüyorum "Yavaş ölmektense hızlı ölmeyi tercih ederim."

"Lia, hayır!"

Gözlerimi kapatıp rüzgarın beni alıp götürmesine izin verdim.

DEVAM EDECEK

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi takdirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmamaktadır.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip,fikir sahibi olmanızdır.